

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

X legislatura
Tercer període

Sèrie P - Número 33
10 d'octubre de 2013

Ple del Parlament

Presidència de la M. H. Sra. Núria de Gispert i Català

Sessió núm. 18, segona i darrera reunió

SUMARI

Dossier

Interpel·lació

al Govern sobre la sostenibilitat del sistema d'autonomia personal i dependència (tram. 300-00082/10) p. 3

Interpel·lació

al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic (tram. 300-00085/10) p. 8

Interpel·lació

al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00088/10) p. 14

Interpel·lació

al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat (tram. 300-00083/10) p. 20

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre els clubs esportius (tram. 302-00069/10) p. 25

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017 (tram. 302-00070/10) p. 32

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna del segrest del periodista Marc Marginedas (tram. 401-00008/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals (tram. 302-00071/10) p. 39

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques de la memòria (tram. 302-00072/10) p. 49

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la cultura (tram. 302-00073/10) p. 58

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 302-00074/10) p. 66

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les accions que empenirà amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat (tram. 302-00075/10) p. 73

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

Imprès a Multitext, SL · ISSN: 0213-7976 (general), 0213-7984 (sèrie P) · DL: B-27.966-1980
www.parlament.cat

SESSIÓ NÚM. 18.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i el lletrat Francesc Pau i Vall.

Al banc del Govern seuen la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers de la Presidència, d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Salut, d'Interior, d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural i de Benestar Social i Família.

La presidenta

Senyores diputades i senyors diputats, reprenem la sessió amb el punt dotzè de l'ordre del dia, que és la interpellació al Govern sobre la sostenibilitat del sistema d'autonomia personal i dependència.

Interpellació

al Govern sobre la sostenibilitat
del sistema d'autonomia personal
i dependència (tram. 300-00082/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula la il·lustre senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Moltes gràcies, presidenta. Honorable consellera, diputades i diputats..., consellera, l'any 2006 una majoria de forces d'aquesta cambra aprovàvem una llei, la LAPAD –la Llei de promoció de l'autonomia personal i atenció a les persones en situació de dependència–, que ha permès que a dia d'avui 161.436 persones estiguin rebent prestacions i serveis, i que des de la seva entrada en vigor prop de 400.000 catalans i catalanes se n'han pogut beneficiar.

Vostès no la van votar, però sí que *de facto* ho van fer i la van incorporar almenys sobre el paper quan la vam incorporar a la Llei de serveis socials, al nostre sistema català d'atenció a la dependència. Els beneficiaris han sigut la gent gran, les persones amb diversitat funcional i les persones amb malaltia mental, així com en general les seves famílies, havent estat les principals beneficiàries –i aquí és on li ho vull dir, consellera– dels governs d'esquerra, tant a Catalunya com a l'Estat espanyol. Amb el canvi d'escenari –els governs del Partit Popular i vostès, i Convergència i Unió–, tot l'avenç assolit en matèria de drets se n'ha anat en orris. Per nosaltres, les agendes del PP i Convergència i Unió estan perfectament sincronitzades. D'una banda, el PP retalla i asfixia financerament el sistema, i vostès aprofiten per canviar el model utilitzant la crisi com a excusa per justificar –com ho estan fent en d'altres drets– la retallada de serveis públics, amb l'objectiu de crear un sistema dual en el qual qui té diners es podrà pagar uns serveis, qui no els tingui..., viurem de l'existencialisme i la caritat.

La llei de dependència ja és un exemple claríssim de com les persones més vulnerables estem finançant la crisi. Jo no vull entrar en el conjunt de retallades de Madrid, estic convençuda que vostè sortirà aquí i ja ho explicarà; ho explicarà malgrat que hagin votat moltíssimes de les decisions que ens porten a aquest desmantellament, com la moratòria en la dependència moderada. I en segon lloc, perquè la finalitat d'aquesta intervenció és que trobem una solució per a Catalunya, per fer sostenible el sistema a Catalunya, amb independència que Madrid digui o faci, perquè el que ens està passant ara és que no veiem la voluntat que això se sostingui.

Vostès, per la porta del darrere, de *tapadillo*, van fent coses sense notificar-les prèviament i fora de la llei; per exemple, la suspensió indefinida de les prestacions vinculades, l'aturada d'entrada al sector també de persones amb discapacitat –que això està passant ara mateix, i li demanarem que ens ho expliqui–, i els deutes que tenen encara tant amb el tercer sector social com amb les empreses mercantils. Aquestes mesures no van només en contra de les persones, que ja és prou important, sinó també de les treballadores i treballadors del sector, perquè s'estan succeint els acomiadaments, les rebaixes de sous, l'impagament de nòmines, perquè les empreses acumulen deutes, pateixen els impagaments. I en aquest epicentre també hi han els ajuntaments, que són els que treballen el dia a dia sense mitjans per sostenir un mínim les persones.

Tot això és un canvi clar de model, i nosaltres no volem –perquè creiem que no és així– que sempre que se'n parli es digui que la culpa és de Madrid, perquè darrere aquest argument victimista, consellera, nosaltres hi veiem una manca profunda de voluntat política. No és comprensible, consellera –no és comprensible–, que sabent el que hi ha vostès només surtin i parlin dient que el sistema no és sostenible i que és Madrid. No han portat cap mesura ni legal, ni administrativa, ni de model per canviar aquest sistema.

Mirin, al darrer informe de seguiment del 2013 vostès diuen que s'han incrementat..., 223 persones beneficiàries de la llei. És molt poc, consellera. Això fa gairebé vergonya. En tres mesos, 223 persones més? Volem saber, consellera, quantes persones tenen prestació reconeguda i quantes l'estan cobrant. Entenem, eh?, els condicionaments pressupostaris amb això. Nosaltres sabem, des de l'època del Govern d'esquerres, els incompliments reiterats –el 50 i 50 per cent no s'ha complert mai–, però des d'aquí vostès no gestionen com cal el tema.

Per això li demanem que avui aparqui l'himne i aparqui la consigna; l'himne, que és la cantarella de Madrid, i la consigna, que és repetir com un mantra que el sistema no és sostenible. Perquè, senyora consellera, si anem a un escenari estatal de desmantellament, aquí es poden fer diverses coses. Se'n pot fer una –per nosaltres seria l'important–, que és desacatar; ho hem fet en altres temes, ho hem fet amb el copagament sanitari. Si li donem valor a la Llei d'autonomia personal, desacatem també en aquest aspecte. O acatar –o acatar–, i en aquest sentit els demanaríem que fos-

sin sincers i que parlin clar, que no plantegin les retallades a finals de juliol sense previ avís, que no engranyin creant falses expectatives, perquè aquest juliol el que van dir és que seria una mesura transitòria fins al setembre, i quan arribem al setembre el que diuen és que aquesta transitorietat no és així i que és indefinida.

Hem de ser capaços de trobar una solució, que al nostre entendre passa per la transparència i pel diàleg en profunditat amb tots els actors afectats. I consellera, tenir molt i molt clar..., i quan parli de sostenibilitat, digui també una altra cosa: que és un dret subjectiu de les persones, aquesta llei –és un dret. I és que tenim la sensació que el Departament de Benestar, com això i com altres coses, s'està convertint en el departament de promoció de la desigualtat, i nosaltres no volem que sigui així. Perquè, consellera, què fa? Apunta i retalla quan el senyor Mas-Colell li diu que s'ha de retallar? Nosaltres entenem que això hauria d'anar al revés. Si parlem d'un dret subjectiu, l'obligació d'un govern és vetllar pels drets de la seva ciutadania, i és en aquest sentit que l'emplacem a fer-ho.

Miri, li ho deien en el Ple de l'Experiència la gent gran, on li van demostrar tota la disconformitat amb com s'està desenvolupant en les persones amb dependència, i li demanaven a la Generalitat «que faci l'esforç possible per compensar les retallades del Govern espanyol» de manera que les persones dependents a Catalunya «rebin la major atenció a què es pugui arribar», no volen que les persones «caiguin en la pobresa i l'exclusió». I que «rebin l'ajut que necessiten». Li ho van dir així, literalment –està en la transcripció.

I aquí arribem al moll de l'os. Quin ha de ser el seu model? Nosaltres veiem que és un model que va privilegiar els més poderosos, que desatén els més vulnerables, i en tenim molts exemples. La darrera notícia és la que dèiem de les PEV –les prestacions econòmiques vinculades–, però és que darrere vindrà una retallada en els mòduls de concert. No, consellera? *(Pausa.)* Això ens ho pot confirmar? Aquesta suspensió indefinida, que ja va ser denunciada pel Col·legi de Treball Social de Catalunya, afecta directament les persones més vulnerables; i a més a més, genera aquesta incertesa entre els professionals.

És molt greu. És greu en el fons, però és greu en les formes, com li deia. Tanca –tanca– l'única porta oberta que ara mateix tenia el sistema per incorporar una persona a una residència amb cofinançament públic, perquè les altres vies de centres públics i centres concertats impliquen llistes d'espera que en la majoria de casos són d'anys i anys. I avui una persona que requereix un ingrés residencial només hi podrà accedir si paga una plaça privada, i ha de quedar molt clar que una plaça privada, de cost mitjà, és entorn dels quatre mil euros mensuals. A qui castiga això, quan jo li dic «els més vulnerables»? Doncs, aquelles persones que no tenen recursos. A part de vulnerar drets, vulnera les persones més febles de la societat. És una vergonya que això succeeixi, consellera, a Catalunya. I no justifiquen vostès tan sols ni per què ho han fet, no donen cap explicació, no donen cap informació sobre el que estan

fer. Li demanem, d'entrada, consellera, que suspengui i anul·li absolutament aquesta decisió i es pugui tornar a accedir a les residències.

Pel que fa a les formes, si era provisional, és que les afectacions estan sent provocades no només en les persones i les famílies, sinó en les residències, que van fer uns càlculs que això era provisional; per tant, també a les patronals, que ja estan molt tocades per l'impagament. Vostès van acreditar sis nous centres a la petita i mitjana empresa, a la Upimir. Quines alternatives els ofereixen, vostès, després d'haver-los acreditat i que ja hi hagin residències sense ningú? Acomiadaments, increment de ràtios, suspendre temporalment l'acreditació? També ens arriben ecos que volen passar les places públiques a concertades. Això són pedaços, senyora consellera. Ens porta a la privatització del sistema i a una davallada de la qualitat.

Nosaltres volem fer un debat en profunditat, i això no s'arregla amb dues reunions a porta tancada amb les patronals. A més, amb tots els respectes, consellera, no es poden anar passant les lleis pel folre, perquè la LAPAD deixa molt clar que a les PEV és la treballadora social la que té la paella pel mànec, és a dir, són les que ho decidien, i vostè pren aquesta decisió sense ni tan sols parlar-ho. I quina és, l'alternativa? Que continui pagant l'ajuntament? És més, vostè pensa fer una resolució en què digui que la Generalitat no pagarà les prestacions vinculades?

Per últim, consellera, en aquest primer bloc, els impagaments. Segons ens consta Madrid ja ha fet efectiva la transferència per poder eixugar el deute amb les residències. És veritat o no? I si és veritat, que ens diuen que sí, com és que encara no ha pagat? I què passa amb el deute, que no ha entrat en aquest pla de proveïdors? Tenen previst establir un calendari de pagaments als centres col·laboradors? Potser vostè ja ho sap, però la ciutadania també hauria de saber que si no cobren, al Nadal es plantegen de tancar portes. Així, ras i curt. La seva actuació, consellera, també serà determinant si no fa bé les coses, que hi haurà un abans i un després amb el sector social. S'està començant a detectar i a produir una crisi de confiança vers el seu departament.

En la segona part li parlaré d'altres col·lectius que pateixen i dels valors que té el sistema, que crec que és en aquest sentit al que hauríem d'emplaçar. I també li demanaré, consellera, que vostès quan parlen de «sostenibilitat» a què es refereixen. Què vol dir, «sostenible»? Vol dir que no hi tingui ningú accés si no paga? I també li preguntaré, consellera, com és que fa tres anys que el conseller anterior de Benestar i ara vostè –tres anys– anuncien una llei pròpia que no arriba mai –mai–, i de la qual només hem vist algunes transparències.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyora Neus Munté, consellera de Benestar Social i Família.

La consellera de Benestar Social i Família (Neus Munté i Fernández)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Molt bon dia, consellera, diputats, diputades. Diputada, vostè ha començat parlant, com jo pensava fer-ho, de les persones, les beneficiàries de la Llei de dependència a Catalunya, d'aquestes aproximadament 161.000 persones que són beneficiàries de més de 204.000 prestacions i serveis. Precisament aquests són els béns a preservar: els beneficiaris, les prestacions i el servei, i els serveis que contempla aquesta Llei de la dependència, a la qual vostè fa tot un seguit de referències. I ens parla de mantres i ens parla de cantarelles com si fos només això.

Tant de bo fossin mantres i cantarelles, i no tinguéssim al davant una llei absolutament mal finançada i incompleta des del seu inici. Una llei que, a més, ha patit canvis i reformes que tenen a veure amb una tendència clara cap a la recentralització de competències, però sobretot que és simultània –i és això més greu– amb una desresponsabilització progressiva de les obligacions financeres de la LAPAD, de la Llei de la dependència. I li posaré alguns exemples que vostè coneix perfectament, però que a vegades semblen oblidar –no les reformes i els canvis que ha patit la llei, sinó els efectes i l'impacte econòmic que això té sobre el Govern de la Generalitat i sobre la seva capacitat per poder donar aquesta resposta sobre les persones–: disminucions de les dotacions econòmiques per als serveis i les prestacions, ajornaments en l'aplicació de la norma i en els ajornaments dels pagaments, la progressiva disminució del finançament estatal del nivell mínim o la suspensió del nivell de protecció acordat –que va desaparèixer l'any 2012, que el 2013 s'ha mantingut a zero, i que malauradament, com sap, també es confirma per al 2014.

Per tant, això ja és un canvi de model. És que el model ja no és el model, el model que estava sobre el paper amb la Llei de dependència aprovada l'any 2006 sota un govern socialista. Ja no és aquest model, perquè se li ha donat la volta constantment; no només el seu finançament ha quedat reduït al mínim, sinó que aquestes reformes l'han canviat profundament. S'ha trencat el principi de lleialtat institucional: l'esperit de la llei parlava de la cooperació interadministrativa i el respecte a les competències, fixi's, i la mateixa llei establia i estableix que les aportacions en el seu finançament serien a parts iguals, i vostè sap i coneix que les aportacions de l'Estat pel que fa al finançament públic han anat minorant i han passat d'un 37 per cent l'any 2009 –per tant, ja no era una aportació a parts iguals, i el 2009, que jo recordi, en aquest país governava precisament el Govern d'esquerres– a un 20 per cent per a l'any 2012. I si això ho mirem amb magnituds de milions d'euros, i ho traslladem a l'esforç pressupostari que suposava per al seu Govern, l'any 2009, 544 milions d'euros, que en aquests moments són 930. I a això hi hem de continuar afegint altres retallades; l'Estat espanyol va deixar d'aportar els 48 milions que rebíem pel nivell mínim acordat: a zero, vam passar a zero. I, per tant, parlem de magnituds molt grans de recursos.

Per si això fos poc, aquesta llei rep una nova estocada l'any 2012, el juliol de 2012, el 13 de juliol, sota el títol de «mesures per garantir l'estabilitat pressupostària i el foment de la competitivitat», i aquí es rebaixen els mínims garantits que l'Estat aporta per a cada persona beneficiària a Catalunya i deixem de rebre –Catalunya deixa de rebre– 29 milions d'euros més. Si haguéssim pres la literalitat de la llei, aquesta aportació a parts iguals, que voldria dir *acatar* la llei, la Generalitat hauria aportat aquesta mateixa quantitat –com deia–, s'haurien desatès un 53 per cent de les persones que estan ateses en aquests moments per la Llei de la dependència. Jo crec que aquest ja és un profund desacatament de la Llei de la dependència, que representa un sobreesforç extraordinari sostingut en el temps per tal de continuar atenent les persones que, com vostè deia, en virtut d'aquest dret subjectiu que consagra la llei, estem obligats a fer. I li asseguro que assistim any rere any –segur que passava més o menys el mateix quan vostès governaven, però ara parlo per experiència pròpia–, Consell Territorial rere Consell Territorial, a minoracions unilaterals –aquestes sí que ho són–, sense avís previ –en absolut–, de les quantitats que haurien d'arribar a les comunitats autònomes per cofinançar aquests serveis, recursos i prestacions de la Llei de la dependència.

Per tant, aquest actual sistema de promoció de l'autonomia personal i de suport a les situacions de dependència no és prou complet, evidentment, ni prou àgil, ni equilibrat des d'un punt de vista financer. I quan parlem de «sostenibilitat» ens referim, senyora diputada, a com fem possibles els pagaments de totes aquestes prestacions, de tots aquests serveis; el sosteniment d'allò que ja representa el sistema de la dependència i la incorporació de nous usuaris al sistema. Aquí sí que no hi ha hagut discussió prèvia, aquí sí que no hi ha hagut negociació prèvia. Les minoraacions, les retallades, els canvis de regles del joc durant la partida es produeixen any rere any, i per això es fa inevitable adoptar determinades mesures i alhora repensar un model que superi les actuals insuficiències, que són moltes.

Aquestes reformes que s'han introduït, que s'han imposat en la Llei de dependència per part del Govern del PP, s'han emparat en la crisi socioeconòmica, però han introduït modificacions que són absolutament substancials que en cap cas s'han adreçat a esmenar o a millorar les deficiències per tots detectades, sinó que el que han fet és diferir la seva aplicació, reduir la retroactivitat i allargar els períodes d'ajornament dels pagaments pendents –com deia fa un moment–, i disminuir la intensitat d'algunes prestacions i les seves quanties econòmiques, com també endurir els requisits d'accés. En definitiva, reduir les aportacions públiques estatals.

Per tant, aquest dret subjectiu que vostè esmentava amb tota la raó del món, ja està debilitat. És un dret subjectiu de ciutadania establert per la llei, però debilitat per la força de les retallades i per les imposicions d'aquestes reformes que són absolutament lesives. I aquí coincidim del tot, senyora diputada. Però aquest –aquest– és el diagnòstic. I què seria allò desit-

jable? Doncs, poder complir escrupolosament amb el contingut de la llei. Hi trobem deficiències, hi trobem mancances –després m'hi referiré–, i per això parlem d'una repensada d'aquesta normativa i d'una llei pròpia que ens pugui ajudar a superar deficiències i buits que presenta la Llei de dependència estatal. Però, en tot cas, el desitjable –deia– seria poder complir amb el contingut d'aquesta llei i suportar-la financerament, des d'un punt de vista econòmic, sense majors dificultats. Però en aquests moments això és absolutament impossible.

Ahir, en una pregunta oral que la senyora Granados em formulava en aquest mateix Ple, jo li recordava aquest deficient, injust dèficit de finançament de la Llei de dependència, i els paràmetres i les diferències entre el que sosté el Govern de Catalunya –i la resta de comunitats autònomes– respecte a l'Estat. Vostè hi ha fet referència, i li ho agraeixo, perquè a vegades semblen oblidar que aquest 80-20 és terriblement pervers, i aquest 80-20 en una situació d'ofec econòmic per part de l'Estat –no només en l'àmbit de la dependència, sinó en el conjunt de les polítiques socials– és el responsable –hi insisteixo: no és una cantarella, no és un mantra, és la crua realitat– que no hi puguem fer front amb la fermesa, amb la musculatura i evidentment amb l'agilitat que ens agradaria.

I quan parlem d'una nova llei catalana de l'autonomia personal, li deia que el que volem és encetar..., i està encetat i s'està treballant amb experts, com vostè deia, però amb un procés que eviti crear novament falses expectatives, expectatives creades amb l'anterior llei que han esdevingut terribles frustracions per a les persones i les seves famílies, com també per als centres i per a tot el sector residencial, mercantil i sense afany de lucre que treballa en l'àmbit de la dependència. Necessitem i tenim les dades reals de costos, les diferents modalitats de finançament, i com en diferents etapes podem implementar aquest nou sistema i garantir la seva sostenibilitat, amb uns principis rectoris que realment puguin tenir les seves conseqüències, la seva efectivitat –la dignitat, l'autonomia, la coresponsabilitat, la qualitat de vida, la seguretat–, incidint en els programes de prevenció i de promoció de l'autonomia personal amb la transversalitat, etcètera.

Què volem dir quan parlem de «sostenibilitat econòmica» i de «sostenibilitat del sistema» –i després, en la segona part, m'hi podré referir segurament amb major intensitat. Escolti, no és que fem reunions a porta tancada, forma part de la normalitat de tot govern de reunir el sector amb absoluta transparència, abordant quines són les seves dificultats diàries, però abordant-ho també amb un horitzó que va més enllà. No hem posat sobre la taula mesures que suposin rebaixa dels concerts, senyora diputada. Estem parlant d'un conjunt de mesures que proposa aquest Govern, però que també proposen les entitats que treballen en el sector de la dependència, i que analitzarem i estem analitzant. Hem començat a fer-ho; segur que vostè, pels contactes i per la seva feina parlamentària, ho coneix perfectament.

No plantegem altra cosa que no sigui veure com podem col·laborar, com podem ajudar, com podem esta-

blir amb la màxima transparència possible una previsió de pagaments de tot allò a què no hem pogut fer front per tots aquests motius que abans li explicava, i com podem introduir mesures en el sistema que en cap cas siguin lesives ni per als interessos dels usuaris –que és allò, com li deia a l'inici de la meua intervenció, que més i millor hem de preservar–, que tampoc siguin lesives per als professionals, per als treballadors del sector, i que en definitiva no provoquin majors tensions de les que ja està provocant aquesta llei ineficaç, aquesta llei mal finançada i la seva aplicació en el sector de les residències de la gent gran, del sector de la dependència en el seu sentit més ampli.

La presidenta

Per a la rèplica, té la paraula la il·lustre diputada senyora Laura Massana.

Laura Massana Mas

Gràcies, presidenta. Miri, vostè deia: «El model ja no és el model, el model ha canviat.» Però és que el dret és el dret, i aquí això és el que hem d'enfocar. Jo li deia que en positiu, i valors del sistema.

Escolti, segons un estudi de vostès mateixos –de l'Idescat– de l'any 2009, el sector genera un moviment econòmic de més de 1000 milions d'euros, dona feina a gairebé 38.000 persones, i el finançament públic dels centres d'atenció a la gent gran havia crescut en aquests set anys un 229 per cent. Sí. Si vostès mateixos presumeixen –i nosaltres ho compartim– que es tracta d'un sector clarament creador d'ocupació i en aquest moment tota la nostra feina hauria d'estar concentrada justament també a mantenir aquesta ocupació, per què ho dilapiden? I vostè fa tot aquest enfocament sense parlar del que són l'economia fiscal i la política fiscal. Escoltin, totes aquestes qüestions s'arreglen amb una bona política redistributiva, que aquest és el gran debat.

Avui hem sabut que els milionaris, en aquest Estat, han crescut un 14 per cent, i som el país més desigual d'Europa. I això és el que no es pot consentir. I quan vostè parla del Zapatero per allò dolent, inclogui's també en allò dolent, perquè qui va dir que «bajar impuestos era de izquierdas»..., vostès ho van fer amb Convergència i amb el senyor Zapatero. I aquesta manca de fiscalitat i aquesta no-persecució del frau fiscal és el que fa que no puguem fer aquestes polítiques redistributives.

Per això li torno al mateix: volem complir amb un dret que seria possible si fem el que hem de fer, o no? Li diré més, a vostè que també li pertoca com a consellera..., bé, dir-li que jo crec que les cotitzacions i el retorn econòmic en impostos i cotitzacions són d'un 20 per cent, que a tothom li quedi clar que ho van retallar. I això, es carreguen ocupació i es carreguen capacitats. Com a consellera de les polítiques de gènere, què suposa el que està passant amb la Llei de la dependència en les polítiques de gènere? També hem de renunciar a aquests avenços? La cura ha de tornar a braços de les dones? Vostès han calculat aquest im-

pacte? Perquè jo crec que hauríem de calcular aquest impacte. Tot a les nostres espatlles? És un sector a més a més feminitzat, que és el que justament està patint aquest impagament de nòmines o perd l'ocupació. I aquest futur d'aquestes dones com serà? Doncs, si no cobren no cotitzaran prou, i tampoc podran pagar-se una residència de quatre mil euros –que suposo que quan siguin grans seran sis mil. Què estem fent? Quin país volem construir? Quin és el nostre paradigma? I a més, estem en aquest canvi de paradigma.

Li deia que hi han altres collectius que pateixen. Una cosa de què encara tenim menys informació és l'atorgament de vistiplaus en els serveis d'atenció a persones amb discapacitat intel·lectual. Ens agradaria que ens poguéssim explicar què està passant, perquè no n'estem informats, però ens diuen que només s'autoritza el finançament d'aquelles persones que vénen d'escoles –que tampoc cobren des del 2011, eh? Però de la resta de serveis, han de disposar d'un vistiplau on no s'autoritza el finançament; de fet, que implica que en la majoria de casos se'n faci càrrec l'entitat, o si no directament el que jo li deia: que aquest infant, aquesta persona, es quedi a casa –a la cura de les persones, una altra vegada. Això..., la informació és totalment opaca. I aquí és on la hi demanem.

Volem, i no entenem per què encara no presenten, un pla alternatiu per a la sostenibilitat d'aquest sistema de què parla, perquè si no jo li haig de dir aquí que vostè no vol garantir aquest dret. Aprofiti aquesta via de diàleg oberta amb els afectats. *(Pausa.)* Sí, però aprofiti-la amb llum i taquígrafs, consellera; no em digui que sí i vagi retallant –no em digui que sí, i vagi retallant.

Parlem de nous paradigmes. L'assistent personal com a nou paradigma. Calculi els costos i els estalvis que podria suposar si avancem en aquest nou paradigma. Perquè mentre vostè fa aquest trànsit que ja porta més de tres anys cap a una nova llei que encara no hem vist i està a les beceroles, què li diem a la gent que està desesperada? Quines previsions tenen? Com a mínim posi'ns uns terminis, digui'ns com ho podem fer.

En aquesta recerca de solucions, que està a més percent milers de llocs de treball, creiem que els suports professionals comunitaris –com li deia– i l'assistent personal són un 30 o un 40 per cent més barats. I això..., podem parlar de sostenibilitat, i estem parlant en clau de sostenibilitat; que sense reduir drets –sense reduir drets– ens donin respostes –que ens donin respostes.

I li fem un prec: quan ho fem, parlem d'habitatge, també; parlem d'educació; parlem de tot allò que ha d'acompanyar. Hauríem de sumar intel·ligències i voluntats, i de vegades només hi ha tancament i opacitat. Pensem, i aquí li ho proposarem en la moció, que seria molt bo que la cambra es pronunciï sobre el debat i sobre el nostre sistema d'autonomia personal i dependència escoltant tots els sectors implicats; també entre tots i totes podem plantejar alternatives que facin sostenible aquest sistema. Però vostè, d'entrada, hauria de plantejar aquest retrocés en l'impagament, hauria d'agilitar l'atorgament de vistiplaus, hauria de presentar-nos un pla de xoc també per eliminar llistes

d'espera i regular l'assistent personal, que ja ho teníem pendent.

Nosaltres proposarem fer un debat específic –o monogràfic, com vostè en digui– en seu parlamentària amb tots els afectats, perquè ens hi juguem molt, ens hi juguem un retrocés i una involució que no la volem de cap manera. No volem que la cura torni a les espatlles de les dones, som la societat en el conjunt els que ens n'hem de responsabilitzar, i volem saber quin model de país vostès estan proposant. Un país que segueixi els dictats que han fracassat a tot arreu, amb polítiques econòmiques i financeres on els drets són bandejats i afeblits, on els més vulnerables són expulsats; nosaltres això no ho volem. És indignat per a Catalunya, per als catalanes i per a les catalanes, que tinguem un govern que toleri i que de vegades fins i tot promoció, formi part activa, en aquesta Europa de les desigualtats. Volem fer-ho diferent, sabem que es pot fer diferent, i tenim la capacitat, des d'aquesta cambra també, d'ajudar a redreçar les coses.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyora Neus Munté.

La consellera de Benestar Social i Família

Gràcies, senyora presidenta. Crec que si parlem d'indignitat, no hi ha indignitat major, parlant de persones vulnerables i de persones amb situació de dependència, que dos successius governs estatals que –faig servir les paraules que vostè ha fet servir abans– s'han passat pel folre la Llei de la dependència, amb les conseqüències que això ha tingut sobre les persones usuàries. Crec que no hi ha res més indignat que això. Però quan és aquest Govern, o quan sóc jo mateixa que parlo d'aquesta profunda deslleialtat des del punt de vista econòmic del Govern de l'Estat respecte a les comunitats autònomes, respecte a Catalunya, pel que fa al finançament de la llei, sembla que són paraules buides i és aquesta cantarella a què vostè fa referència.

Deixi'm que li digui què opina el Consell General del Treball Social quan denuncia que els pressupostos generals de l'Estat previstos per al 14 desmantellen els serveis socials, i diuen textualment que «la disminució que l'aportació que l'Estat fa a les comunitats autònomes contribuirà per partida doble a allargar l'endarreriment en el cobrament dels ajuts que ja pateixen moltes famílies de persones amb dependència». Vostè creu que amb aquest incompliment flagrant, sostingut en el temps, quan en canvi augmenten les desigualtats, com vostè deia, però augmenta també la situació de major dependència de les persones..., vostè creu que amb aquests incompliments flagrants, amb un nou pressupost que no afegeix un sol euro a la promoció de l'autonomia personal i de la dependència, ens és possible atendre amb les exigències que vostè planteja –que jo li deia, li insistia al principi: seria allò desitjable poder complir puntualment amb els pagaments–..., poder fer front a tots i cadascun dels requeriments de la Llei

de la dependència? (*Pausa.*) És un binomi, jo crec, absolutament diabòlic –absolutament diabòlic.

Parlar de sostenibilitat econòmica, senyora diputada, és precisament amb el sector, però no només amb el sector, abordar..., ho dic perquè evidentment que ha de tenir un trasllat en seu parlamentària i un diàleg amb els grups parlamentaris, però entendra que hem de començar –i que vostès també ho van fer, i que és lògic i que és natural–..., que parlem amb el sector a partir del coneixement puntual de quines són les seves necessitats i les febleses que presenten per abordar totes aquestes qüestions. Perquè el que no ens podem permetre és la desatenció, la desatenció sobre les persones amb dependència, una desatenció que no existeix, perquè procurem, amb tots els mitjans al nostre abast –que, hi insisteixo, haurien de ser, per llei, per dret, molts més– tenir-la en compte, i perquè les previsions estructurals, demogràfiques, sanitàries, el que ens mostren és un futur amb cada cop més fragilitat i més necessitat de les persones per poder viure plenament i dignament..., amb majors suports.

Em parlava de l'ICO, em parlava dels deutes que estan pendents de pagament per part de l'Estat. Tornem al mateix. Nosaltres hem fet un sobre esforç, hem tingut un diàleg, un treball constant i conjunt amb les entitats per tal que això es produís de la manera més àgil possible, però en aquests moments..., i ahir es coneixia, doncs, un retard que inicialment no hi comptàvem en el pagament d'aquestes quantitats.

Ens parlava de transparència, de diàleg amb el sector. Li ho torno a dir: el diàleg ha existit, existeix i existirà, no podria ser de cap altra manera. I la transparència també. Precisament, aquest Govern va començar amb una iniciativa de mostrar amb tota transparència les dades de la dependència, el temps d'espera, les valoracions, el nombre de persones que s'incorporen al sistema –vostè abans hi ha fet una referència. Però, si us plau, no s'oblidi d'una cosa. Vostè em deia: «No deixi que el conseller d'Economia li digui en què ha de retallar.» És que no és així, és que és l'Estat el que retalla, i nosaltres, els que aguantem aquest sobre esforç dia rere dia –i li ho torno a dir– en polítiques socials d'una manera injusta i absolutament cruel.

Sembla que no els agradi, quan parlem d'aquestes xifres, però és que estem parlant –no només en l'àmbit de la dependència, sinó en el conjunt de les polítiques socials– d'una retallada del 92 per cent en tres anys. Digui'ns –digui'ns– com és possible, com ho fem possible, sostenir tot aquest sistema en un moment en què creixen les dificultats, les situacions de dependència, i davant d'un dret subjectiu de les persones. Com fem possible aquest sosteniment.

Per tant, coneixent perfectament el potencial també d'aquest sector productiu, necessari des d'un punt de vista dels llocs de treball i de tot allò que pot generar, coneixent també les dificultats dels ajuntaments, de les entitats locals en aquesta matèria, estem iniciant..., digui'n «pla de xoc», digui'n com vulgui, però hi estem compromesos i estem treballant intensament en aquesta necessitat de trobar solucions.

No he tingut temps de parlar-li de les prestacions econòmiques vinculades. Vostè sap que l'any 2011 es va iniciar un procés extraordinari d'acreditacions que va funcionar, i va funcionar molt bé, i va servir, doncs, per donar un dinamisme al sistema per reduir les llistes d'espera, però que els reiterats incompliments de l'Estat i aquestes retallades que han vingut acompanyades una rere l'altra han fet necessari –dolorosament necessari– que ens haguem de fer aquest replantejament. Hi insisteixo: no hi ha cap altra mesura d'aquestes característiques sobre la taula, i precisament el diàleg que hem obert amb el sector és per trobar aquestes solucions, aquestes sortides, i per poder preveure un calendari en el qual entre tots trobem la manera d'anar recuperant totes aquelles situacions lesives que ha patit el sector.

La presidenta

El tretzè punt de l'ordre del dia és la interpe·llació al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic.

Interpe·llació

al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic (tram. 300-00085/10)

Presentada pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Bé, gràcies, presidenta. Bon dia al conseller, bon dia a les diputades, diputats, i a les persones que ens veuen i ens escolten. M'agradaria començar aclarint de què tracta aquesta interpe·llació al Govern sobre el cobrament a tercers del sistema sanitari públic.

Partim de l'article 83 del capítol cinquè, de finançament, de la Llei general de sanitat, que determina que: «En tots els supòsits en què apareix un tercer obligat al pagament, aquells que hagin prestat l'atenció sanitària tindran dret a reclamar, del tercer responsable, el cost dels serveis prestats.» Doncs, bé, la interpe·llació es refereix a aquest article sobre el dret, i jo diria que també l'obligació, que des del nostre sistema públic de salut cobrem a tercers responsables el cost dels serveis prestats.

I per què diem l'«obligació»? És evident que la llei ens reconeix el dret de fer-ho, però tenim l'obligació, vers la utilització de recursos públics destinats a salut, d'exercir aquest dret, de fer-lo obligació, i de ser justos. Financem la salut via impostos; llavors, hem de ser justos sobre què i amb qui? Doncs, justos amb les persones que via els seus impostos estan finançant la sanitat pública al nostre país, justos amb el sistema de què ens hem dotat per a la prestació de l'assistència sanitària de cobertura pública, justos sobre tots aquests fets i les obligacions que se'n deriven. Per tant, de què estem parlant? Principalment, de les actuacions sanitàries que corresponen a les assegurances de trànsit i les mútues d'accidents de treball i malaltia professional, però també de les assegurances de responsabilitat

civil d'altres àmbits –assegurances esportives, delictes amb conseqüències per a la salut–, entre d'altres.

Des d'Esquerra Republicana de Catalunya, conscients de la situació del país, amb un finançament que ens escanya, amb uns decrets que des de Madrid ens amenacen els nostres principis bàsics de l'estat del benestar, amb una crisi econòmica i financera de la qual algú se'n vol aprofitar mentre la majoria la pateixen –i continuaria i continuaria–..., intentem des d'Esquerra Republicana de Catalunya ser el màxim de sincers, responsables i clars amb la gent. Hem de mirar com fem front a les responsabilitats vers els ciutadans quant a la seva salut, amb un pressupost 20 per cent inferior al d'anys enrere. I això no és fàcil, conseller. Vull dir, vostè ho sap prou bé, més que ningú, com a màxim responsable d'aquest pressupost que ha disminuït i que no és el que tots voldríem.

Però aquest avui no és el debat, tothom sap la nostra opinió i la nostra lluita perquè nosaltres puguem decidir el pressupost. La recordo: fins que no tinguem les eines d'un estat i disposem dels nostres recursos, el pressupost ens vindrà marcat des de Madrid. Què fem mentrestant? Doncs, la cirurgia fina que ens n'hem omplert tots la boca. Conseller –ho ha dit vostè diverses vegades–, ja no es pot retallar més en salut sense que la qualitat se'n senti i sense –permeteu-me l'expressió– que ens estiguem carregant allò necessari. Mirem i remirem totes les partides de despesa del pressupost de salut, és el nostre deure, però també vull afegir que des d'Esquerra Republicana de Catalunya entenem que per ser exigents en la despesa, cal ser exigents també en la defensa dels ingressos. És cert que necessitem un sistema sostenible i que hem de ser eficients per assegurar aquesta sostenibilitat, però l'eficiència no ve tan sols per la banda de despeses.

Què hem vist? Hem vist que necessitem millorar i enfortir les eines que ens permetin que la sanitat pública catalana tingui els màxims ingressos. I tenim algunes preguntes a fer-li al conseller i sobretot propostes de millora. Segons les dades de l'ICS, la facturació a tercers baixa el 2012 de gairebé 34 milions d'euros. Pot semblar molt, però parlem de vuit hospitals importants, tres d'ells d'alta tecnologia, i de la major part de l'atenció primària de Catalunya. Resulta que aquests 34 milions d'euros representen tan sols l'1,31 per cent de tot el que l'ICS factura al CatSalut, que són uns 2.500 milions d'euros. Creiem que això no s'ajusta a la realitat i que aquest percentatge d'ingressos provinents de tercers obligats al pagament ha de ser bastant més alt, cap al 10 per cent, cosa que suposaria, pel cap baix, uns 260 milions d'euros.

Parlem del conveni que té l'ICS amb Unespa –Unión Española de Entidades Aseguradoras y Reaseguradoras–, Conveni d'assistència sanitària pública derivada d'accidents de trànsit; també del conveni que tenen signat els centres concertats que no són de l'ICS. Aquests convenis, senyor conseller, caduquen el proper 31 de desembre. És moment de plantejar una revisió d'aquests convenis.

La nostra proposta és un únic conveni per a tot el sistema públic de salut –tot el Siscat, inclòs l'ICS– que

suposi una millora significativa respecte als convenis vigents, evidentment. I tenim sort, perquè hi ha marge de millora. Senyor conseller, aquests convenis és que semblen escrits per una sola de les parts i en una altra època, amb actualització només dels preus i alguna petita cosa, i no fan cap referència a la responsabilitat que des dels recursos públics no s'hagin de pagar aquelles assistències que no li corresponen.

Mirant aquests convenis –que els tinc–, creiem que hi han alguns punts que radicalment s'haurien de canviar. Aquests convenis, per començar, tenen limitacions injustificables. El de l'ICS limita a dos anys la responsabilitat de les asseguradores de pagar l'assistència prestada, quan en cap cas les assegurances obligatòries contempnen límit de temps, sinó de quantia de 70 milions d'euros per sinistre. Tampoc ho fa la normativa europea.

Al conveni dels concertats s'estableix un límit assistencial fins a l'estabilització de les seqüeles, que pot ocórrer perfectament abans de dos anys. Per què ho diu, això? Doncs, perquè a la Llei 21/2007, de modificació del text refós de la Llei sobre responsabilitat civil i assegurança en la circulació de vehicles de motor, algú es va preocupar de modificar en el seu punt 17 el número 6 de l'apartat primer de l'annex, i va posar que a més a més de les indemnitzacions fixades per les taules, es satisfaran les despeses d'assistència mèdica farmacèutica i hospitalària en la quantia necessària fins a la curació o la consolidació i estabilització de seqüeles. I aquí hi ha la trampa: ja s'ha inclòs una limitació que no s'ajusta a l'obligació de les asseguradores de fer front a allò que els correspon.

Què passa en aquells casos que malauradament tenen lesions de per vida –afectacions medul·lars permanents, traumatismes cranioencefàlics amb conseqüències permanents, o alguna cosa menys greu, com una intervenció que comporta una reintervenció dos anys després per treure uns ferros, per exemple–? Què vol dir, posar un límit de dos anys o fins a l'estabilització de seqüeles? Des del nostre punt de vista, això és una injustícia vers la sanitat pública, per no dir una paraula més gruixuda. La sanitat pública farà front a tot el que li correspongui durant molts anys, però l'asseguradora se n'haurà rentat les mans al cap de dos anys? Paraula gruixuda. Per tant, primera proposta: instar a fer el canvi legislatiu corresponent al Congreso de los Diputados a l'empara d'aquesta injustícia. Si algú es va preocupar algun dia de posar aquesta limitació en aquesta modificació de la llei i en els convenis, nosaltres, des d'Esquerra Republicana de Catalunya i aquest Parlament, ens preocupem i ens ocupem ara de revertir-ho.

Més observacions sobre els convenis. Per què seguim facturant a preu per estada hospitalària? A ningú se li escapa com ha avançat la medicina aquests últims anys. Les estades hospitalàries s'escurcen per les millores en procediments quirúrgics, tècniques, tractaments, etcètera. Ara, això vol dir que l'atenció s'hagi abaratit? De cap manera. Doncs, per què estem cobrant per un episodi de «trauma» molt més barat ara que fa deu anys enrere, només pel fet que no estem tants dies a l'hospital? S'ha de mirar el tipus d'inter-

venció, el tipus de tractament, i tota l'assistència en global que necessita i que es presta a la persona víctima d'accident.

Una altra reflexió. Per disminuir els dies d'estada hospitalària, segurament hem hagut de fer diverses proves diagnòstiques per acurar el tractament, hem pogut fer servir algun aparell ortoprotèsic, una medicació bastant nova i cara, i s'ha fet la cirurgia amb l'última tecnologia, amb anestèsia, etcètera; mil coses. Doncs, bé, no hi ha contemplat res d'això en el conveni entre l'ICS i Unespa.

Actualment, tal com està escrit el conveni, no es pot cobrar res de despesa farmacèutica. Només volem recordar que la despesa en medicaments suposa gairebé el 30 per cent del pressupost del Departament de Salut. Conseller, de quants diners podem estar parlant? *(Pausa.)* No cal que m'ho contesti, vull dir, no discutirem avui de xifres, però sabem que són molts diners, que necessitem i que es podrien destinar a altres parts del sistema de salut.

En algun moment pot semblar, doncs, que el conveni contempla una mena de tot inclòs, basat en el fet que l'hospitalització, doncs, ja ho inclou tot, excepte evidentment el transport i la rehabilitació. Aquests convenis no s'ajusten gens a la realitat de la prestació que es dona a les víctimes: ni per conceptes facturables, ni per criteris, ni per preus. Queda clar.

Segona proposta: necessitem urgentment un nou conveni únic més just, i això és precisament un altre punt que instem a fer en la moció subsegüent a aquesta interpellació. Tinc algunes dades, que com que veig..., per manca de temps, doncs, no les diré ara. Només contemplar que a Espanya el dret de rescabament només és de despesa d'assistència sanitària, punt que també s'hauria de canviar, i després signem convenis que limiten dràsticament aquest dret. Per tant, fem aquesta proposta per justícia davant dels fets. Simplement, demanem que es faci una revisió sobre aquestes assistències que assumim des del nostre sistema públic de salut, per tal que no es pagui amb recursos públics el que no ens correspon pagar, i cobrem per part de la sanitat catalana allò que tenim dret a cobrar.

Per fer-ho necessitem una bona legislació, que reconegui que la sanitat pública és un tercer perjudicat en els accidents de trànsit.

La presidenta

Senyora diputada...

Alba Vergés i Bosch

Sí, acabo, és un segon. I necessitem, alhora, tenir uns convenis que ens permetin una facturació adequada a la realitat d'aquesta assistència sanitària.

La resta de temes me'ls deixo per a la segona intervenció.

Gràcies.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Boi Ruiz, conseller de Salut.

El conseller de Salut (Boi Ruiz i Garcia)

Moltes gràcies, presidenta. Diputada, diputats, bé, jo comparteixo quasi li diria que el cent per cent dels seus arguments, però em permetrà que faci alguns matisos per aclarir la posició del departament.

És evident que la Llei general de sanitat, i després els catàlegs de prestacions i totes les lleis derivades de la mateixa llei d'àmbit estatal, estipulen allò que diem «obligat pagament a tercers» –vostè ha fet una referència molt clara del que és això. Des de l'àmbit d'obligat a tercers, ha fet molta insistència en l'àmbit dels accidents de trànsit, però hi han altres àmbits dels quals hem de parlar també, que queden moltes vegades tapats per la magnitud de l'accident de trànsit, però que tenen un pes i una dimensió no diria quasi igual, però bastant similar.

Hem parlat d'Unespa, que és qui agrupa les entitats asseguradores; hem parlat d'un conveni d'àmbit públic, i hem parlat d'un conveni d'àmbit privat. Jo voldria recordar-li que el conveni d'àmbit públic no és un conveni de l'ICS, sinó que és un succedani del conveni estatal d'Unespa amb el sistema nacional de salut, que és un únic conveni per a tot l'Estat, i que té una rèplica obligada exactament igual que la del conveni estatal amb cada una de les comunitats autònomes. Nosaltres som presents com a Catalunya en la negociació del conveni, diríem, del sector públic, però tenim el pes que tenim perquè som una comunitat autònoma que pesa un, exactament igual que altres comunitats autònomes, que també pesen un amb molts menys habitants que nosaltres.

Dit això, hem de pensar també en l'obligat pagament a tercers de totes aquelles mútues de funcionaris com Muface, Isfa, Mugeju, etcètera; hem de pensar en les mútues patronals i accidents de treball, i hem de pensar també en un gran calaix de sastre, que és tot allò que tenim al sistema públic dels asseguraments obligats d'esportistes federats i d'escolars que practiquen esports, i d'altres activitats, com és, per exemple, l'assegurança obligatòria del viatger d'un autobús, eh?, a qui hauria d'anar a càrrec l'accident d'aquella persona que dins de l'autobús públic té algun problema.

És a dir, és tot un cabàs molt important en el qual, malgrat el que diu vostè –i compartint que no estem en una bona posició–, estem en molt pitjor posició amb els altres tercers obligats a pagament que amb Unespa, estant molt malament –i ho comparteixo amb vostè– la situació en què estem respecte als accidents de trànsit.

Deixi'm que li faci una reflexió de què estem parlant en termes d'import col·lectiu en el sistema sanitari públic de Catalunya. En el sistema sanitari públic de Catalunya l'any 2011 –últimes dades de central de balanços– hem facturat a tercers 333 milions d'euros, dins dels quals hi ha els 30 i escaig milions d'euros a què vostè es referia en l'àmbit de l'ICS per Unespa. Per

tant, parlem d'una dimensió d'entrada dels diners al sistema públic important, que contraresta una despesa que també, òbviament, és important.

Des del punt de vista de com se'ns contrapresta econòmicament aquests serveis, fixi's la diferència tarifària que en aquests moments existeix. Mentre el Servei Català de la Salut a un hospital de nivell 4 paga una mitjana de 477 euros per una estada, la tarifa que tenim en el conveni públic que afecta l'Institut Català de la Salut a Unespa..., parlem de 557 euros. En el conveni de les entitats privades, el que en diem Siscat al sector públic català, la tarifa és de 227 euros, però amb una excepció: el conveni d'aquest altre àmbit conté tota una sèrie d'afegits a l'estada. Per exemple, conté el mòdul quirúrgic: tot malalt que ingressa en una estada, a més a més, té un mòdul quirúrgic que puja a uns 1.600 euros, si no ho recordo malament.

És a dir, si comparem els dos convenis –ara parlo d'Unespa–, el conveni públic amb el conveni que afecta el sector públic concertat nostre, és molt més ric en termes de continguts i de matisos i de conceptes el conveni que afecta el sector públic concertat que el afecta el sector públic ICS, perquè la incidència de Catalunya en el sector públic concertat mitjançant el conveni de l'Estat era molt més alta que la que podia ser en l'àmbit del sector públic pur i dur a través de l'ICS.

És evident que el primer que ens hem de plantejar és la idoneïtat o no de la forma convenial. Ens convé un conveni o ens convenen tarifes públiques i mercat lliure? Des del meu punt de vista, jo crec que té uns avantatges importants tenir un conveni –tenir un conveni–, en el sentit que ens dóna una simplificació administrativa. Si estiguéssim en un marc obert –tarifes públiques i marc obert–, cada una de les entitats asseguradores tindria el seu propi sistema d'exigència en la facturació. Per altra banda, ens permet tenir comissions paritàries d'autoregulació quan es produeixen incompliments per les dues parts. I en tercer lloc, ens permet reduir molt la conflictivitat jurídica –i, per tant, acudir als tribunals– en qualsevol situació de desacord.

Però hi ha una realitat que vostè apuntava. No ens serveix un conveni si aquest conveni és un conveni sobre el qual no tenim potestat majoritària els catalans ni les entitats sanitàries públiques catalanes per treballar. Per tant, estant d'acord amb tots els plantejaments de millora del conveni, hauríem de dir: un únic conveni per a tots els centres sanitaris de la xarxa pública de Catalunya, per a tot el Siscat –un únic conveni–, i d'àmbit català, perquè la nostra realitat no té res a veure amb la de la resta de les comunitats autònomes. I sí que s'ha produït un benefici molt important per efecte arrossegament del Siscat català en el sector privat espanyol, que s'ha beneficiat d'unes tarifes que són les tarifes d'arrossegament que es feien des de Catalunya des del sector consorcial, del sector d'empreses públiques i del sector privat concertat. I aquesta és una realitat.

Per tant, jo crec que nosaltres necessitaríem tenir un conveni propi a Catalunya amb tots aquests parà-

metres que vostè plantejava, inclús alguns més que jo plantejaria. I sí que és cert que ens quedem curts en totes aquelles accions que ha pogut fer el Govern, perquè ja no podem anar més enllà d'un conveni que nosaltres no maneguem. Per molt que hem canviat els preus públics de l'ICS el 2012 i els hem col·locat a costos GRD, no a costos històrics, i això ha suposat una facturació incrementada un 29 per cent, malgrat el que vostè plantejava de la xifra de milions d'euros en l'àmbit de l'ICS..., això és un 29 per cent més el 2011 que el 2010. Els preus públics del CatSalut els hem apujat al mateix nivell que els preus públics de l'Institut Català de la Salut. Hem fet una instrucció des del Servei Català de la Salut que insta tots els centres concertats a esmerçar-se en això, inclús a col·locar-ho com a objectiu en els contractes. Bé, estem plantejant i hem plantejat una plataforma sobre les tarifes Unespa en l'àmbit del sector públic i també en l'àmbit del sector concertat.

Però això continua sent insuficient quan el nostre pes en aquesta negociació va condicionat per ser merament uns comparses normalment, que l'únic que sí que aportem és el valor afegit que som els que tècnicament avaluem millor les propostes –des de Catalunya, tant en un sector com en l'altre. Això és el que ha aconseguit enriquir el conveni, molt més el conveni encara..., el de l'àmbit privat, que ningú es podria imaginar que un conveni de l'àmbit privat tingués aquests elements qualitius que té si no hagués estat per la presència del sistema sanitari públic concertat de Catalunya en aquest conveni.

Hi insisteixo, jo crec que tot això que diu és veritat. El que no pot fer el sistema sanitari públic és assumir una part del risc que li correspon a l'asseguradora. Una asseguradora assegura tot el risc, el que no pot fer una asseguradora és «finiquitar» en un moment determinat i dir: «Miri, a partir d'ara jo no me'n faig càrrec, l'indemnitzo, i que se'n faci càrrec el sistema públic.» I això també els ho hem d'explicar als ciutadans i ho han de saber: que se'ls indemnitzava a canvi que se'n faci càrrec el sistema sanitari públic. No té cap sentit que hi hagi una legislació que protegeixi perfectament –com ho fa– la limitació del risc. Una asseguradora ha d'assegurar tot el risc d'un procés, des de l'accident i totes les seves conseqüències, i no la temporalitat ha de ser l'element de risc. El risc és el 100 per cent, no pot ser un risc limitat pel temps. I estic totalment d'acord que en el trànsit hem de fer determinades coses que no estan fetes, i que podem fer millor si som els únics interlocutors amb Unespa en l'àmbit del nostre territori.

A la segona part, si vol, parlem una miqueta dels accidents laborals, que és un altre element de molta preocupació en un moment en què els objectius de les mútues d'accidents de treball estan molt condicionats pel seu absolut control per la seguretat social, i la política de la seguretat social és minimitzar com més possible les despeses en accidents laborals per traslladar-les, amb la més mínima excusa, a l'àmbit del sector sanitari públic; àmbit del sector sanitari públic on el Servei Català de la Salut està reaccionant i porta a contencions tots i cada un dels canvis de catalogació de

les patologies i fa reclamació de costos a través de les anàlisis de costos que té establertes.

Per tant, aquest és un paquet molt, molt important perquè aquí hi ha dos conflictes d'interessos: l'interès de la seguretat social que li surtin els números i els interessos dels sistemes sanitaris públics que els surtin també. I alguna convergència hauríem de tenir entre els dos interessos, perquè al final és una caixa comuna: el que no surt d'una caixa, sortirà de l'altra. Per tant, aquest és un element important.

I després, per acabar, voldria insistir en tot el tema de facturació a tercers en les mútues esportives i en moltes vegades el que es produeix, que és que tenint l'obligació de tenir, a més a més de la targeta federativa, una assegurança privada d'aquella federació per tal de prendre a càrrec l'atenció sanitària, es demana moltes vegades als nens que facin una fotocòpia de la targeta sanitària, i s'adjunta la targeta sanitària a la fitxa esportiva.

I, per tant, tot això ho hem d'acabar d'arreglar d'alguna manera, però només ho podrem arreglar si ho fem des d'aquí, i amb una decisió pròpia, i en un espai de negociació propi.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula la il·lustre senyora Alba Vergés.

Alba Vergés i Bosch

Molt bé. Gràcies, presidenta. Conseller, doncs, ja ha començat a treure algun dels temes que m'havia guardat per a la segona part.

Començaria també dient que també demanem una revisió sobre les mútues d'accidents de treball i malaltia professional. Aquestes mútues no són empreses privades, són entitats gestores de la seguretat social i han de retornar, han d'ingressar a la seguretat social, l'excedent corresponent al 80 per cent del resultat. Per tant, si ho mirem en xifres, així, si Catalunya significa un 19 per cent del PIB espanyol i aquest excedent ha estat de 6.000 milions d'euros els últims deu anys, uns 700 aquest últim any han anat directament a la caixa de la seguretat social. Concretament, a aquell fons que gestiona Madrid i que ha hipotecat en garantia de *bonos* del Tesoro Público del Reino de España. I si no vaig errada, se n'està tibant part per pagar les pensions.

Remarquem, doncs, des d'aquí, que és un espoli més a la llista. Potser el conseller Homs –que ara no és aquí, però li ho poden traslladar– ho voldria afegir a la seva llista: 140 milions d'euros l'últim any que van a Madrid i que Catalunya no pot gestionar.

Fem una proposta per fer un acord marc amb les mútues laborals catalanes, convençuts que part d'aquests excedents en realitat són despeses sanitàries assumides pel sistema català públic de salut que no li corresponen. Perquè podríem arribar a xifrar de quina quantitat parlem, senyor conseller? No ho sé. Realment, si

les aportacions de treballadors i empreses no estan mal calculades, vol dir que les mútues no assumeixen el que els correspon, perquè si no, no tindrien tant excedent, i en aquests moments algú parlaria de rebaixar les aportacions per AT i MP que paguen els treballadors i empreses, i no és el cas.

Per últim, què ens passa quan no existeix un conveni per a les relacions amb un tercer obligat? Doncs, que ens hem de remetre als preus públics calculats per l'ICS i el Servei Català de la Salut. Per aquest motiu, nosaltres..., ja ho sabem, eh?, que van fer-ne una revisió, però demanem també que, utilitzant totes les eines que la societat de la informació ens posa a l'abast –i que, a més a més, en el sector salut han estat bastant avançades–, revisem amb profunditat aquests preus públics perquè reflecteixin al màxim possible els costos reals de les prestacions sanitàries.

L'ideal seria que els preus públics representessin el cost real. És complicat al cent per cent, però ens hi podem acostar. Aquests ens podrien servir de base per a l'establiment de relacions entre els diferents actors del sistema sanitari, amb els ajustos que corresponguin, etcètera. Mirem què fan a altres països, si alguna altra experiència funciona, perquè mirant els preus públics –que els tenim impresos– hi ha alguns preus que tampoc no ens acaben de quadrar. Una UCI a Catalunya, per exemple a la Vall d'Hebron o a Bellvitge, té com a preu públic 1.346 euros? Ostres, és que si mirem el preu públic d'Extremadura, surt a 2.118,30 euros. Jo no m'ho crec, jo crec que aquí passa alguna cosa. Revisem-los tots. N'hi han alguns –de tota la llista de preus públics– que algú també ja s'ha ocupat de revisar, i alguns altres han quedat com a l'aire.

Per tant, en molts casos on s'aplicarien aquests preus públics –com, per exemple, en el tema de les assegurances d'esportistes federats i escolars–, si mai anem a un conveni i es pacten preus o el que sigui, quina serà la nostra base? Seran els preus públics.

Per tant, en definitiva, des del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya estem treballant dur per portar –ja ho saben tots, no ens n'amaguem– el nostre país a la llibertat i que ens permeti tenir un país més pròsper i just, però sobretot el volem just. No descuidem ni el dia a dia, ni utilitzar aquelles poques eines que tenim. Volem dotar el nostre sistema de salut dels màxims recursos per fer front al que la societat catalana necessita.

Per aquest motiu, presentarem aquesta moció en la línia que en qualsevol cas en què la sanitat pública catalana pugui ésser considerada un tercer perjudicat, també en assegurances de responsabilitat civil de tot tipus, les esportives, delictes amb conseqüències per a la salut –això moltes vegades ens ho deixem i també la sanitat pública es pot personar com a tercer perjudicat, i no se li està revertint re–, entre d'altres, aquí volem tenir un sistema just de cobrament a aquests tercers obligats per no carregar en excés, doncs, la nostra sanitat i que hagi de fer front a despeses que no li corresponen, sinó exercir aquest dret de cobrament al tercer obligat.

Recordem algunes coses, així, importants per acabar. Sobretot que quedi clar que no parlem de dret o no-dret a l'assistència, eh? L'assistència la garantim sempre. Estem en un Pacte nacional de salut en el qual posem les bases, blindem els principis claus del sistema que la societat catalana vol, del sistema de salut que vol. El que diem és: l'assistència la garantim sempre, i la paga a qui li toqui. Si és un tercer, doncs, se l'obliga a pagar. Es fan les coses perquè es pugui fer al màxim de bé possible.

I un altre apunt.

La presidenta

Senyora diputada...

Alba Vergés i Bosch

Sí, acabo. Miri que jo no he parlat de no tenir conveni, però que la simplicitat administrativa no sigui una excusa per deixar de cobrar allò que pertoca.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per la rèplica té la paraula l'honorable conseller de Salut.

(El conseller de Salut s'entrebanca amb el conseller d'Interior. Rialles.)

El conseller de Salut

Gràcies, presidenta...

La presidenta

Menys mal que és el de Salut, eh? *(La presidentariu.)*

El conseller de Salut

Diputada... –conservo la salut malgrat el conseller d'Interior. *(Rialles.)* Dit això, bé, des del punt de vista del plantejament respecte a les mútues patronals, jo crec que hi ha una àmplia coincidència que això, d'alguna manera, ho hem d'abordar. Ho hem d'abordar amb un cert rigor, perquè –com deia molt bé– aquests recursos que haurien de ser destinats a cobrir l'assistència que li han donat a un accidentat laboral o a un malalt amb una malaltia derivada de la feina habitual, aquests recursos, que són, d'alguna manera, no adequadament adreçats on s'han d'adreçar, van a parar a la caixa comuna de la seguretat social.

I que entenem, a més a més, i sabem i som conscients que hi ha una política molt agressiva en la gestió de les entitats mutuais d'accidents de treball que això sigui en aquest sentit, és a dir, de minimitzar el nombre de sinistres que han de finançar amb això, i qualsevol cosa que pugui ser catalogada de malaltia comuna i no de malaltia professional és ràpidament derivada al sistema sanitari públic. Això complica d'una manera més que notable la reacció administrativa de tot això, perquè significa anar a litigar, d'alguna manera, amb

la seguretat social. És tota una complexitat que ens hauríem d'estalviar.

També deixi'm que li apunti un tercer obligat a pagament que ens oblidem moltes vegades, que són la resta de comunitats autònomes respecte a aquelles persones que vénen al nostre país. Això, com saben molt bé..., ens vam omplir la boca amb un *real decreto ley* de l'any 2012 on es creava un fons, que era el Foga. Aquest Foga no s'ha dotat pressupostàriament, i aquest sí que és un obligat pagament a tercers, eh?

Per altra banda, quan parlem de preus públics també hem de referir-nos als preus públics que es paguen des del Fons de garantia assistencial, que són uns preus molt més baixos que els costos –i ara els explicaré que els nostres costos s'acosten bastant a la realitat. És molt inferior als nostres costos, el que ens paguen des del Fons de garantia respecte al que ens costa l'atenció a aquests ciutadans d'altres comunitats autònomes que no poden ser atesos a la seva i que vénen a parar a la nostra. Exactament igual ens passa amb les tarifes que l'Estat cobra en nom nostre en l'assistència internacional: el que a nosaltres ens costa..., és molt inferior el que li facturem als països estrangers quan atenem ciutadans d'Europa aquí. I paradoxalment la balança és negativa, perquè ells ens cobren més a nosaltres que nosaltres a ells, eh? Per tant, això és ben curiós i això ho hauríem de resoldre.

Però sobretot, incidint en el que deia, sobre això tenim poca capacitat de decisió, perquè està en mans de tercers. Però això ho hem de reclamar en tota aquesta llista que diem d'ingressos i deures que tenen pendents a l'Estat amb nosaltres: actualitzar les tarifes internacionals, crear i dotar el fons Foga, i actualitzar les tarifes a costos del tot el que és el Fons de garantia assistencial.

Per altra banda, malgrat que tot és millorable, l'última revisió de preus públics que va fer l'ICS, i que la vam agafar com a patró dels preus públics de tot el conjunt del sistema sanitari, es va fer per primera vegada en base a càlculs GRD, càlcul de patologies que tenen isocost i que determinen el cost de cada una de les qüestions, amb tots uns sistemes de càlcul..., dic que és millorable, eh?, però s'acosten més als nostres que als que vostè citava d'Extremadura. Els d'Extremadura es basen en un altre principi. Nosaltres, el cost d'UCI va en relació amb el que ens costa l'UCI. Com sap molt bé, el cost del sistema sanitari extremeny és molt més alt, perquè tenen un millor finançament –per dir-ho d'aquesta manera– a la seva sanitat –per les raons que sigui–, que no té la sanitat catalana.

Per tant, jo crec que nosaltres hem d'establir els nostres preus, hi estic absolutament d'acord. Aquests preus públics han de ser preus públics que siguin la base en la negociació de qualsevol conveni, i el conveni l'únic que ha d'introduir –hi estic d'acord– són elements facilitadors des d'un punt de vista de caràcter administratiu, i no simplement una excusa per tenir uns preus inferiors. Per tant, això, que és el que hem defensat sempre –en allò personal i com a responsable departamental–, crec que és el moment d'abordar-ho amb rigor i amb serietat.

I, sobretot, insisteixo en el principi que no es pot vulnerar l'obligació d'assumir el risc que un assegura a través de lleis que determinen temporalment l'assumpció d'aquest risc. Per tant, això..., hem de fer una reforma d'àmbit legislatiu d'àmbit estatal que no solament ha d'abastar la derivada de la Llei d'assegurances d'accidents de trànsit, sinó també la mateixa Ley del seguro, la mateixa llei base; hem de fer alguna o altra cosa, amb l'eficàcia que això pugui tenir.

Però jo crec que des del punt de vista polític i davant dels ciutadans de Catalunya tenim l'obligació d'instar a aquesta reforma legislativa al Parlament de l'Estat; i mentrestant, generar la confiança suficient perquè entenguin les asseguradores, tant d'accidents de trànsit com les mútues patronals, com tota la resta de tercers obligats a pagament, que hem de tenir un marc propi. El nostre sistema sanitari és diferent, no és el sistema sanitari de la resta de l'Estat; tenim un sistema sanitari integrat, amb diferents àmbits funcionals i de responsabilitat, però és un sistema integrat, i això requereix un únic tractament i no els tractaments de públic o de privat.

Moltes gràcies.

La presidenta

El punt catorzè de l'ordre del dia és la interpellació al Govern sobre les polítiques de seguretat.

Interpellació

al Govern sobre les polítiques de seguretat (tram. 300-00088/10)

Presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Gràcies, presidenta. Consellers, diputats, diputades..., permeti'm, conseller, que comenci la meva intervenció amb un record a l'Alba, la darrera víctima de la violència estúpida i sense sentit masclista. És una realitat colpadora i manifestem, avui que tenim l'oportunitat de parlar des d'aquest faristol, el nostre suport i solidaritat –crec que puc parlar en nom del Parlament– amb la seva família i els seus amics. Condemna absoluta a aquest crim execrable –no en queda cap dubte.

Però sí que una referència: hi ha un estudi que el que ens ve a dir, que el 13 per cent dels menors entre catorze i vint anys han manifestat que han maltractat o han intentat maltractar. Per tant, quan un analitza aquestes xifres, es pregunta què hem fet malament o què fem malament com a societat. I aquí podem recordar una mica una de les pancartes que a la concentració a Tàrrrega de rebuig a aquest crim, doncs, es podia llegir, que deia: «No confonguem amor amb possessió.»

Entrant pròpiament a la interpellació, i analitzant les seves primeres decisions, conseller, nosaltres creiem que hem pogut constatar que vostè ha tingut una certa voluntat de marcar una certa distància amb les po-

lítiques del seu antecessor, el conseller Puig. Ens fa la impressió que s'apropa a les polítiques del conseller Saura i s'allunya de les del conseller Puig. I un exemple clar del que diem és la criminalització dels anomenats «sometents», doncs, que vam viure en aquest Ple. I sobta aquesta actitud quan, segons la memòria de la fiscalia, l'any 2012, respecte a les diligències prèvies en robatoris amb força en casa habitada o local, han augmentat respecte al 2011 en més d'un 300 per cent a Lleida, i més d'un 50 per cent a Barcelona, i més d'un 29 per cent a Girona.

Per tant, compartim que la responsabilitat de la seguretat és de la policia, que cal incrementar el nombre d'agents destinats a l'àmbit rural, però no compartim que els ciutadans no puguin vetllar perquè no els robin, i que no puguin vetllar o no puguin col·laborar amb els Mossos d'Esquadra d'acord amb la llei per evitar, precisament, aquests robatoris.

Un altre exemple clar del que estem parlant, i citant un altre indret de Catalunya, és el que ha succeït amb els robatoris en els darrers mesos a Girona, i podríem ficar l'exemple de Platja d'Aro. Malauradament, recordem que un d'aquests robatoris a un dels habitatges va provocar la mort del president de la Federació d'Organitzacions Empresarials de Girona.

Miri, el seu discurs, conseller, com el de la nova cúpula dels Mossos d'Esquadra, s'ha centrat a reclamar més competències per als Mossos d'Esquadra, i ha descuidat –i aquesta és la crítica que nosaltres els fem– gestionar acuradament les competències que ja tenen. Per això nosaltres en la moció subsegüent li reclamarem que d'acord amb les disponibilitats legals i pressupostàries es completi progressivament la plantilla amb els 1.107 agents que manquen i no reclamem més competències fins haver culminat aquest procés.

Vostè sap que hi ha un malestar dintre del Cos de Mossos d'Esquadra, i sent justos, és fruit de la seva gestió, però també fruit de la gestió del conseller Puig. I aquest malestar és per la rebaixa del sou que han patit –com tots els treballadors públics–, per la reducció de les condicions de treball –aquí sí que hi han diferències respecte al tractament dels altres treballadors públics, perquè les condicions amb què presten el treball no són les mateixes–, per la reducció dels mitjans materials que pateixen –com poden ser la disminució de vehicles i la necessitat d'un millor manteniment d'aquests–, i especialment per la no-dotació dels instruments necessaris de seguretat per al desenvolupament de la seva tasca. I ens referim, vostè ho sap, conseller, a les armilles antibales lleugeres, als guants antitall o a una uniformitat acurada, per exemple, a les zones de muntanya.

Miri, respecte a les armilles antibales lleugeres i guants antitall, li diem clarament: està incomplint el mandat del Parlament –l'està incomplint. Vostè, conseller, al llarg d'aquest any hauria de facilitar aquesta eina de protecció als agents. I hi afegim: sense cap cost per als agents –sense cap cost per als agents. Quina és la seva resposta al mandat parlamentari? Voler fer pagar un 30 per cent del cost de les armilles als agents i fer una enquesta sobre si hi estan interessats

o no, sempre deixant clar que han de pagar un 30 per cent en adquirir aquest model de protecció.

És inadmissible, conseller. Li ho diem clarament: és inadmissible. És com si vostè volgués fer pagar als agents de trànsit que van amb moto pel casc, com si vostè volgués fer pagar als agents per la pistola que empen, o si vostè volgués fer pagar pel cotxe que utilitzen. És exactament el mateix, és una eina de treball, i aquesta especialment és de garantia de la seva seguretat, de la seguretat dels agents. La pregunta és: vostè fa pagar per tots aquests conceptes que li acabo de dir? Vostè fa una enquesta als agents preguntant-los si volen utilitzar el cotxe o no el volen utilitzar o si volen utilitzar la pistola o no? És evident que no. Per tant, nosaltres creiem que ha d'aturar de forma immediata aquesta enquesta i ha de complir amb les resolucions d'aquest Parlament, que és molt fàcil: faciliti progressivament als agents les armilles antibales lleugeres i els guants antitall sense cap cost dels agents –ho tornem a reiterar: sense cap cost dels agents–, perquè aquest és l'esperit del mandat parlamentari.

Per cert, el Sindicat de Polícies de Catalunya ha interposat una querrela al director general de la Policia per aquesta qüestió, i que, per tant, parlem d'elements de seguretat molt importants. I vostè –li podria fer la llista del que va succeir a Lleida el passat mes de juliol o a Castell de l'Areny– sap que si s'haguessin utilitzat aquests mecanismes de seguretat, algun dels fets que s'han succeït s'haurien pogut evitar. Per tant, és un plus de responsabilitat a l'hora de dotar d'aquest element de protecció dels agents.

Per cert, també li ho dic clarament: és una immoralitat que encara hi hagin agents dormint al carrer a Vielha. *(Pausa.)* Aquesta situació l'han gestionat molt malament, i també hi ha un altre clar cas d'incompliment del mandat del Parlament. Si vostè, conseller..., el seu director general es veu incapaç de trobar un allotjament assequible per a aquests agents perquè puguin prestar el seu servei, té una altra possibilitat que ja li oferim, que ha utilitzat en anteriors casos. Aquells casos en què no pugui ser compatible, canviï de destí els agents. Ho té a les seves mans, conseller. Depèn d'una voluntat política, és així de clar. Vostè podria fer-ho, en aquells casos en què realment no pot haver-hi compatibilitat entre aquest i això –podria fer-ho. I en alguns casos, agents de Vielha han estat traslladats, i vostè ho sap tan bé com jo.

Una pregunta: vostè considera que els decomisos de les plantes de marihuana es fan en les condicions de seguretat i salubritat adients? Sap vostè que quan hi ha un decomís es fica en un cotxe, en un vehicle logotipat, i després es deixa –hem pogut veure fotografies d'això– en aparcaments de les comissaries, allà. Són mesures de seguretat adients, de salubritat, per la forta olor que fan? Li plantejarem aquestes qüestions.

Vostè sap que ja s'està produint un deteriorament dels instruments de treball, i un cas clar és la disminució de vehicles. Ficarem l'exemple dels vehicles de quatre rodes: a l'abril de 2013 hi havien 2.223 vehicles, que suposen 356 vehicles menys que el 2010 i 515 menys que el 2011. Vostès ara han tret un concurs per renovar

una part de la flota de vehicles del Cos dels Mossos d'Esquadra. I el que hem perdut, quan ho recuperarem? Perquè hi ha una cosa que és clara –matemàtiques bàsiques–: hi han més agents i menys vehicles.

Miri, un també dels elements de finançament del conseller Puig ha estat la constitució de la comissió d'estudi de les anomenades popularment «pilotes de goma». Nosaltres hem demanat, respecte a la qüestió del cas d'Ester Quintana, la dimissió del director general. La hi vàrem demanar a ell personalment, i vam dir que si no ho feia, li demanàriem a vostè que el cessés, per la seva incapacitat en la gestió i sobretot pel dany que ha fet al Cos dels Mossos d'Esquadra.

La comissió està a punt de finalitzar els seus treballs i algunes coses han quedat clares en totes les intervencions: primer, amb l'actual model d'ordre públic és necessari disposar d'aquest instrument i d'altres que ja en disposa el Cos dels Mossos d'Esquadra; segon, ningú ha aportat un element substitutiu que sigui menys lesiu i sigui igual d'eficaç per complir aquestes finalitats, i tercer, prescindir d'aquests instruments requeria canviar el model d'ordre públic, amb tot això que suposa respecte a si tenim una viabilitat econòmica per poder-ho assumir.

Per tant, la pregunta és clara: vostè prohibirà després de finalitzar els treballs de la comissió l'ús de les pilotes de goma en el Cos dels Mossos d'Esquadra? Si vostè no ens aporta cap instrument alternatiu, des del nostre grup parlamentari li proposem el següent: mantingui aquestes eines fins que es puguin substituir per altres eines menys lesives. Durant aquesta legislatura, és a dir, fins l'any 2016, elabora un estudi sobre què comportaria canviar el model d'ordre públic, i sobretot la seva viabilitat econòmica. I alhora, analitzem si durant aquest temps, d'ara al 2016, podem dotar el Cos de Mossos d'Esquadra de noves eines menys lesives i igual d'eficaces, en el cas que arribem a la conclusió que canviar el model no és assumible econòmicament per part del Govern de la Generalitat.

Nosaltres li fem públicament aquesta proposta, perquè creiem que és una proposta responsable, que és una proposta que garanteix l'ordre públic a casa nostra i que no introdueix elements de demagògia. I si vostè ho planteja, nosaltres li faríem aquest suport parlamentari en aquesta qüestió. És una qüestió que ens preocupa d'una forma profunda.

I creiem que també cal dir una altra cosa: vostè és conscient que hi ha una estratègia deslegitimadora de les brigades Brimo i ARRO a casa nostra, i hem d'actuar contra aquesta estratègia, perquè ja està bé que alguns utilitzin cada dia aquesta estratègia desestabilitzadora.

I després, en la segona intervenció, plantejarem un seguit més de qüestions.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per respondre, té la paraula l'honorable senyor Ramon Espadaler, conseller d'Interior.

El conseller d'Interior (Ramon Espadaler i Parcerisas)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, no podia ser d'altra manera, també sumar les meves paraules, i crec que vostè deia que recollia el sentiment de tota la cambra, doncs, d'expressar aquest suport i aquesta condemna radical per l'assassinat de l'Alba. Manifestar, doncs, l'absolut acord del Govern, de la conselleria per descomptat d'Interior, i evidentment estic més que convençut que de tota la cambra, no?, en aquest sentit.

Dit això, la veritat és que és difícil en nou minuts trenta-quatre segons, que és el que tinc per davant ara, intentar respondre acuradament a totes les qüestions que vostè ha plantejat. Vostè ha parlat d'armilles, de pilotes de goma, de sometents, del tema dels mossos de Vielha, d'assalts violents i d'unes quantes coses més. A vegades un té la sensació, sentint-lo, doncs, que és una mica el portaveu de l'agregació de tot el que diuen els sindicats. Ho trasllada aquí, i senzillament ho planteja i s'ho fa seu d'una manera jo diria que un punt acrítica. Però bé, intentaré contestar, doncs, fil per randa totes les coses.

I començo pel tema de les armilles, perquè nosaltres no estem incomplint un manament d'aquest Parlament; al contrari, estem fent tot allò que està al nostre abast per poder-hi donar compliment. Així ho vam manifestar en el Consell de la Policia, que és l'òrgan que entenc preceptiu, on són representats tots els sindicats..., d'allò que faríem. I allò que faríem té molt a veure amb el manament d'aquest Parlament, que és: primer, fem aquests dies una enquesta a tots els mossos d'aquelles unitats que són susceptibles d'utilitzar les armilles, per veure quins estarien interessats a tenir-les –val a dir que una part dels agents la tenen, perquè se l'han adquirit ells–, per a partir d'aquí poder fer una compra agregada i estalviar també diner públic.

Hi ha, però, una qüestió més important que aquesta –això és el que estem fent i que evidentment continuarem fent. Hi ha una cosa que és l'equipament, el que en diem l'EPI, que és important; i en l'EPI –que sí que ho seria el casc per als guardes de trànsit, o la pistola per a tots els guardes, o d'altres tipus d'equipaments– no hi és, l'armilla antibales lleugera –no hi és. (Pausa.) No hi és, no està declarada com a tal. Sí que la tenen altres policies; sí que la té l'Ertzaintza, per raons que em sembla que a ningú se li escaparan, però en el cas dels Mossos d'Esquadra no hi ha set mai.

I dir una altra consideració, perquè a vegades la perdem de vista: tots els cotxes patrulla disposen d'una armilla pesant –això sí, pesant–, però en qualsevol cas no hem dit mai ni tenim el manament d'aquest Parlament de declarar EPI l'armilla lleugera, i sí que tenim la voluntat de subministrar-la a aquelles unitats que, perquè fan tasques més properes al ciutadà, doncs, la puguin requerir. Ho dic per situar-ho en els seus justos termes; no em compari el que és l'armilla antibales, perquè no és EPI, amb lleugera, amb el que és el casc per als motoristes de trànsit, que evidentment, com no podia ser d'una altra manera, ho és, i, per tant, se subministra. Ho dic per situar-ho.

I, per tant, continuarem fent allò que hem anat fent fins ara, que és fer aquesta consulta i allò que hem compromès atenent al mandat d'aquesta cambra, amb la qual som evidentment molt respectuosos, allò que hem atès..., hem compromès en el Consell de la Policia, i que hi han expressions sindicals que els plau més i altres que els plau menys, però en qualsevol cas ens permetrà donar compliment –entenem– al mandat d'aquest Parlament.

Respecte a la qüestió d'ordre públic que vostè em planteja, li agraeixo el plantejament que ens trasllada. Nosaltres hem expressat per boca del director general, en dues ocasions per boca meua, per boca de tots aquells uniformats que han participat en la comissió i que vostès han demanat i que amb molt de gust han comparegut, quina és la posició del departament, que és coneguda. Nosaltres no podem prescindir de les pilotes de goma sense tenir una alternativa, i, per tant, aquesta és la posició que vaig expressar jo el primer dia i que mantenim, bo i escoltant totes aquelles persones que han tingut coses a aportar en aquesta comissió. Per tant, més enllà que vam dir des del primer dia que internament aniríem fent tota aquella feina que escaigués amb relació a millorar tot allò que sigui millorable amb relació a l'ordre públic, doncs, vam dir que estaríem amatents a les conclusions que pugui fer aquesta comissió. Per tant, estem, evidentment, oberts a parlar i escoltar quines siguin les conclusions de la comissió.

Em parlava també dels sometents, i vostè ho lligava –perquè això els va molt bé–..., dir: «Escolti, és que vostè sobretot el que fa és una política diferent del seu antecessor.» Miri, això és una crítica recurrent que vostès em fan. Miri, hi han qüestions que jo les he enfocat d'una manera diferent, però si vostè va a la literalitat del que havia dit el meu predecessor amb relació al tema dels sometents, a la pràctica diem el mateix. Jo sempre he dit que nosaltres no empararíem, no donaríem cobertura legal, al que és la figura dels sometents, ni els reconeixríem –com en algun moment es pretenia– com a autoritat policial, ni participarien en les juntes de seguretat. No he trobat ni una sola ratlla del meu predecessor que digués que faria això –no n'he trobat ni una.

Per tant, escolti, no perdin el temps a buscar les diferències, busquin allò que ens apropa, que són moltes coses. I una de les bones coses que ens apropa, i una de les magnífiques herències –malgrat moltes crítiques que va rebre el meu predecessor–, és sobretot amb relació, per exemple, als temes de violència de gènere. (Pausa.) Tot el dispositiu informàtic, tots els sistemes de seguiment, de monitoratge, de proximitat amb relació a les víctimes de la violència de gènere, de la violència domèstica i de la violència en l'àmbit de la família, jo crec que és de les coses probablement més criticades –i miro les files d'Iniciativa per Catalunya– i que millors resultats han donat. I malgrat que avui lamentem i lamentarem, perquè una sola víctima és de lamentar molt profundament, l'assassinat de l'Alba, al costat d'aquest element, perquè una sola víctima ens ha d'ocupar i preocupar, i així serà, no només al Govern sinó a tots els grups parlamentaris, malgrat això,

també voldria situar les xifres. Gràcies a aquella bona feina, gràcies a la sensibilització, gràcies a l'esforç de molta gent, gràcies al fet que hi han denúncies quan hi han de ser, aquest any hem tingut la desgràcia de tenir tres víctimes mortals de violència de gènere; l'any passat, malauradament, en vàrem tenir dotze. Entremig hi ha hagut una acció transversal de molta gent, d'equips d'assistència social, que hi ha més denúncies, que hi ha més proactivitat per part de la policia, però també hi ha un bon sistema de detecció en la mesura del possible, i una bona predisposició de protecció a aquestes víctimes.

Per tant, quedí dit en aquest sentit, jo no faig política per diferenciar-me ni per assemblar-me a algú, jo faig la política que emana del compromís del nostre programa electoral i d'aquells mandats que vostè ha esmentat, que emanen evidentment d'aquest Parlament, com no podia ser d'altra manera.

I després, quan jo li deia al començament: «És que, home, una mica..., amb vostè a vegades tinc una mica la sensació que és un portaveu» –permeti'm l'expressió– «acrític de les demandes sindicals de tot ordre.» Em torna a posar sobre la taula, doncs, el tema dels mossos de Vielha. I al respecte jo li voldria dir –pensava que vostè n'era coneixedor, si no n'era, doncs, li ho transmeto– que el síndic de greuges, amb data de 3 d'octubre d'aquest any, ha comunicat al Departament d'Interior que arxivava aquesta causa perquè havia llegit amb cura les explicacions que, per cert, li havia donat aquell director que tan poc els plau de la Policia, i que considerava que l'actuació del departament al respecte havia estat correcta, i que, per tant, arxivava aquesta causa i així ho notificava als seus impulsors.

Ho dic perquè moltes vegades s'han generat molt soroll, molts titulars mediàtics, molta discussió parlamentària, moltes iniciatives –i em consta que el seu grup en té una sobre la taula que demana això–, i el síndic de greuges, que em sembla que no té pas una connotació precisament de ser una persona, allò, permissiva –per dir-ho elegantment– respecte a l'Administració, doncs, el dia 3 d'octubre es va adreçar al titular del Departament d'Interior per comunicar-li que vistes les explicacions que des de la Direcció General de la Policia s'havien donat al respecte –sobre el tema de Vielha–, vist això, ell arxivava la causa. Per tant, jo el convidaria que es llegís aquest informe i després actuï, com no pot ser d'altra manera, molt lliurement, mantenint o retirant aquesta proposta de resolució. En qualsevol cas, ja som dos els que pensem que aquesta és una demanda que no hi cap, en aquest sentit: el Departament d'Interior –i la direcció de la Policia, particularment–, i, en aquest cas –hi insisteixo–, el síndic de greuges.

Per tant, intento anar donant respostes a tots els temes que vostè m'ha plantejat, i me n'avança alguns més i les hi tornaré a donar, però en qualsevol cas..., i després agafa el tema una mica –entre cometes– «del dia», de la marihuana. I l'agafa per l'anècdota, i jo li agrairia a vostè i a tots els grups parlamentaris que l'agafessin per la categoria. L'anècdota sí que és que en aquests moments a la comissaria d'Igualada hi ha un decomís, entre altres coses perquè en seu judicial no es pot tenir

això, i fins que el jutge no ens digui el que hem de fer –que serà la destrucció de la marihuana–, evidentment, en tant que és una prova judicial, no ho farem.

Anem a la categoria. Tenim un problema seriós amb el conreu de marihuana, i estem sent tremendament proactius des del Cos de Mossos d'Esquadra al respecte, i això ha generat que en algun moment ho hàgim tingut en el garatge –com ho tenim en aquests moments, d'Igualada– fins que el jutge ens digui exactament en quin moment podem destruir com pertoca aquest decomís, que és una prova judicial. Però anem a la categoria. I van vostès, i diu: «Escolti, és que fan, que no fan, que no deixen...» Estem sent molt proactius perquè aquest és un tema que ens preocupa, i ens preocupa molt, i el tractem també amb el departament de sanitat.

Aquí hi ha una qüestió –i si vol un dia en parlem amb molt més deteniment, ja sé que no és l'objecte central d'aquesta interpellació– amb relació als clubs de fumadors, que neguiteja molts alcaldes de moltes ciutats, que neguiteja els territoris, que porta associats alguns aspectes de conreu; que hi ha tot un tràfic i comerç que és absolutament opac. I que li asseguro que nosaltres, davant del dubte –i aquesta és la consigna molt clara que he donat al Cos de Mossos d'Esquadra–, al costat de la fiscalia. Aquesta serà la manera com actuarem des del Departament d'Interior: davant de qualsevol dubte d'interpretació o tal, nosaltres, al costat de la fiscalia.

Ho dic perquè aquesta és la categoria. L'anècdota és que sí, tenim –em sembla que alguns mitjans n'han publicat alguna fotografia, aquest dematí en algun mitjà de comunicació me n'han demanat– aquest decomís, com en tenim d'altres en molts altres indrets. Vam tenir decomisos a les Terres de l'Ebre i en tenim en diferents indrets, però anem, si us plau, home, a la categoria, i deixem-nos de les anècdotes, perquè estem parlant de temes seriosos i importants.

No sé si he pogut donar resposta a tot el que vostè m'ha plantejat, perquè vostè ha espigolat molts temes –jo venia preparat amb moltes dades. En qualsevol cas, encara em quedarà una mica de temps en el segon torn, i si alguna cosa ha quedat al tinter que creu que no li hagi contestat, doncs, amb molt de gust ho faré.

Gràcies.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor Pere Calbó.

Pere Calbó i Roca

Moltes gràcies, presidenta. Vostè em qualifica de portaveu dels sindicats com si fos un retret. Jo no m'ho prenc així. Jo, com qualsevol... (*Veus de fons.*) Sí, sí, miri, jo, com amb qualsevol altre ciutadà que em planteja una qüestió, l'analitzo, i si crec que tenen raó la plantejo. Jo no..., perquè de la manera que vostè ho ha plantejat, sembla que vostè digui que com que ve dels sindicats no n'hem de fer cas. Jo no actuo així.

(*Veus de fons.*) No ho sé, m'ho ha semblat, eh? Igual m'equivoco, però m'ho ha semblat –del seu comentari.

Miri, respecte de les armilles antibales. Escolti, és un element de seguretat. Tot això de l'EPI està molt bé, però això li ho explica a l'agent de Lleida que va ser apunyalat –si podia haver disposat o no havia pogut disposar d'aquest element. Vull dir, si cal modificar l'EPI, modifiquem-lo per a aquelles unitats que necessiten aquest element de protecció, perquè vostè sap que les armilles més pesades és difícil de poder-les portar durant tota una jornada laboral. I també ens hauria d'explicar si alguns comandaments, quan els agents la utilitzen, home, els suggereixen que potser no siguin tan visibles, aquestes armilles. Això també ens ho hauria d'explicar, si això succeeix o no, perquè ens arriben veus en aquest sentit.

Per tant, escolti, és un element molt seriós de seguretat, és un mandat parlamentari, vostè compleixi-ho sense cost. Perquè això de l'enquesta té trampa. Faci una enquesta que digui: «Vostès volen armilles sense cap tipus de cost?» I ja veurà que el resultat serà diferent. Clar, vostè diu: «Vostès volen armilles pagant un 30 per cent?» És com si em diguessin: «Vostè vol una pistola?», i haig de pagar el 30 per cent de la pistola. No, home, sí. Escolti, discutir que les armilles antibales lleugeres a dia d'avui són un element de seguretat, no entraré jo en aquest debat, perquè és evident que són un element de seguretat necessari. I podem ficar com han augmentat les diligències en la tinença sense permís d'armes de foc? En podem parlar? O podem parlar de com el seu departament no té les dades o no en disposa o no les facilita, perquè l'aplicació informàtica no disposa d'aquests fets coneguts on hi ha hagut una intervenció amb arma de foc o amb arma blanca, i que hi han hagut lesions per part dels agents? Aquesta informació no la tenim –i l'hem preguntat–, perquè diuen que a la base de dades no hi és. Parlem de tot això? Escolti, jo no em ficaré ara a qüestionar i plantejar si és un element de seguretat o no: és claríssim. Per tant, hem d'anar al mandat parlamentari. Compleixi'l, és el que li estem demanant. Sense cost per a la gent.

Respecte als sometents, és clara la gran diferència entre vostè i el seu antecessor. Vostè els ha criminalitzat, i, per tant, nosaltres no estem d'acord amb aquesta política. Els ciutadans han de poder col·laborar amb la seva policia, d'acord amb la llei, i la responsabilitat de la seva seguretat és seva. I, per cert, han augmentat les diligències en robatoris, en cases o en locals comercials, a diverses províncies de Catalunya.

Respecte a Vielha, vostè em treu la referència del síndic de greuges. Bé, jo no ho he llegit. Vostè ha llegit el mandat parlamentari? (*Pausa.*) Perquè de la seva explicació, sembla que no l'hagi llegit, eh? Hi ha un mandat parlamentari. Complim-lo. I vostè té eines per poder donar solució a problemes concrets d'agents a Vielha. De què es tracta, aquí, de criminalitzar els agents o de donar les solucions? Jo em quedo la segona opció. Vostè quina es queda? És el que li vaig dir a l'alcalde de Vielha a través del Twitter. Jo vull trobar solucions. Escolti, ens garanteixen la nostra seguretat, es mereixen que fem un esforç. I, per tant, jo estic per

aquí, hi estaré fins que, miri, totes les..., hi insistiré tots els cops que faci falta. I en aquesta línia estaré.

Per altra banda, una pregunta. Respecte als rescats de muntanya: estan clares, les competències entre Mossos i Bombers? Hi han duplicitats? Hi ha alguns dels cossos que fa coses que no li pertoquen?

Ja per acabar, que em queda un minut i volia plantejar-li algunes qüestions molt ràpides. La protecció jurídica dels agents –s'ha parlat molt en matèria d'ordre públic. Agents que compleixen el pla normalitzat de treball i les ordres dels seus comandaments, i es troben que estan imputats, i amb l'afegit que si no es complissin –l'ordre o el procediment– també serien objecte de sanció. Hem de treballar aquí. La protecció jurídica als agents també s'estén –i aquí cal una reflexió amb els mitjans de comunicació– al fet que es pixelin les cares dels agents quan surten a notícies quan la cara de l'agent no aporta res a la notícia, perquè aquestes imatges són utilitzades després per anar contra els agents.

Vostè..., el seu departament és incomplidor en un doble sentit. Amb el seu programa electoral, perquè ja n'ha fet anuncis però encara no l'ha complert –i en la moció plantejarem terminis per donar compliment als projectes legislatius–, i respecte als mandats del Parlament, com ja li he insistit. I per això hem demanat la compareixença del subdirector general de Recursos Humans de la Direcció General de la Policia, perquè ens expliqui com compleix amb el Parlament –perquè es vanta de no complir els mandats del Parlament, el subdirector general.

I, per acabar, ho torno a dir: vostè ha permès la politització del Cos dels Mossos d'Esquadra amb el col·lectiu «Mossos per la Independència» –ja li ho vaig dir i li ho torno a reiterar–, i amb una actitud passiva respecte a determinats tipus de distintius que han sortit en la uniformitat dels agents –i em refereixo a banderes independentistes. Vostè s'està deixant portar pel tsunami independentista, i el que nosaltres li demanem és que es centri a garantir la seguretat dels ciutadans i no es deixi portar pels seus companys del Govern en aquest tsunami independentista, perquè és molt el que ens hi juguem, que és la seguretat dels ciutadans.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies. A continuació, té la paraula l'honorable senyor conseller d'Interior per a la rèplica.

El conseller d'Interior

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyor diputat, deixi'm començar pel final: el que és una politització extrema d'un cos policial és el que ha fet el Sindicat Unificat de Policia cridant a la manifestació del 12 d'octubre. Això és una politització, a parer meu, molt poc justificable del que és un cos policial.

I li voldria recordar allò que ja li vaig dir en comissió: que aquells mossos que a títol personal vulguin participar en l'Assemblea Nacional de Catalunya es-

tan perfectament legitimats per fer-ho, perquè ho fan a títol personal, perquè no és una organització, com no és cap sindicat. I em plau, malgrat les diferències que hagi pogut tenir i que tingui, i que tindrà amb alguns dels sindicats del cos policial –que no pas amb tots, però amb alguns hi tenim evidents diferències–, que des d'una punta fins a l'altra del món sindical no n'hi hagi hagut cap que hagi cridat a manifestar-se en un sentit o un altre al Cos de Mossos d'Esquadra, perquè afortunadament el Cos de Mossos d'Esquadra és plural, com és plural el país. Perquè el Cos de Mossos d'Esquadra, com diu el seu eslògan fundacional, «neix del poble i serveix al poble», i aquest és un poble divers, i, per tant, hi han expressions de tot ordre. I és bo, i tant de bo que per molts anys continuï sent així. I és bo –i que tant de bo que per molts anys continuï sent així– que cap dels sindicats, que representen molt legítimament i defensen molt legítimament els interessos de tot el Cos de Mossos d'Esquadra, de fins als 17.500 agents del Cos de Mossos d'Esquadra, doncs, no faci aquestes crides a la participació ni en un cas ni en l'altre. Cosa molt diferent –molt diferent– és que a títol individual, quan un penja l'uniforme, doncs, pugui fer –com a ciutadans evidentment que són– qualsevol expressió.

Ho dic per situar les coses en els seus termes, perquè, compte, aquí hi ha un Sindicat Unificat de Policia que ha fet una crida expressa a la participació de la manifestació del 12 d'octubre, i a mi em sembla que això –i ho dic amb tot el respecte– està fora de lloc. I això en el Cos dels Mossos d'Esquadra no ha passat mai. I vetllaré perquè no passi –i vetllaré perquè no passi–, bo i respectant allò que cada agent –com a ciutadà que és– pugui expressar els seus drets quan deixa l'uniforme. Però que quan ho fan amb l'uniforme, o quan ho fan articuladament com un sindicat policial, doncs..., s'apartin d'aquests pronunciaments respecte a una direcció o en qualsevol altra direcció. I em sembla important deixar-ho clar, i deixar-ho clar un dia com avui.

I m'ha tret més qüestions. I no em faci dir que jo tinc..., jo tinc encontres i desencontres amb els sindicats, i per això tenim un ens que és el Consell de la Policia, en el qual cada dos mesos, doncs, ens asseiem i ens reunim i estem treballant amb més intensitat amb uns, amb menys intensitat –i amb molta diferència, si vostè vol– amb d'altres –val a dir que alguns d'aquests que, doncs, fan comunicats, no tenen ni tan sols representació sindical en els òrgans preceptius–, per tant, és diferent la relació que tenim amb tots, atenent i gestionant i intentant posar-nos d'acord en allò que és factible en un marc pressupostari, doncs, certament complicat com el que vivim.

I el tema de les armilles –i torno al tema de les armilles–, doncs, l'estem gestionant, també, amb criteris d'eficiència de recursos. I és evident que..., és que no em tregui les coses de context: és clar que l'armilla lleugera és un EPI per als escortes o per als GEI –per als Grups d'Intervenció del Cos de Mossos d'Esquadra. És clar. No ho és per a tots. Hem de fer el pas cap a assegurar la seguretat ciutadana. Escolti, al País Basc el tenen, per raons que em sembla que tots po-

dem convenir quines són. Aquí, hem d'aproximar-nos aquí? Doncs, potser sí que ens hi podem aproximar. Donarem mandat al mandat del Parlament? Evidentment que sí, però ho farem d'aquesta manera, perquè és la manera possible de fer-ho. Perquè és la manera possible, no n'hi ha d'altres, no?

I vostè, doncs, ha tocat un munt de temes, i em sembla que encara me'n deixo algun. (*Pausa.*) Ah, sí, el tema del rescat entre els Mossos i els Bombers. Estan perfectament delimitades quines són les competències. Els rescats de muntanya corresponen als Bombers, i així els fan. I afortunadament..., no perquè hi hagin les incidències, sinó que afortunadament els resolen amb un grau d'èxit notori, i en aquest sentit, cal deixar constància explícita de la professionalitat i del rigor. És habitual –dia sí, dia també– rebre cartes d'agraïment per un servei de rescat dels Bombers. I cal deixar-ne constància, perquè a vegades només pensem en els bombers quan tenim incendis o quan tenim altres incidències; també en aquest cas és una tasca encomiable i perfectament ben feta.

En el cas de la policia, té una altra encomana: quan hi ha, doncs, per exemple, una mort, o hi ha una intervenció judicial –que és un supòsit ben diferent. I també en aquest cas, doncs, és quan intervé el Cos de Mossos d'Esquadra, quan la cosa es judicialitza, quan hi ha d'haver policia judicial perquè el rescat malauradament ja no es pot fer, doncs, amb la persona en vida, sinó que té una altra connotació. Per tant, la delimitació és més que nítida.

Portava altres dades, perquè vostès van espigolant i van fent veure que aquí hi ha una sensació d'inseguretat que no és tal. Vostè ha citat unes dades de la fiscalia que es referien a l'any 2012. Jo li n'apunto algunes amb relació, doncs, als mesos en curs de l'any 2013, que desdiuen bastant les informacions que vostès deien, eh? Delictes contra les persones, baixen els vuit primers mesos un 7,73 per cent; els homicidis dolosos i els assassinats baixen un 40 per cent. Són dades positives. Agressions sexuals, baixen un 6,2 per cent. Són dades positives. Insuficients, eh? Però, en qualsevol cas, resisteixen la comparació; i també en aquell àmbit que a vostè i a mi ens preocupa i al conjunt de la ciutadania –ens preocupa molt–, els robatoris amb violència i intimidació en domicilis: baixen en els vuit primers mesos d'aquest any un 14 per cent en el conjunt de Catalunya.

Dit això, un sol cas ens ocupa i ens preocupa. Dit això... (*Veus de fons.*) No, no, jo l'hi dono, i si vol el desglossament, doncs, en el cas de la demarcació de Girona, que és a on probablement a vostè el preocupava més, la tendència dels últims mesos és d'un descens del 23 per cent. Dit això, un sol cas ens ha de preocupar, perquè és un cas que angoixa els qui el pateixen, perquè és dramàtic viure això, i perquè a més a més genera una sensació legítima d'inseguretat per part de la ciutadania. Però ni abaixem ni abaixarem la guàrdia en aquest sentit.

No sé si he pogut donar resposta a totes les preguntes que deia. En qualsevol cas, sempre a la seva disposició

–com a la de qualsevol altre grup parlamentari– per respondre aquells dubtes que tingui.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

El quinzè punt de l'ordre del dia és la interpehlació al Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat.

Interpehlació

al Govern sobre l'acció exterior
de la Generalitat (tram. 300-00083/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, señora presidenta. Señoras y señores diputados..., *conseller* Homs, mire, su política de acción exterior –la *política d'acció exterior* del Govern– se ha basado, prácticamente de manera exclusiva, en la internacionalización de un conflicto; un conflicto que, además, han creado ustedes y lo siguen promoviendo ustedes. En cambio, ni a los ciudadanos catalanes, ni a las empresas catalanas, ni a las instituciones internacionales, les interesa ningún tipo de conflicto ni de confrontación como la que ustedes, como digo, promueven.

Por eso, su acción exterior, basándose exclusivamente en eso, ha resultado ser –y se lo tengo que decir así de crudo– un rotundo fracaso –un rotundo fracaso. Ustedes, desde el inicio de su aventura independentista, han basado su fracasada acción exterior no solo en una deslealtad absoluta con las instituciones del Estado español, deslealtad de la que ya entendemos que se sienten orgullosos, sino también en una manifiesta y machacona deslealtad con las instituciones de la Unión Europea, hasta el punto de aparecer ahora ya como unos auténticos antieuropeístas, ¿no?, a los que ya les da absolutamente igual si Cataluña sigue formando parte o no de la Unión Europea tras su soñada independencia. Pero también hay que reconocer que su antieuropeísmo es hasta cierto punto lógico y causante también, como digo, de su fracaso. Ustedes, como Gobierno, forman parte de una afortunadamente minoría en Europa, que dentro de una organización que se denomina «unión», y que tiene como principio básico la unión, quieren promover la separación. En un territorio como es Europa, donde circulan libremente las personas, las mercancías, la economía es abierta, ustedes quieren levantar fronteras y poner aranceles.

Hace un año, con sus habituales juegos de palabras, pues, vendían a los catalanes, a Cataluña, como nuevo estado de Europa, ocultando que se referían, evidentemente, solo a la dimensión geográfica, porque sabían perfectamente –ya se lo había dicho la Unión Europea– que una Cataluña independiente quedaría fuera de la Unión Europea, organización que con todos sus defectos tantos beneficios ha proporcionado a los ciu-

danos españoles, y, por tanto, también a los catalanes. Y además hacían esto refugiándose en una bandera –algo muy, muy típico de ustedes– de la que podían hacer uso precisamente porque formaban parte y forman, formamos todos los catalanes, parte de España.

Me refiero, por supuesto, a la bandera de la Unión Europea. Unión Europea a la que ustedes, con sus políticas, están convirtiendo sin duda en enemigos y en enemigos de sus principios. Porque realmente a ustedes, con lo que están promoviendo, les iría mejor una involución a los inicios del siglo pasado, donde los nacionalismos campaban a sus anchas por los territorios europeos y por otras partes del mundo. La época de la Sociedad de Naciones y demás es lo que parece que a ustedes les gustaría, pero mire, los tiempos afortunadamente han cambiado ya y las ideas que ustedes promueven en el exterior –el conflicto– y que intentan internacionalizar –en palabras del propio *president Mas*– son ya afortunadamente ideas que están superadas y que, como digo, solo defienden movimientos minoritarios, que se centran en la defensa de intereses muy poco solidarios, y que como ustedes, también, afortunadamente, han fracasado en ese empeño.

Es triste también –y tengo que decirlo– que, ante la debilidad del Gobierno de España, hayan tenido que ser las instituciones de la Unión Europea –y tengo que volver a repetir machaconamente la palabra «unión», para que se les grabe en la cabeza: Unión Europea– las que les hayan recordado de forma tan contundente que lo primero de todo y lo más importante para los países serios son las normas, el estado de derecho; en este caso, cuando hablamos de la Unión Europea, el Tratado de la Unión Europea, los tratados de la Unión Europea. Y así, tanto la Comisión Europea como el propio portavoz del Parlamento Europeo han declarado respecto de Cataluña que quedaría fuera de la Unión Europea en caso de que triunfen las ideas que ustedes –que ustedes– defienden.

Claro, aquí cabe preguntarse, ¿qué pasa? ¿Que es que ahora es la Unión Europea la que se apunta al *discurs de la por?*, ¿aquella a la que ustedes apelaban para que fuera la que defendiera sus anhelos frente al opresor Estado español? Bueno, parece que no ha sido así, y parece que a pesar de llamar a tantas puertas que no se abren, la realidad de la seriedad internacional se ha impuesto. Pero lo triste, y nuevamente perjudicial para los catalanes –esto es lo importante–, es que ustedes siguen negando la realidad.

Mire, como le digo, el propio presidente de la Comisión Europea, señor Barroso; los vicepresidentes Almunia y Reding; el comisario Barnier; la portavoz de la Comisión; el portavoz del Parlamento Europeo; el catalán Jaume Duch; el catedrático de economía Francesc Granell, también catalán, director general honorario de la Unión Europea; el catedrático Joaquim Muns y un largo etcétera de expertos en derecho internacional han advertido de todo esto. Pero usted, señor Homs, dijo que en ninguna parte estaba escrito que Cataluña saldría de la Unión Europea en caso de independencia, aumentando así la sensación de ridículo que damos frente a esta institución. Y además, el *president Mas* declaraba que, bueno, que si salimos de la

Unión Europea, bueno, que no pasa nada, que seguiremos en el euro, en todo caso, ¿no? Mire, los efectos de este tipo de declaraciones tan poco serias ya son patentes cuando el señor Mas va a Bruselas mendigando tristemente reuniones de las que no le abren las puertas a pesar de insistentemente pedirlo.

«Cataluña tiene que quedar dentro de la Unión Europea o no puede ser –Cataluña tiene que quedar dentro de la Unión Europea o no puede ser.» Usted sabe de quién es esa frase, supongo. (*Pausa.*) Porque es suya, señor Homs, la hizo hace menos de un año en una entrevista en la que también dijo, literalmente, que «los embajadores hacen cola para ver al *president* Mas». Ahora suponemos que era para pedirle que por favor no hiciera quedar en ridículo a Cataluña, y se ve que no les ha hecho mucho caso, ahondando en el fracaso de la acción exterior de la Generalitat. En esto, además, aparte de con la Unión Europea, tienen ustedes un problema con sus socios de Unión, valga la redundancia, porque parece que hasta el señor Duran se da cuenta de la realidad en lo que a los asuntos internacionales se refiere. Pero, claro, quizás sean estas las consecuencias de enviar al extranjero y promover con el dinero de todos los catalanes argumentarios como el de Diplocat –que se ha comentado aquí–, que califican a España de país caótico y opresor de los sentimientos de los catalanes, organizar actos de carácter denigratorio contra España.

Bueno, ¿y ahora cómo pretenden seguir su acción internacional? Pues, entre otras cosas, no se les ocurre otra que colaborar con el envío *Catalonia Calling: El mundo lo debe saber*, a personajes, pues, tan democráticos como el líder de Corea del Norte, Kim Jong Il, o tan influyentes como el señor Tibwere Bobo, editor del diario de *Kiribati Newstar*, en el estado polinesio del mismo nombre –y esto a los que nos puedan estar escuchando les aseguro que no es ninguna broma, y también lo digo con todos los respetos al señor Bobo, de Kiribati, al que no tengo el gusto de conocer pero que me merece todos mis respetos. Mire, acciones como esta, las apelaciones a Luther King, las citas de Mandela por parte del secretario de acción exterior de la Generalitat –señor Albinyana, que está aquí, y le mando un saludo–..., ¿no les da vergüenza? ¿No creen que estamos profundizando un poco en el ridículo que ya hacemos?

Yo lo que le pido ante esto, y lo que contendrá nuestra moción, es una petición de que dejen de dedicar el dinero de los catalanes a promover la internacionalización de un conflicto y lo dediquen a promover la internacionalización de la economía catalana, de los valores positivos de Cataluña, de los sectores turísticos, industriales y muchos otros que tienen valor en Cataluña. Mire, yo le aseguro que en la tarea de mejorar ese aspecto exterior de Cataluña, de la economía de Cataluña, de ayudar a los empresarios en su actividad exportadora, de atraer inversiones de valor para Cataluña y de todo lo que sea internacionalizar, pero no conflictos sino valores positivos de Cataluña, y no confrontaciones, sino la parte convivencial de Cataluña con el resto de regiones europeas y del resto del mundo, podrán contar siempre con nosotros y apo-

yaremos la acción exterior, incluso la dotación de la misma con mayores recursos, con todos los que haga falta. Pero en la estrategia de internacionalizar conflictos, agravios y victimismos, no cuenten en absoluto con nosotros. Es evidente que perjudica a los catalanes y que en ese empeño, como le digo, no han conseguido nada más que un rotundo fracaso.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Per respondre té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs, conseller de la Presidència.

El conseller de la Presidència (Francesc Homs i Molist)

Moltes gràcies, senyora presidenta. Diputades i diputats... Il·lustre diputat, li agraeixo sincerament l'oportunitat que em dóna per explicar, per explicar una vegada més en aquesta –disculpi, que no el veig; ah, ara– seu parlamentària, doncs, quin és, tal com em demanava en l'enunciat de la seva interpe·llació, el capteniment del Govern sobre l'acció exterior de la Generalitat de Catalunya. Li ho agraeixo perquè, com es podrà posar ara de manifest, les perspectives que tenim sobre la mateixa qüestió són ben diferents, no? Pot ser que el que li expliqui, doncs, vaja, el tranquil·litzi des del punt de vista del que ha estat la seva part final de la intervenció.

Es coneix, i és evident, que els catalans des de sempre hem estat un poble obert al món –això em sembla que és obvi–, un poble en el qual el comerç sempre ha tingut un gran pes i un poble que per definició és empenedor i mira cap a fora. Només una anècdota, si m'ho permet: ja al segle XVIII podíem trobar a Barcelona una botiga que tenia diferents tipus de sucre, que provenien de quaranta-dos països diferents, fixi's. Sap on li explicaran això? Al Born. Ho dic perquè també serveix per explicar aquestes coses.

Malgrat els moments complicats que vivim avui, actualment, l'esperit empenedor i d'obertura cap a l'exterior són ben presents a la nostra manera de fer col·lectiva, com sap molt bé. Hi ha dades i informació, que no sé si té presents –segur que sí–, que il·lustren la capacitat i la vocació internacional del nostre país. Catalunya és, amb diferència, per exemple, la comunitat més exportadora de tot l'Estat. Les xifres ho corroboren; per exemple, el mes de juliol passat les exportacions catalanes varen créixer un 1,3 per cent en la taxa interanual, per sobre de l'1,2 de la zona euro, no?

Catalunya és també un país que atrau inversió estrangera. Som, per exemple –podria dir dades i xifres diferents, n'escullo una–, la segona regió europea que ha rebut més inversió estrangera durant els primers sis mesos d'enguany, segons el *Financial Times* –tres cops més que la Comunitat de Madrid, que vostè coneix bé. O, per exemple, en l'àmbit del turisme, que també forma part de la nostra projecció exterior. Aquest primer semestre, per exemple, ha augmentat l'arribada d'estrangers a casa nostra en un 5,7 per cent. O en un altre àmbit, com ho és el de la recerca

i la innovació, també la nostra activitat té impacte a l'exterior; per posar-li un exemple, vostè sap que el 60 per cent dels ajuts concedits pel Consell Europeu de Recerca per a tot l'Estat espanyol arriben a Catalunya –el 60 per cent del total dels ajuts concedits pel Consell Europeu de Recerca a l'Estat espanyol. Totes aquestes dades i moltes altres, que denoten una vitalitat de la nostra economia i de la nostra realitat quant a la seva capacitat de relació amb l'exterior.

Segur que dirà que tot això res té a veure amb el Govern de la Generalitat. És probable que ho digui, no?, amb el mateix èmfasi que a vegades utilitzen per criticar que tot allò que va malament és culpa del Govern. Aquesta és la seva contradicció i jo no hi puc fer res, per resoldre-la, però sí que li puc dir que sobre aquesta base –no la de la seva contradicció, sinó d'aquestes dades d'aquesta vitalitat econòmica del nostre país, de relació amb l'exterior del nostre país–, doncs, el Govern està bastint un projecte –crec– molt sòlid –ho dic amb tota la modèstia, però crec que molt sòlid– d'acció exterior. Un projecte que incorpora, com fan tots els països i nacions normals del món, un relat propi, és a dir, en quin marc de valors i compromís es situa el nostre projecte econòmic col·lectiu. I quin és aquest relat propi? –per tant, li agraeixo l'oportunitat per poder-me explicar de nou en aquest sentit, no? Doncs, el que es deriva de les prioritats d'aquesta cambra, com no pot ser d'una altra manera, que vol dir del conjunt del poble de Catalunya aquí representat.

En primer lloc, el compromís inequívoc amb la democràcia, la llibertat, la igualtat d'oportunitats i tot el conjunt de drets i principis rectoris recollits clarament a l'article 4 de l'Estatut. En segon lloc, la projecció internacional dels nostres interessos econòmics col·lectius i la protecció –en la mesura de les nostres possibilitats, òbviament– dels nostres conciutadans i dels seus drets reconeguts. I, en tercer lloc, la defensa de la nostra dimensió col·lectiva com a nació en el marc europeu, talment com fan totes les nacions del nostre entorn. Aquest és el relat propi que tenim i que estem desenvolupant.

I per dur-ho a terme tot plegat què estem fent? –ja que em dona l'oportunitat per explicar-li-ho. Doncs, miri, molt resumidament, el següent. En primer lloc, el Govern ha impulsat la primera Llei d'acció exterior de Catalunya, que es va aprovar en el Consell Executiu del passat 27 d'agost, i a través de la qual es vol donar la màxima potencialitat a l'acció exterior, com es pot imaginar. Cal dir que és la primera vegada en trenta anys de democràcia que tindrem, o que podrem disposar, d'una llei global en aquest àmbit, amb una definició integral de l'acció exterior per a tots els agents de Catalunya. Aquesta llei estableix l'estructura i l'organització de la representació exterior de la Generalitat, la xarxa d'unitats de representació institucional del Govern i la d'unitats de caràcter sectorial dependents de l'Administració de la Generalitat que actuen a l'exterior. Aquesta llei, de fet, ens ha de permetre garantir, dins el present marc estatutari, l'explotació al màxim nivell de les nostres competències.

Què més estem fent? Doncs, el Govern de la Generalitat manté i reforça una potent xarxa de contactes,

entre els quals es troben el conjunt del cos consular i nombrosos interlocutors d'altres governs i organismes internacionals. Per il·lustrar-ho amb un parell de dades –vostè ja jutjarà si això és un gran fracàs o no–, doncs, sàpiga que en el cas concret, per exemple, de la figura del president de la Generalitat, ha mantingut fins al mes de setembre d'enguany un total de 225 entrevistes amb representants internacionals de tot ordre i nivell –vostè en farà el judici, no? I en la seu del Govern de la Generalitat, al Palau de la Generalitat, no hi ha setmana que no hi hagi un parell o tres de reunions amb membres de la comunitat internacional –per posar-li dades que li poden ser d'interès.

Què més estem fent? Doncs, en tercer lloc, no cal dir la importància que tenen les delegacions i oficines del Govern a l'exterior a l'hora de teixir aquest corpus de contactes internacionals que ens permet obrir portes a les nostres empreses, que projecta Catalunya com a destí turístic o que permet entendre millor quina és la realitat que viu avui el nostre país. Per això estem convençuts que cal reforçar el paper institucional de les delegacions, allunyant-nos, això sí, del model clàssic de representació diplomàtica –jo crec que aquí a vegades es confonen, potser llegint determinats mitjans de comunicació–; i es tracta tot just del contrari, de poder establir de manera flexible..., aprofitant al màxim l'experiència i el coneixement de les persones que coneixen a fons la realitat dels països prioritaris per a la nostra societat, que hi tenen contactes i que poden obrir noves portes; aprofitant òbviament, també, tota l'expertesa que representa la xarxa d'Acció 10.

En quart lloc, també estem intensificant l'estratègia comunicativa, ja endegada per mitjà del Programa Eugeni Xammar, per donar a conèixer Catalunya a mitjans i generadors d'opinió internacionals. Aquesta estratègia, de fet, ens serveix per explicar què som, on som, i per què hem arribat fins aquí en aquests moments, i explicar també que ens trobem en un procés absolutament democràtic, pacífic i àmpliament majoritari, no?

En aquest terreny, li anuncio que ara incorporarem amb molta més força en el nostre relat a l'exterior la denúncia de la banalització del totalitarisme i del nazisme, que massa sovint es practica a Espanya. La comunitat internacional ha de saber que a l'Estat espanyol hi ha laxitud a denunciar unes pràctiques totalitàries que en d'altres països del nostre entorn comporten l'aplicació directa del Codi penal. Volem que Catalunya estigui clarament i sense matisos al costat de països democràtics o dels països democràtics que condemnen sense paliatius el totalitarisme i el nazisme i també el seu ús banal i frívol. Deixi'm dir-li que en aquest terreny no hi pot haver espai ni per a la broma, ni per a les metàfores, ni per a les comparacions desafortunades. I ens agradaria –i li ho dic així mateix, ja que vostè em fa la interpellació– el compromís dels seu grup parlamentari clarament en aquest terreny, i sense matisos –i sense matisos.

Finalment, en l'àmbit de la comunicació internacional –un exemple de la tasca que estem fent–, doncs, els articles publicats al llarg d'aquest mes de setembre en més de deu mitjans d'àmbit internacional de refe-

rència; un exercici, per cert, que no ha implicat cap despesa per part del Govern i que, a més a més, ha permès abastar un públic objectiu en més de cent cinquanta països del món.

En cinquè lloc –i acabo–, comptem també amb un instrument de diplomàcia pública, que és Diplocat, que contribueix a aquesta tasca de projectar Catalunya al món; en aquest cas, molt especialment des de la societat civil catalana i envers la societat civil internacional. Des de Diplocat també, val a dir-ho, el Govern continuarà fomentant la formació i capacitació professional –des del punt de vista tècnic– en l'àmbit de les relacions internacionals i de la Unió Europea dels directius de l'Administració de la Generalitat de Catalunya.

Bé, tot plegat, amb el temps de què he disposat, doncs, és el capteniment del Govern en l'acció exterior, que és el que em demanava; i que, a més a més, li agraeixo de nou l'oportunitat que em dona per poder-la explicar.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Per la rèplica té la paraula l'il·lustre senyor José María Espejo-Saavedra.

José María Espejo-Saavedra Conesa

Gracias, presidenta. Señor Homs, confirma –por desgracia– usted lo que yo decía, que para ustedes es absolutamente igual la imagen de Cataluña, y lo que es peor, su futuro, el futuro de sus ciudadanos y el futuro de sus empresas. Les da igual, a pesar de haber quedado en ridículo delante de las instituciones de la Unión Europea, a las que no se ha referido en su intervención.

Yo no le voy a hablar del siglo XVIII –no sé por qué tienen ustedes tanta obsesión en todas sus políticas con el siglo XVIII, es una cosa tremenda. Yo le voy a hablar, que es lo que creo que les interesa a los ciudadanos, del siglo XXI. En primer lugar, decirle que estamos absolutamente de acuerdo –estamos absolutamente de acuerdo– en la condena de los regímenes y la banalización de los regímenes y las comparaciones con regímenes totalitarios; y efectivamente –y esto lo remarco mucho, lo que ha dicho usted–, sin matices –sin matices. Y ahí espero verles a ustedes: sin matices.

Mire, nosotros no perdemos la esperanza –no perdemos la esperanza– de que en Cataluña alguna vez exista un gobierno cuyo principal activo internacional no sea la confrontación, sino la proyección del valor económico y el atractivo inversor de Cataluña. Y, como le vuelvo a repetir, ahí nos va a encontrar siempre. Mire, ustedes, en efecto, sí, promueven la internacionalización de la economía catalana –sí–, pero porque las empresas multinacionales que había hasta ahora establecidas en Cataluña se van. Esa es su internacionalización. Y evidentemente, con el consiguiente perjuicio para todos los catalanes en términos de empleo, consumo interno, reactivación económica, etcétera.

Y le voy a poner algunos ejemplos. Derbi –Derbi, del grupo italiano Piaggio–, que cerró; ahí podíamos haber visto alguna acción exterior. General Electric, que cerró su planta en Sant Vicenç de Castellet y se fue a Polonia –país, por cierto, de la Unión Europea. El proyecto de Barcelona World, que ha declarado claramente que cancelará su inversión si Cataluña sale de la Unión Europea, a lo cual llevan, efectivamente, sus políticas, como les han dicho ya por activa y por pasiva. La empresa Ausonia, filial de la multinacional Procter & Gamble, que también se ha ido de Cataluña. Una política de acción exterior fantástica.

Mire, yo..., a pesar de lo que dice usted y de los datos que ha expuesto, no le ha interesado tener en cuenta otros datos que comparativamente ponen de manifiesto la progresiva y contundente pérdida de peso e importancia de Cataluña en cuanto a la atracción total de las inversiones de España. Mire, los datos oficiales –no los del *Financial Times*, ¿eh?, los oficiales– nos dicen que ha sido Madrid la que captó el 52 por ciento de la inversión extranjera este primer semestre, con 3.500 millones de euros, seguida de Cataluña, que atrajo el 25, con 1.600 millones. Mire, yo, sí, me alegro mucho por los madrileños, pero lo que quiero es que el dinero de los catalanes en materia de acción exterior se destine a mejorar esas cifras para Cataluña, y no a publicitar argumentos separatistas y de confrontación, que precisamente lo que hacen es ahuyentar la inversión.

Y la exportación, que es el tradicional eje en el que Cataluña ha sido locomotora de España. Pues Cataluña, señor Homs, según los datos del último año se encuentra estancada, y mientras que ha subido tres centésimas –tres centésimas– y se coloca como la última de las diecisiete comunidades en crecimiento de exportaciones durante el último año, ¿eh?, pues, Madrid crece tres puntos. Como le digo, me alegro por ellos, pero lo que quiero es que a Cataluña le vaya mejor. En fin, no es solo la cuestión y la vertiente política la que fracasa, sino también –sino también– la que tiene que ver con la internacionalización de la economía catalana.

Pues bien, yo lo que le pido de nuevo, y no cejaré en ese empeño, es que abandonen esa política de la confrontación, la de la división, la de la internacionalización del conflicto, que tan mal resultado está dando para Cataluña, y la cambien por la internacionalización del valor de Cataluña, del valor de sus ciudadanos, del valor de sus trabajadores y sus empresas, de su sector industrial, de su sector turístico y de otros muchos sectores de su economía, que están necesitados de potenciación internacional.

Mire, en cuanto a esto, optimicen también los recursos; aprenda de los delegados de la Generalitat en el exterior, que tienen una fantástica relación con los embajadores españoles, como representantes que son –unos y otros– de España en el extranjero, porque le guste o no, las delegaciones españolas en el extranjero y sus delegados son representantes españoles de ciudadanos y empresas españolas. Y yo le pregunto expresamente si usted, si este Gobierno, está dispuesto a garantizar a los ciudadanos y a las empresas ca-

talanas que su política independentista no les privará o les limitarà sus derechos de ciudadanía europea ni su capacidad de movimiento dentro de las fronteras europeas..., y que garantice a las empresas catalanas exportadoras que no tendrán ningún problema.

Y en fin –y acabo ya, presidenta–, le pido que actúe con sentido común, que no arrastre la imagen de Cataluña por todo el mundo. Y si así lo hace, cuente con nosotros; si lo hace de otra manera, no.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La presidenta

Per a la rèplica té la paraula l'honorable senyor Francesc Homs.

El conseller de la Presidència

Gràcies, senyora presidenta. Celebro que estiguin a favor de la condemna dels règims totalitaris, només faltaria. Jo no li plantejava això, que ja ho donava per descomptat, sinó la condemna sense matisos, sense paliatius, de la banalització del nazisme, cosa que alguns dels seus simpatitzants, doncs, practiquen. I ens agradaria –i ens agradaria– que en això fossin molt més contundents. Fer comparacions que són..., no és que siguin desafortunades, és que són intolerables, del que representa un moviment pacífic, democràtic, com és el que està plantejat en aquests moments a Catalunya, amb altres moviments que no són ni pacífics ni democràtics, sinó que són això, són el nazisme i són expressions totalitàries, doncs, és del tot inacceptable. Aquest tipus de comparacions..., ens agradaria que el seu grup parlamentari fos molt contundent en la condemna d'aquest tipus de comparacions, que són més que desafortunades.

En relació amb la seva argumentació, que veig que expressava, doncs, una gran preocupació, suposo que pel desconeixement concret de la realitat econòmica del país, perquè no m'ho puc explicar d'una altra manera, clar, com pot afirmar en seu parlamentària, en aquesta tribuna, que les empreses se'n van del nostre país, quan just està passant el contrari? (*Pausa.*) Perquè això és un acte de desconeixement de la realitat, perquè fixi's, resulta –perquè són dades incontrovertibles, no?– que el primer semestre del 2013 la inversió estrangera productiva a Catalunya –la inversió estrangera productiva a Catalunya; «estrangera» vol dir de fora de l'Estat espanyol– ha incrementat un 42 per cent –primer semestre del 2013– respecte al mateix període de l'any passat. És clar, això desmenteix rotundament el balanç que vostès fan que les empreses marxen, confonent absolutament les coses i generant confusió –i jo crec que aquesta és la seva intenció– a la ciutadania, no? O una altra dada, vaja –que abans la posava en èmfasi, no?–: com es pot explicar que les empreses marxen de Catalunya, sabent que som la segona regió europea que ha rebut més inversió estrangera durant els sis primers mesos també del 2013? La segona de tot Europa. La segona regió de tot Europa que ha rebut

més inversió estrangera és Catalunya, i resulta que vostès diuen que les empreses marxen. Doncs, escolti, han de ser un punt més rigorosos en els seus plantejaments i en les seves argumentacions.

Respecte a la qüestió europea, jo li vull fer notar una cosa, perquè vostès alegrement –i jo crec que amb desconeixement de com funcionen les institucions europees– s'animen a fer de comentaristes d'intervencions públiques, no? Però al final les institucions europees s'expressen per escrit –s'expressen per escrit–, perquè això és el que compta, perquè això és el que després no permet interpretacions diverses que vés a saber a quins interessos responen. Perquè, a més a més, en deu haver vist de diverses: vostè cita les que li convenen, les que no convenen no les cita.

I aleshores, situades les coses en aquest punt, què hi ha per escrit, concretament davant del cas d'Escòcia? Doncs, la posició oficial –i, si no, vostè vagi i preguntí, no?– de la Unió Europea, de la Comissió Europea concretament, és que el dia que un estat membre de la Unió preguntí a la Comissió sobre els efectes legals de la secessió d'una part del seu territori, la Comissió contestarà. Aquesta és la posició oficial de la Comissió Europea –i per escrit, a més a més–, no cap altra. (*Veus de fons.*) Tota la resta..., sí, home, sí, no n'hi ha cap altra. (*Veus de fons.*) Ah, potser vostès saben que l'Estat espanyol s'ha dirigit a la Comissió Europea perquè per escrit els digui que què passaria si Catalunya s'independitzés d'Espanya. Potser ho saben vostès, això, no?, però, vaja, a mi no em consta i crec que no és d'aquesta manera, ara com ara. Perquè, a més a més, passa una cosa, diguem-ne, molt irònica, no?: que resulta que tota aquesta qüestió que plantegem des de Catalunya no existeix oficialment, no existeix en el debat oficial europeu, però resulta que després tothom en parla. És una cosa que també costa d'entendre, no?

Per tant, el dia que la Comissió Europea es pronuncii oficialment i per escrit de quines són les conseqüències legals, ens hi atendrem –vostès i nosaltres. I fins aquell punt, doncs, escolti, com que el que plantegem des de Catalunya estant és quelcom que és democràtic i quelcom que és pacífic i quelcom que vol seguir, a més a més, les normes establertes, doncs, escolti, si no els agrada ho entenem perfectament i ho respectem, però vostès respectin també quina és la decisió majoritària d'aquesta cambra, que vol dir del poble de Catalunya.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Iniciem ara les mocions amb la primera d'elles, que és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre els clubs esportius.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre els clubs esportius (tram. 302-00069/10)

Presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich. Els recordo que tenen cinc minuts per a l'exposició i que al cap de quinze segons el so desapareixerà.

Maria Senserrich i Guitart

Molt honorable presidenta, honorable conseller, diputats, diputades, com va dir Albert Einstein, entre les dificultats s'amaga l'oportunitat. Doncs, avui tenim l'oportunitat, com a representants del poble de Catalunya, davant la dificultat que s'han trobat els clubs esportius sense ànim de lucre, de sumar per trobar una solució. I aquest és el per què Convergència i Unió vam presentar aquesta moció, una moció que té quatre objectius.

El primer, el reconeixement als clubs i a les entitats esportives sense ànim de lucre per la gran tasca que fan per l'esport, però sobretot per la cohesió social, per la salut, per la integració, pels valors, és a dir, per ser una eina essencial, un pilar fonamental, de l'estat del benestar; feina que fan des de tots els racons de Catalunya, des de pobles, viles i ciutats. Per tant, reconeixement ferm a tots aquests clubs i entitats esportives. I especialment, un reconeixement als seus voluntaris. I no ens equivoquéssim, els clubs no serien el que són sense la feina, la gran tasca, d'aquests voluntaris. Sense voluntariat no podem entendre l'esport com l'entendem a Catalunya, i aquests clubs i aquestes persones que en formen part durant molts i molts anys han donat lloc a un teixit associatiu dins del món de l'esport, que actualment té presència en més de 17.000 clubs esportius, 69 federacions i 45 consells esportius. Per tant, un model esportiu català que ha facilitat que milers de nens i nenes, nois i noies de tot Catalunya practiquin l'esport de forma habitual i formi part de les seves vides quotidianes. Per tant, reiterem que des de Convergència i Unió, màxim reconeixement a aquests voluntaris.

Segon objectiu d'aquesta moció d'avui que presentem. És: davant de la situació que ens hem trobat amb les inspeccions de treball i seguretat social, que han preocupat i preocupen el món esportiu, demanem que s'aclareixin els criteris legals de la figura del voluntari, i més concretament demanem l'exempció a la seguretat social, sempre que no arribin al salari mínim interprofessional. Perquè, els ho recordo, estem parlant de persones que són *voluntaris*, no que treballen i que tenen una funció..., un lloc de treball, sinó que són voluntaris. Per tant, aquest és el segon objectiu de la moció.

Tercer objectiu. Doncs, ens cal aclarir-ho al més aviat possible i gestionar el mentrestant. És per això que demanem una moratòria fins que s'aclareixi i s'esvaeixin els dubtes que hi ha hagut davant d'aquestes inspeccions de la seguretat social. A més, sabem que des del Govern de la Generalitat, i en concret des de la Secretaria General de l'Esport, s'han fet moltes gestions per aconseguir una certa moratòria per poder fer

una mica..., de tranquil·litzar la situació al país. I no només això, el passat mes de juliol, pocs dies després que el Grup de Convergència i Unió aquí, en aquest Parlament, féssim una interpellació al conseller de la Presidència sobre aquesta preocupació que hi ha en els clubs, el nostre grup parlamentari de Madrid, al Congrés dels Diputats, va aconseguir, amb la suma de tots els grups de la cambra –els ho recordo, de tots els grups de la cambra–, afegir una disposició addicional a la Llei de suport als emprenedors, on fa palès que en un termini de quatre mesos el Govern espanyol ha de presentar un estudi on donar solucions.

Quart i últim objectiu, però no menys important. Nosaltres som diputats i diputades, els d'aquesta cambra, que representem el poble de Catalunya, i aquest és un problema que afecta milers de persones d'arreu del nostre país, però sobretot afecta infants i joves. Hi ha molta preocupació, moltíssima, però el que hi ha ara mateix és indignació. Tots, tots nosaltres d'alguna manera o altra, ho coneixem, ho hem viscut, ja sigui perquè els nostres fills fan esport en algun d'aquests clubs o ja sigui perquè algun dels nostres fills és un voluntari d'aquests clubs i entitats esportives, o bé perquè algú de nosaltres és soci d'alguna d'aquestes entitats, o perquè hi tenim algun amic o familiar. Per tant, a tots ens toca de prop, perquè l'esport a casa nostra és així, senyors: és de tothom, de tota classe social, de tot territori.

Com els deia al principi, entre les dificultats s'amaga l'oportunitat, i avui tenim una petita però molt important oportunitat.

Moltes gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula en primer lloc, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Albert Donés.

Albert Donés i Antequera

Moltes gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller Homs, ja fa gairebé tres mesos, el passat 17 de juliol, la diputada Maria Senserrich presentava la interpellació al conseller Homs sobre la preocupació i el malestar generat als clubs i entitats esportives arran de les inspeccions realitzades per part de la seguretat social. Posava tot un seguit d'exemples que segurament els que estem o hem estat vinculats al món esportiu coneixem de primera mà. Un malestar evident que ha fet que fins i tot trontolli el model esportiu del nostre país, un model esportiu d'èxit, un model esportiu referent, que veu perillar el seu futur.

Per això creiem imprescindible la clarificació de la figura del voluntariat esportiu. Podríem definir el voluntari esportiu com aquella persona o membre associat a una entitat esportiva, club, federació, etcètera, que d'una manera altruista hi col·labora voluntàriament i rep en alguns casos una compensació econòmica que li permet cobrir algunes de les despeses derivades de la seva activitat voluntària.

Des del Grup d'Esquerra Republicana hem presentat tot un seguit d'esmenes al text inicial de la moció presentada per Convergència i Unió, amb la voluntat d'intentar millorar el text i amb la voluntat constructiva i amb voluntat de buscar el màxim consens perquè cap grup d'aquesta cambra es pugui sentir ni exclòs ni incòmode amb el resultat final. I sobretot, que garanteixi i aporti la tranquil·litat necessària a les preocupades entitats esportives del nostre país.

En els darrers dies i setmanes ens hem reunit amb representants de diferents entitats. Moltes et posaven l'exemple –sobretot clubs normalment petits i humils– de què passaria amb la gent que feia tasques de monitoratge, d'entrenador, d'encarregat de material, d'oficina, etcètera. En molts casos, fan unes hores i aquestes a vegades reben una petita quantitat per sufragar les despeses que els comporta la seva activitat. La gran majoria ens preguntaven què passaria amb aquesta gent, si els haurien de donar d'alta a la seguretat social, amb tot el que això comporta; i en molts casos, sobretot en clubs petits, equivaldria a la desaparició del club o de l'entitat esportiva.

En les nostres esmenes demanem que es reconegui la figura del voluntari esportiu, reglat amb un conveni amb l'entitat esportiva que delimiti clarament les seves obligacions i els seus deures, i que això pugui contemplar una compensació econòmica per cobrir les despeses derivades de la seva activitat; i que s'estableixi amb criteris legals i administratius l'aplicació de l'exempció de la seguretat social, sempre que aquests ingressos no arribin al salari mínim interprofessional. Això sí, demanem que tinguin garantida una cobertura de riscos específica per la tasca que realitzin.

Som molt conscients de la complexitat d'aquest procés, però entenem que és important establir converses i negociacions entre l'Estat espanyol i els representants dels diferents tipus d'entitats esportives, per tal d'informar-los i buscar entre tots un nou marc legal on es senti tothom còmode i es facin les coses al millor possible.

Pel que respecta a la moratòria –que se n'ha parlat–, és que no n'hi ha cap, de moratòria. Si més no, no hi ha cap document que acrediti l'existència d'aquesta moratòria. Per això demanem que s'estableixi una moratòria als clubs i entitats esportives fins que s'aclareixi la normativa i s'hagi establert un nou marc en l'àmbit de l'esport en general. També volem que s'atorgui amb caràcter informatiu i no sancionador a qualsevol acta oberta a entitats esportives per part de les inspeccions de treball i de la seguretat social de l'Estat espanyol, que han realitzat en els darrers mesos.

I volem que es clarifiqui i s'acordi d'una vegada per totes un nou criteri legal i administratiu que estableixi l'exempció del voluntariat esportiu del règim de la seguretat social. Un cop establert aquest nou criteri, els demanem que els expedients inspeccionats puguin corregir qualsevol incidència detectada i disposin d'un temps prudencial per poder regularitzar la seva situació –acabo ja, presidenta.

Des d'Esquerra Republicana creiem en l'esport com una estructura d'estat, pel que representa a nivell for-

matiu, d'integració, de transmissió de valors. L'esport català ha aconseguit un gran prestigi a nivell internacional. És, doncs, la nostra obligació ajudar que això continuï sent així, i veiem aquesta regulació del voluntariat esportiu... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, és evident que per al desenvolupament de l'activitat de les entitats esportives és essencial la feina, la participació, de les persones que hi col·laboren: dels àrbitres, les persones que fan de preparador físic, els entrenadors, les entrenadores, la gent que s'encarrega del material.

És evident que les entitats esportives durant, doncs, tota la seva vida han estat compensant econòmicament –quan poden– aquestes persones per les despeses que els origina aquesta col·laboració de voluntariat. I és evident que la situació de les inspeccions de treball i seguretat social darrerament a clubs i entitats esportives ha generat confusió en aquestes entitats, i riscos davant la viabilitat del sector de l'esport de base si els vénen segons quin tipus de multes. Per tant, és evident que cal prendre mesures per aclarir la situació del personal col·laborador a les entitats i com ha de ser aquesta situació de les col·laboracions de voluntariat.

Per nosaltres, la prioritat de solució hauria de ser garantir la supervivència de les entitats d'esport amateur, per la seva funció de foment de la pràctica de l'esport amb valors educatius, amb valors de cohesió social, d'hàbits saludables; però fer-ho com? Doncs, aclarint, adequant, les mesures perquè quedin clars els drets de les persones que treballen i dels voluntaris que col·laboren en aquestes entitats, i alhora fer-ho mantenint la supervivència dels clubs i de les entitats.

Per tant, la nostra proposta –el que hem estat fent en els ajuntaments també, i el que hem estat defensant aquí també amb una proposta de resolució al Parlament, que encara no s'ha debatut, però també en el Congrés– és que el que cal és reclamar-li a l'Estat que aclareixi i delimiti bé el que són retribucions per tasques professionals i el que són conceptes per compensació de les despeses d'un voluntariat, que el que cal és negociar amb l'Estat una moratòria mentre no es fa aquest aclariment –una moratòria en les inspeccions, perquè no es generin qüestions de desigualtat–, i que el que cal és fer suport tècnic a les entitats esportives perquè regulin les seves situacions –del personal que hi col·labora i del personal que hi treballa– i suport econòmic a les entitats esportives perquè siguin viables. En aquest sentit, hem presentat esmenes a aquesta moció, esmenes que no s'han acceptat.

Però és que avui el que ens porten a votació no és això, no és el que nosaltres diem que caldria plantejar.

I m'explico. No és això, perquè avui Convergència i Unió, amb les esmenes d'Esquerra Republicana, el que fan és reclamar-li a l'Estat aquest aclariment, però plantejant-li ja una proposta de solució: establir un règim especial a la seguretat social en què quedi exempta tota retribució per sota del salari mínim interprofesional. Per nosaltres, aquesta proposta és inacceptable i molt perillosa.

Inacceptable perquè nosaltres no estem d'acord amb règims especials a la seguretat social. Inacceptable perquè els salaris, per petits que siguin, han de cotitzar, com cotitzen els monitors de menjador, els pizzers o les persones que fan feines a casa, amb salaris molt per sota del salari mínim interprofessional –i cotitzen. La quantitat percebuda no és el que determina si es cotitza o no –ho diu expressament l'article 7 de la Llei general de la seguretat social–, sinó els conceptes pels quals es cobra, no la quantitat. Però sobretot és inacceptable perquè no compleix el que per nosaltres, els hem dit, és l'objectiu principal del que hauríem d'estar plantejant com a Parlament en aquest tema: fer sostenibles les entitats i fer-ho compatible amb el compliment dels drets de les persones que hi col·laboren i que hi treballen.

I a més, és una proposta perillosa, perquè obre una porta a més precarització dels drets laborals, perquè si no cotitzes, no tens dret d'atur o de jubilació. I perquè, a més, permet afeblir encara més el nostre sistema de seguretat social, perquè amb menys ingressos tenim noves excuses per fer més mesures com el «pensio-nazo» que ens estan fent ara des de Madrid. Tampoc no creiem que sigui la proposta que avui caldria votar al Ple perquè no preveuen mecanismes de suport ni tècnic ni econòmic a les entitats per realment fer-les viables.

Per tant, nosaltres farem suport al reconeixement dels voluntaris, a obrir el diàleg per resoldre aquest tema, a buscar solucions. Però en la resta de punts en què no és això el que plantegen, ens abstindrem. Volem solucions, volem manteniment del teixit esportiu de base del nostre país, però no volem que s'aprofiti una demanda legítima –molt legítima– de les entitats esportives de base sense ànim de lucre per carregar-se drets laborals i futures pensions.

Senyor Donés, senyora Senserrich, si realment busquen consens, podrien haver-se acollit a les propostes que ja hem aprovat conjuntament en ajuntaments, o a allò que –vostè mateixa hi feia referència, senyora Senserrich– ja hem aprovat conjuntament en el Congrés. Els ho vaig dir clarament en les nostres esmenes i en la conversa respecte a les nostres esmenes. Sabien què es podia aprovar aquí amb consens màxim per defensar realment les entitats i per fer-ho defensant també la... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Bé, ja s'ha dit en les intervencions que m'han precedit, es tracta de salvar el model de l'esport català, es tracta d'aclarir quina diferència hi ha entre els que s'hi dediquen de forma professional i els que s'hi dediquen de forma voluntària però constant, es tracta de salvar un model participatiu que té i ha tingut històricament molt a veure amb la cohesió social als nostres barris, que té molt a veure amb l'extensió de valors que nosaltres considerem positius, com és la cultura de l'esforç, el treball en equip, la salut.

Un sector que pateix –com molts altres, malauradament– les retallades, que pateix l'incompliment dels pagaments per part del Govern de la Generalitat, que té la gran incògnita de saber quina serà la consignació pressupostària per al proper any, perquè en aquests moments estan vivint a crèdit. Un sector que, a més a més de patir aquestes crisis, aquestes retallades, efectivament està patint inspeccions de la seguretat social i de treball que poden ser enteses des del punt de vista d'una relació laboral com perfectament comprensibles. Però efectivament ens trobem amb un sector sensible a la participació de molts voluntaris i moltes voluntàries –per cert, no només al sector esportiu: també passa al que coneixem com el «tercer sector», que també es nodreix de molta col·laboració de voluntaris.

Bé, és veritat que no hi ha una moratòria en aquests moments formal, probablement hi ha una moratòria *de facto* fruit de la pressió dels grups parlamentaris corresponents també a Madrid. Vostès saben –i aquí s'ha de recordar– que a Madrid també s'ha debatut aquest tema i els nostres grups parlamentaris allà fan una tasca important per, hi insisteixo, aclarir quines són les figures que han d'estar legislades.

El nostre grup el que vol, aquí i a les Corts, és adaptar el marc normatiu a la realitat del teixit esportiu català. No volem que es creïn «minijobs» esportius –no volem que es creïn «minijobs» esportius–, no volem tractes de favor ni desiguals per part de la Inspecció de Treball i de la Seguretat Social, perquè això crearia greuges comparatius amb els professionals de l'esport, però també amb d'altres voluntaris de milers i milers d'entitats del tercer sector que al nostre país fan una feina importantíssima. I, per tant, aquí del que es tracta és d'una negociació amb el Govern de l'Estat i d'iniciatives legislatives que necessàriament hauran d'acabar a les Corts Generals.

Pel que fa a les esmenes, insistim en la idea que el Grup Socialista el que vol és una nova regulació, una nova regulació per als voluntaris esportius. No volem «minijobs» esportius, i, per tant, en la línia del que ha plantejat el Grup d'Iniciativa, nosaltres tampoc donarem suport a fer que la diferència entre professional o no professional, entre un règim o un altre, sigui la quantia salarial, sinó la naturalesa de la relació –si és una relació laboral o si és una relació de voluntari–; no crear, no fragmentar el mercat de treball amb una mena de modalitat *ad hoc* que l'únic que podria suposar és introduir la precarietat no només al sector esportiu

dels voluntaris, sinó també al sector professional –i els recordo que en el nostre país hi ha una Llei de professionals de l'esport que va fer el Govern d'esquerres, i que s'estima que hi ha 22.000 llocs de treball que en aquests moments estan sota l'àmbit d'aquesta legislació. Per tant, la regulació s'ha de fer per la tasca, no per la quantia salarial; i això, hi insistim, no ha de suposar la creació de «minijobs» a l'àmbit esportiu.

Volem que aquesta moratòria es dugui a terme –i donarem suport en aquest sentit al que s'expressa a la moció– fins que arribi la nova regulació. Reivindicuem i demanem claredat: claredat per als operadors, claredat per als inspectors de treball i de seguretat Social, perquè sàpiguen què han de fer. Volem que hi hagi suport tècnic –com es diu a la moció– a les entitats, sobretot a les més modestes, que són la majoria, que no tenen recursos propis ni tenen suport tècnic suficient per adaptar-se a aquests canvis legals i sobretot, moltes vegades, per tenir la capacitat de defensar el que fan davant la inspecció.

I, en definitiva, el que volem és preservar aquest model –però, hi insistim, aquest model d'esport català que tanta importància té en els nostres barris i en els nostres municipis per preservar la cohesió social. Es fa demanant aquesta nova regulació, però es fa també, no ho oblidem, donant certeses al sector, no arribant a l'extrem d'haver fet retallades –com s'han fet en els darrers dos exercicis– que han arribat fins al 60 per cent dels recursos de les entitats, donant certeses sobre com i quan es faran els pagaments, i que, en els propers pressupostos de la Generalitat, el sector de l'esport català torni a tenir la sensació que el seu Govern i la gran majoria dels grups parlamentaris hi donem suport d'una forma pràctica i concreta.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, jo crec que aquesta és una qüestió suficientment important per exigir una bona part de generositat per part de tots els grups parlamentaris per la situació que es viu. Ahir mateix, sense anar més lluny, ahir a la tarda, va arribar una sanció a una entitat esportiva catalana de més de 800.000 euros de sanció; això fa inviable la seva continuïtat i posa en risc la tasca i la feina de molta gent d'una entitat que, a més a més, aplega diàriament, pràcticament, entre quatre-cents i tres-cents infants fent esport a diari.

Parlem de posar en risc tota una xarxa d'entitats que configuren l'esport base a Catalunya, que tants èxits ens ha donat després a l'esport professional, i que crec que no hauria de ser un tema «baladí». Per tant, jo demanaria a tots els grups parlamentaris un esforç de negociació per tal de posar ordre a aquesta situació, perquè del que parlem és d'una situació de buit legal, és un buit legal que ha deixat en una situació d'alega-

litat tot un conjunt de xarxa esportiva que desenvolupa una tasca social importantíssima.

I és cert que estem en una situació en què s'ha de distingir entre esport que es fa de manera voluntària o atenció als esportistes de forma voluntària, i l'esport professional. Però, clar, jo em pregunto: atès que la xarxa esportiva catalana és tan important, atès que s'arribava a aquesta situació de risc, què ha fet la Secretaria General de l'Esport? Com és que no ha posat sobre avís totes aquestes entitats esportives per tal que intentessin, com a mínim, regularitzar o trobar una fórmula normativa que ajudés a regularitzar tot el seu personal? Potser es dedicava a fer altres coses que res tenen a veure amb l'atenció precisament a l'esport base esportiu, que, senyor Donés, amb tots els respectes, no és cap estructura d'estat, és una xarxa molt solidària que incorpora activitat educativa, esportiva, formativa a molts joves de tot Catalunya, però també aquesta situació es produeix al conjunt d'Espanya; és una tasca esportiva formativa i d'acord amb el que és contribuir a la cohesió social i a fer una feina social que res té a veure amb això que vostè defensa.

Quines eren les esmenes que ha presentat el Grup Parlamentari de Ciutadans? Doncs, anaven en un sentit molt concret. La primera, és abandonar aquest afany recaptatori que de vegades sembla que tenen algunes institucions davant les entitats esportives de base, perquè creiem que la seva tasca social és important i que és necessari trobar una fórmula per intentar arreglar aquesta situació. I impulsar aquesta normativa assumible per les entitats en un termini de temps adequat i que els permeti adaptar-se a la nova situació. Ja vam veure a principi de legislatura també com es feia una moratòria per tal que a totes aquestes entitats esportives les persones que es dediquen a fer de monitors, d'entrenadors, tinguessin la titulació adequada, que era una exigència legal, però atès que no tothom podia fer-ho, doncs, es va acordar una moratòria per tal que poguessin fer-ho.

Per tant, nosaltres el que volem és generar aquesta normativa que permeti a tota la xarxa de les entitats d'esport base adequar-s'hi en un temps prudencial. I sobretot –i sobretot–, i s'hi referia també el senyor Collboni, garantir la viabilitat econòmica i de futur de totes aquestes entitats esportives que desenvolupen una tasca formativa integradora i de cohesió social molt i molt important.

Vagi per endavant que s'ha de reconèixer que moltes federacions, moltes federacions esportives, i d'acord amb les seves exigències a les entitats, ja havien estat auditades sobre l'ús de les subvencions rebudes i de les contraprestacions també atorgades a totes les persones que hi col·laboren, i sobretot també per aquelles quantitats de diners que són dedicades al manteniment de les seves estructures. Ara del que es tracta és de posar ordre en una normativa dispersa, insegura, que ha generat una inseguretat jurídica enorme i que, fins ara, s'acomplia en l'esport professional respecte a treballadors, entrenadors, però no a monitors i aquells que es dediquen a l'atenció dels infants i joves.

Vagi per endavant que la majoria dels clubs esportius han fet un esforç enorme per tal d'adequar-s'hi i de regularitzar aquestes situacions, sempre que s'hagi demanat o s'hagi exigit amb criteris adequats i en un període de temps suficient, però ara es troben en una situació d'inseguretat jurídica que jo crec que demana una nova normativa i potser sí, senyora Mònica Ribas, alguna excepcionalitat per tal de no acabar malmetent tota la xarxa d'entitats esportives que hi ha a Catalunya.

Des del Grup Parlamentari de Ciutadans, donarem suport a aquesta moció perquè creiem que, si no bé soluciona la situació del tot, sí que posa un primer pas –significa intentar evitar que aquestes entitats esportives es trobin en una situació de liquiditat, perquè en aquest cas a moltes no les deixaria ser viables en el futur–, i esperem que més endavant puguem trobar aquella normativa que els doni viabilitat futura.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per fixar la posició de la CUP. En dos àmbits donarem un suport genèric, i ens abstenem, com ja s'ha exposat en altres intervencions, en els àmbits dels drets socials i laborals.

S'ha dit que eren quatre punts i compartirem molts el reconeixement, per descomptat, al sector, al que significa l'esport de base al nostre país com a vertebrador social, com a fil que teixeix el vincle social i comunitari, també cultural, com a promoció de l'activitat física i de la pràctica esportiva, i tot el que implica per a la cohesió social. En la moratòria, fins i tot, també hi estem d'acord. Pensem que avui no és la solució que mereix l'esport base i amateur, requereix una reflexió i una solució llarga i duradora. I la part de l'aparell crític d'on ens abstenem és que nosaltres no podem emparar de forma encoberta la legitimació de processos de precarització, d'exclusió de drets socials i laborals fonamentals –una mena de frau laboral encobert. Hi ha altres alternatives, per suposat; no només les que mereixen els clubs esportius de base, també polítiques públiques de suport. I sobretot la reflexió que si tots volem defensar l'esport de base, també hem de defensar les persones més implicades en la seva promoció.

Aquest és el plantejament amb què es posicionarà la CUP. I també, com s'ha dit, pensem que del que es tracta és d'obrir una reflexió, buscar sortides llargues i duradores, habilitar, arbitrar i també excepcionar en quin àmbit cal legislar; i aclarir també aquesta figura entre voluntari i professional de l'esport, que en un dels redactats de la proposta és confús i és ambigu des d'un punt de vista del dret laboral vigent.

Finalment, també denunciar, no?, com s'ha fet, per què ens trobem en aquesta situació, que és que de sobte comencen a aparèixer inspeccions. Caldria aquí recuperar l'opinió dels mateixos inspectors d'hisenda quan

diuen que la política fiscal és erràtica, que es carrega des de fa anys sobre les classes populars, les rendes del treball, els autònoms i les microempreses, i no pas en aquells àmbits on està localitzat el 80 per cent del frau fiscal, que és en les grans fortunes i en les grans empreses. Pensem que això també és l'expressió d'una profunda injustícia. Ara s'ha obert el meló de l'economia informal o l'economia submergida només amb afany recaptatori.

I, finalment, una reflexió que va més enllà de la proposta, que és la insuportable desigualtat, la injustícia llarga i fonda, i el frau continuat quan parlem d'esport de base i esport d'elit, en la crònica persistent d'un frau d'on sí que podrien sortir recursos per a l'esport de base i amateur. Només quatre exemples.

Vostès recordaran la disposició estatal aprovada pels socialistes 687/2005, que era la «clàusula Beckham», és a dir, que els esportistes d'elit en aquest país passaven de tributar el 43 al 23 per cent.

Vostès recordaran, suposo, que hi ha un equip sencer que és defraudador fiscal i es diu «la Roja», que van decidir cobrar la seva prima per guanyar el mundial a Sud-àfrica i no a l'Estat espanyol. Diferència del 43 al 23 per cent.

Vostès recordaran, i ho recorda el secretari de l'Agència Tributària sota Aznar, Ignacio Ruiz-Jarabo, en un llibre que es diu *Estado fiscal y democracia*, com Florentino Pérez, el del Projecte Castor, va amenaçar d'aturar la lliga professional de futbol si seguien les investigacions fiscals als esportistes d'elit. I li va dir les amenaces de Florentino Pérez a Enrique Giménez Reyna a la seva secretaria d'estat amb Aznar, d'Hisenda, i posteriorment imputat en el cas Gescartera. En el mateix llibre, s'informa com Sánchez Vicario va estar –la tennista andorrana, no pas catalana, fiscalment andorrana– sis anys per haver de pagar 4 milions per frau fiscal.

A nosaltres, com a grup, ens fa vergonya que un defraudador fiscal futbolista, presumpta icona del país, no?, declari, vagi a jutjats entre aclamacions populars, quan ha defraudat 4 milions d'euros –i òbviament parlo de Messi.

Per tant, la profunda desigualtat entre el tracte que reben els esports d'elit que defrauden permanentment –no tinc temps de donar la llista d'esportistes d'elit catalans i espanyols que són fiscalment monegascos, suïssos, andorrans o el que sigui–, però és d'aquesta profunda desigualtat fiscal que sempre és la mateixa lògica, escanyar els de baix i privilegiar els de dalt.

Segurament, en la lluita contra aquest frau fiscal d'elit trobaríem milers i milions de recursos per donar suport merescut a l'esport i a l'esport de base que cada dia dinamitza i fa més forts els nostres barris, les nostres comarques i els nostres municipis.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi García.

Sergio García Pérez

Moltes gràcies, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, vamos a entrar en materia. El Partido Popular *català* somos conscientes de la importancia de los clubs deportivos, y por supuesto también de los catalanes; y cuando más, se trata de garantizar la viabilidad de estas instituciones. Estamos convencidos que el Gobierno del PP hará todo lo posible para que la labor que los clubs deportivos realizan para decenas de miles de catalanes de todas las edades no se vea alterada.

Los catalanes tienen derecho a saber, mal que le pese a CiU, que todas las inspecciones realizadas en Cataluña se originaron por denuncias de trabajadores, sobre todo en el ámbito del fútbol y después en el waterpolo. Es ahí donde se han estado produciendo estas irregularidades.

Les voy a dar datos. De cada cien trabajadores cuestionados sobre si tenían relación laboral o no, o si recibían compensación económica por su labor o no, solo el 20 por ciento tenían que darse de alta en la seguridad social. Las actuaciones se han centrado entre quince o veinte clubs, todos ellos profesionales. ¿Sabían que el 90 por ciento de los inspeccionados se regularizaron voluntariamente? ¿Sabían que más de dos mil personas han regularizado su situación laboral? ¿Saben que todas estas actuaciones que se han realizado solo han afectado al personal laboral que superaba el salario mínimo interprofesional? ¿Sabían que sobre dietas nunca se ha actuado?

Por su moción parece que las inspecciones solo se han desarrollado en Cataluña, pero no es así. Muchas federaciones y clubs de otras comunidades han pasado inspecciones de trabajo y seguridad social. ¿Saben que ya se está haciendo todo lo que se pide en esta moción? Solo un ejemplo: la Ley de emprendedores que fue votada en el Congreso por su partido. Y en esa Ley de apoyo a los emprendedores está el compromiso del Estado, la regularización y la moratoria. Cuando se acabe el estudio..., hasta que no se acabe el estudio, habrá moratoria.

Diputados de Convergència i Unió, han hablado con sus diputados en Madrid, pero no se han entendido. En la moción se dice que las actuaciones de la inspección de trabajo y seguridad social ponen en peligro el deporte base y *amateur*, y en el punto 5, que los inspectores informen y no sancionen. Señoras y señores diputados –les vuelvo a decir–, todas las actuaciones que hasta el momento hay realizadas, han sido a través de denuncias, y lo que el Parlament no puede hacer es decirle a los inspectores de trabajo, tanto estatales como de la Generalitat –por cierto, estos últimos se obvian totalmente en la moción–, es que no realicen su trabajo. ¿Son conscientes que lo que proponen es que los inspectores cometan prevaricación? Me pregunto qué pensarán los sindicatos, los trabajadores, la sociedad en general, sobre las actuaciones que solicitan en esta moción. Me parece increíble.

También se habla de la Ley del voluntariado. ¿Cómo creen que funcionan las entidades sin ánimo de lucro como Cruz Roja, Unicef o Cáritas, etcétera?

Voy a ir finalizando. Les voy a decir unas palabras que no son mías: «Yo les daré una primicia que el viernes me confirmaron: que la moratoria se ampliará. La seguridad social en Madrid nos ha aceptado que la moratoria del 30 de septiembre puede ser hasta final de año. Es una buena noticia.» Y en otro corte: «Aquí hemos pedido que nos den facilidades a aquellos que tengan que pagar, a los que piden un aval importante. Hemos conseguido facilitar mucho los pagos, que no fuesen tan fuertes. Verdaderamente, aquí nos han ayudado y las peticiones aquí nos las han aceptado.» Estas palabras no son mías, son del señor Ivan Tibau, *secretari general de l'Esport*, el pasado 8 de julio en un medio de comunicación. Veo que también falla la comunicación entre el Govern de la Generalitat y CiU, o simplemente que esta moción forma parte de su estrategia de que la culpa de todo es de España. Insisto: todo esto que se propone en esta moción ya se está haciendo.

Muchas gracias, presidenta, señoras y señores diputados.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula la il·lustre senyora Maria Senserrich.

Maria Senserrich i Guitart

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, bé, anunciar-los que acceptarem les esmenes del Grup d'Esquerra Republicana. Sàpiguen que la voluntat del Grup de Convergència i Unió i d'aquesta diputada ha estat d'arribar al màxim consens possible, i els diputats que han dut aquesta moció ho saben –fins a l'últim moment hem intentat arribar a acords.

Malgrat això, em quedo amb el fet que compartim la defensa d'un model d'esport català, la defensa –com deia el diputat Fernández– de l'esport base –cert, totalment d'acord, perquè és la clau de l'èxit del nostre model–, la defensa del reconeixement dels voluntaris, perquè els recordo –sembla que no hagin escoltat massa la meva intervenció llegint la moció–..., jo parlo de voluntaris, no de treballadors. Evidentment que si una persona té un contracte laboral ha de cotitzar com qualsevol altra –evidentment. I si..., senyor García, s'ha de sancionar? Evidentment, perquè, clar, una cosa no porta a l'altra. Parlem de persones voluntàries, que fan una tasca a la seva comunitat pel bon veïnatge, per la seva gent, pel seu poble. Per tant, no confonguem termes.

La voluntat de Convergència és trobar una solució. Com tots els grups d'aquesta cambra, volem trobar una solució. Per tant, els encoratjo a tots a continuar treballant. En aquest cas, ara ho emplacem a Madrid, al Congrés i al Govern espanyol, i evidentment al Govern de la Generalitat. Encoratgem a trobar una possible solució; no perdem l'esperança, malgrat les petites discrepàncies que hàgim pogut trobar avui en alguns punts en particular.

Però això sí, deixin-me agafar la paraula del diputat García, del Partit Popular, que ens deia que quan acabi l'estudi hi haurà..., s'acabarà la moratòria. No: volem una solució i llavors que s'acabi la moratòria, perquè nosaltres defensem els clubs, els voluntaris que fan aquesta feina. *(Pausa.)* Perquè si ens fan un estudi i després ens comencen a sancionar, no ens serveix, això. Volem una solució real. Per tant, demanem que sigui així.

Per acabar, perquè crec que ja ha quedat molt clar quin és el nostre posicionament, deixin-me, això sí, agrair la tasca de tots els diputats i diputades que han participat en aquesta moció, i estic convençuda que serà un petit primer pas, que tots estem convençuts que hi haurà solucions. Si més no, estic absolutament convençuda que tots vostès faran el que faci falta per aconseguir que això sigui una solució.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La presidenta

Cridem a votació. Tenen tots vostès la moció que s'ha de votar, els l'han lliurada en mà. *(Albert Donés i Antequera demana per parlar.)* Senyor Donés?

Albert Donés i Antequera

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Donés i Antequera

Sí. Miri, a la senyora Ribas: n'hem intentat de buscar, de consens –ens ha dit que no havíem intentat buscar consens. S'ha intentat. Com ha dit la diputada Senserrich és un primer pas, és a dir, deixem la porta oberta a arribar a futures col·laboracions, i creiem que s'hi pot arribar.

I a la senyora Mejías sí que m'agradaria dir-li que considerem l'esport una estructura d'estat. Perquè miri, tenim uns esportistes molt bons, els millors segurament del món, i en el futur estat català seran els grans ambaixadors de la república catalana. *(Remor de veus.)*

Moltes gràcies.

(Carina Mejías Sánchez demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Sí. Gràcies, senyora presidenta. *(Persisteix la remor de veus.)* Jo li demanava la paraula per demanar-li només una qüestió d'ordre, que és la votació separada del punt 3 i del punt 5, però atès que el senyor Donés m'ha alludit pel camí, doncs, li demanaria també la paraula per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies. Miri, senyor Donés, l'esport –l'esport de base, sobretot– és un instrument que contribueix enormement a la cohesió social. Vostès poden considerar-lo el que vulguin, però per a tothom –els d'aquí, els de Catalunya, i per al conjunt de tot Espanya– l'esport català forma part d'una xarxa d'entitats que construeixen tota una societat cohesionada que afavoreix... *(Persisteix la remor de veus.)*

La presidenta

Senyors diputats..., perdoni, senyora Mejías. Senyora Mejías, esperi un moment. Demano silenci, si us plau. Senyora Mejías, continuï.

Carina Mejías Sánchez

Gràcies, presidenta. És una xarxa d'entitats que contribueix a l'educació, a la formació i a la cohesió social. Vostès la poden considerar el que vulguin, però per a la resta de la societat és això, i cadascú fa el ridícul com pot.

(Sergio García Pérez demana per parlar.)

La presidenta

Senyor García.

Sergio García Pérez

Por alusiones, señora presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Sergio García Pérez

Sí. Recordarle a la señora Senserrich que cuando se acabe el estudio se supone que ya no habrá que tener moratorias. O sea, usted ha jugado aquí a un juego de palabras muy extraño. O sea, cuando se acabe el estudio, ¿eh?, como bien he dicho antes, que es cuando de momento durará la moratoria, se supone que ya no harán falta moratorias porque se habrá llegado a algún tipo de acuerdo.

Y luego solicito a la señora presidenta votación separada del punto 1, y bueno, ya el resto todo junto.

Muchas gracias, presidenta.

(Jaume Collboni Cuadrado demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Presidenta, en base al document que ha repartit la Mesa, demanaríem la votació separada dels punts 1.2, 2 i 3.

La presidenta

Moltes gràcies. Senyora Camats, cada punt per separat o els que m'han dit al principi? M'han dit l'1.2 i el..., l'1 i el 3.2.

Dolors Camats i Luis

Doncs, hi afegim el 4 i ja fem.

La presidenta

Per tant, votarem en primer lloc el punt 1, que vol dir les dues primeres línies, eh? Després farem 1.2, 2, 3, 3.2, 4 i 5, d'acord? *(Pausa.)*

Doncs, comença la votació amb el punt 1.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem ara el punt 1.2.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)* Abstenció.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 20 en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)* Abstenció.

Ha estat aprovat per 78 vots a favor, 19 en contra i 35 abstencions.

Votem el punt 3.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)* Abstenció.

Ha estat aprovat per 69 vots a favor, 19 en contra i 44 abstencions.

Votem ara el punt 3.2.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 112 vots a favor i 19 en contra.

Votem ara el punt 4.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 19 en contra.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 89 vots a favor, 19 en contra i 24 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017 (tram. 302-00070/10)

Passem al dissetè punt de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre l'impuls de la celebració dels Jocs del Mediterrani a Tarragona el 2017, presentada pel Grup Socialista. Té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté. *(Pausa.)* Senyor Sabaté, ja pot començar.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, representants de l'Ajuntament de Tarragona que també ens acompanyen avui, pujo a aquesta tribuna amb satisfacció i preocupació. I poden semblar dues coses contradictòries, però ara els ho explicaré.

Hi pujo amb satisfacció perquè d'ençà de l'any 1998, és a dir, ja fa quinze anys, que els socialistes vàrem presentar a Tarragona aquesta iniciativa de celebració dels jocs mediterranis. Llavors, la nostra proposta va rebre valoracions, diguem-ne, de tot tipus, però sobretot valoracions negatives per part d'aquells que en aquell moment governaven la ciutat. Ens van dir que això era una cosa del No-Do, de l'Espanya del blanc i negre, que era tot molt antiquat. Sortosament, al cap de pocs anys, aquells que van blasmar la nostra proposta la varen reprendre i varen presentar-la, i varen iniciar un llarg camí, de tal manera que l'any 2011 els Jocs Mediterranis es va acordar per part de l'organisme internacional corresponent que se celebrarien a Tarragona.

I aquesta cambra ho va saludar amb satisfacció. La molt honorable presidenta va rebre l'alcalde i una representació de l'ajuntament. I avui, després de dos anys, hi pujo –he dit– amb satisfacció, perquè aquella proposta socialista, doncs, finalment va tirar endavant –la història, a banda de ser mestra de la vida, de tant en tant també imparteix justícia–, però també amb preocupació. I per això vàrem fer la interpellació ja el mes de juliol. Les coses dels tràmits parlamentaris de vegades comporten aquestes coses, que fins que no han passat aquests quatre mesos no hem pogut presentar aquesta moció.

I amb preocupació perquè, senyores i senyors diputats, estem ja en un temps no diria de descompte, però en un temps justet, conseller –perdoni, que no l'havia saludat a vostè encara. Estem en un temps just perquè pràcticament som al 2014, i aquests jocs són el 2017, i les obres i tot allò que els acompanya..., perquè cal no oblidar que aquests jocs no són només esportius, sinó que comporten també iniciatives culturals; així ho han fet sempre en totes les celebracions, allí on s'han produït, i així ho hem remarcat sempre. I per això la nostra moció comporta també accions –que demanem al Govern– que acompanyin l'Ajuntament de Tarragona i les subseus, perquè es duguin a terme altres actuacions que no siguin les merament esportives.

Comporten també –d'aquí la nostra moció– actuacions en el terreny del que podríem anomenar «el que el Departament d'Empresa i Ocupació tracta»; per ser més concret, no?, iniciatives empresarials. Volem que també sigui una oportunitat per a les empreses del nostre territori. I que també vagin en la direcció d'una millor formació de la nostra gent, perquè en un moment de la història en què com vostès saben ens trobem que és cada vegada més complicat trobar feina, doncs, això tingui les màximes facilitats.

També comporta, una celebració d'aquests jocs –i per això també hi ha un punt de la nostra moció que ho tracta–, una actuació important des del punt de vista de la seguretat, i per això instem que el Departament d'Interior es posi les piles, comenci a analitzar de quina manera anirà la celebració dels nostres jocs.

I comporta, evidentment, algunes inversions –que ja en aquest cas seran modestes, perquè no poden ser d'una altra manera– en el terreny de les infraestructures esportives. A la ciutat de Tarragona falten algunes infraestructures que són absolutament essencials per a la celebració d'aquests jocs, i que són bàsicament tres: una piscina de cinquanta metres; un pavelló esportiu en condicions, que sigui capaç de tenir cinc mil persones en el seu interior, i les pistes d'atletisme que actualment ja existeixen al barri de Campclar, que s'han de remodelar.

Això és el que demanem al Govern. Una interpel·lació és una crida a l'atenció, i per això la varem fer el mes de juliol, per això avui ho posem de manifest en aquesta moció.

Els Jocs Mediterranis a celebrar a Tarragona el 2017, senyores i senyors diputats, senyor conseller, com vostès saben, no són només una celebració de la ciutat de Tarragona i de les subseus que l'acompanyaran. És una ocasió important per a Catalunya, també, per donar-se a conèixer al món. I, per tant, estem convençuts que el Govern acompanyarà l'Ajuntament de Tarragona, com estem segurs que també ho farà el Govern de l'Estat, perquè aquests jocs siguin una magnífica ocasió per celebrar uns esdeveniments esportius, però també per ser un motiu de relleu i de projecció internacional de la ciutat de Tarragona i del nostre país.

Moltes gràcies...

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades, té la paraula, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. També donar la benvinguda avui al conseller i als membres de l'Ajuntament de Tarragona que ens acompanyen. Bé, nosaltres, en aquesta esmena, en què compartíem gran part del que s'havia presentat, havíem presentat unes esmenes, i unes esmenes amb relació a allò que entenem, que uns jocs són una oportunitat no només per fer els jocs, per l'esport, sinó també una oportunitat per emprendre i or-

denar les ciutats, i fer aquelles instal·lacions, aquells equipaments, que queden pendents, i que en el cas de Tarragona no són menors.

En el cas de Tarragona, es caracteritza, doncs, perquè tenim moltes obres pendents, no només d'infraestructures viàries i ferroviàries, sinó també d'obres. Per exemple, tenim un conflicte amb les famoses instal·lacions del Sant Jordi, unes instal·lacions esportives al centre de la ciutat que estan allí ajornades *sine die*; tenim també un problema ara amb la Ciutat de Repòs i Vacances, que no sabem el que en farem, uns equipaments que potser podríem aprofitar amb aquests jocs; i ja no parlem del que és la comunicació entre el que és el Camp, que..., ho torno a recordar, segona àrea metropolitana de Catalunya en habitants i en activitat econòmica, i en la qual és impossible desplaçar-se amb transport públic.

Per tant, pensàvem que era una oportunitat per reivindicar i per accelerar. Per reivindicar a l'Estat aquelles obres pendents, i també per accelerar aquelles obres que són competència i que li pertocuen a la Generalitat. I per posar millores, no?, com el TramCamp, que és la part que no ha estat acceptada, tot i que he de dir que hem pogut transaccionar, però en la transacció no s'ha acceptat el tema del TramCamp. Un error. Un error i una miopia política. I torno aquí a dir la frase que vaig dir ahir que potser això dels «maleïts ecologistes»..., el TramCamp és una opció estratègica. I que s'ha de revisar el primer projecte que es va fer? Segurament, es va fer molt a l'alça. Però és una infraestructura necessària en un moment en què hem d'electrificar el transport i en què podríem aprofitar les vies, i que fer quatre estacions són quatre duros. I en un moment en què, si volem aprofitar la mobilitat i si volem realment que aquesta segona àrea metropolitana sigui competitiva econòmicament, hem de millorar –hem de millorar– la qüestió de la mobilitat.

Per tant, una miopia no poder aprofitar l'oportunitat d'aquests jocs olímpics per, amb l'excusa –diguem-ho així, perquè és «amb l'excusa», igual que passa amb tots els jocs olímpics a totes les ciutats– que hem de comunicar totes les subseus, poder articular bé la xarxa de rodalies i poder fer aquest transport de superfície.

Una altra qüestió també que ens sap greu que no s'hagi acceptat –tot i que sabem que la diputació té un pla específic– és el que fa que amb l'esmena no..., en cap dels punts aparegui el tema de les obres de les subseus. És a dir, sabem que a Tarragona hi han unes infraestructures pendents, però a les altres seus també, com per exemple a Altafulla. Ens hauria agradat que també aparegués aquí un compromís de la Generalitat. Sabem que hi ha un compromís de la Diputació de Tarragona, però que també s'hi comprometés la Generalitat.

Respecte a les obres pendents a Tarragona, un tema que no apareix aquí però jo sí que vull recordar a tots i que en voldria fer una crida aquí, ja que aquesta moció serà unitària, és el d'ubicació. També, no siguem miops i aprofitem per fer aquelles instal·lacions en els llocs que considerem estratègics, i que ens serveixi

per relligar la ciutat. Desgraciadament, ja tenim una ciutat molt poc lligada, amb un centre històric monumental, preciós, amb uns barris de Ponent i Llevant extramurs i molt mal comunicats. Per tant, aprofitem per crear noves centralitats i per ubicar aquests equipaments en zones com els barris de Ponent, en què puguem donar centralitat a aquests barris i relligar la ciutat, com ja vam començar a fer en l'anterior govern, per exemple, ubicant la comissaria de Mossos a Campclar.

I ja per acabar, també aprofitem per fer d'aquests jocs..., que Tarragona sigui una finestra al món i a la Mediterrània amb uns valors, amb valors de sostenibilitat, ecologia –que això ho posava el company Sabaté–, però també amb valors de la cultura de la pau, de resolució dels conflictes. Atès que ja que són uns jocs de la Mediterrània i que tenim una Mediterrània, a l'altra riba, molt colpejada per tota una sèrie de conflictes a països com Síria, Algèria, bé, Turquia, jo el que demanaria és que aprofitem també que aquests jocs siguin una oportunitat per posar en valor això, la cultura de la pau i del diàleg, i exercir una mica que Catalunya pugui exercir aquest paper que ja va tenir en la història passada de ser una mica..., de liderar aquesta nova cultura de la pau per a la Mediterrània.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup de Ciutadans, té la paraula l'il·lustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Conseller, diputades, diputats –saludo també els representants de l'Ajuntament de Tarragona–, bé, el senyor Sabaté ha posat una referència, una data concreta, l'any 99, quan el seu grup es va capficar en la celebració d'aquests jocs de Tarragona. Jo volia fer un repàs ràpid, també, del calendari.

El 20 de març de 2007 va ser l'Ajuntament de Tarragona, en ple, per unanimitat, que va decidir optar a la celebració d'aquests jocs. El 15 d'abril del 2009 va ser el Parlament de Catalunya el que per unanimitat també va donar suport a la celebració d'aquests jocs. El consell del Govern de la Generalitat hi va donar suport el 25 d'abril –suport total a la celebració dels jocs. El Comitè Olímpic Espanyol, el 29 d'abril d'aquell mateix any, del 2009, va aprovar presentar la candidatura de Tarragona a la celebració dels Jocs del Mediterrani de 2017, i també ho va fer per unanimitat. Les Corts Generals –el Senat el 24 de febrer del 2010, el Congrés el 9 de març de 2010 també–, per unanimitat, van donar suport a la celebració d'aquests jocs. El 23 d'abril va ser el Consell de Ministres qui hi va donar suport i va establir mesures i garanties de celebració dels jocs, d'acord amb els requeriments del Comitè Internacional dels Jocs Mediterranis. Va ser el 15 d'octubre de 2011 quan aquest organisme, el Comitè Internacional dels Jocs Medi-

terranis, va escollir Tarragona com a seu dels Jocs Mediterranis de 2017.

Avui també pot ser una data clau per a Tarragona i per a aquests jocs, perquè Tarragona vol els jocs –ho va dir i ho segueix dient. Perquè Catalunya vol els jocs –ho va dir–, i avui el Parlament de Catalunya ho tornarà a dir, i perquè Espanya també vol els Jocs del Mediterrani el 2017 a Tarragona.

Tarragona els vol i també els necessita. El 24 de maig de 2012 vaig assistir al Cercle d'Economia, aquí a Barcelona, a la conferència que va donar l'alcalde de Tarragona, el senyor José Félix Ballesteros, i parlava de «Tarragona 2017: L'oportunitat de la dècada». L'alcalde Ballesteros ens va recordar a tots els assistents..., ens va animar a participar activament en el somni de Tarragona. Tarragona mereix l'esforç de tots per transformar aquest somni en una realitat, una realitat que donarà un nou impuls socioeconòmic a Tarragona, especialment, però també a cadascuna de les altres quinze seus dels jocs, que tindran un impacte positiu a la resta de Catalunya, tanmateix.

Queden menys de quatre anys perquè comencin aquests jocs. Restava molt poc temps i queda molt per fer, i cal donar-hi un impuls definitiu –jo li vaig dir al senyor Sabaté, quan va presentar la seva interpellació, doncs, que era una moció necessària i fins i tot urgent per les dates en què estàvem. Cal tancar definitivament aquest projecte, i, bé, comprometre's des de les administracions de la Generalitat i també les del Govern d'Espanya a dotar de recursos i facilitar la participació activa de la iniciativa privada per aconseguir les necessàries inversions. Aquesta moció, a la qual Ciutadans dona suport, és un pas cap endavant en aquest sentit. És també un recordatori dels compromisos adquirits i de la necessitat de complir-los.

Ciutadans ha presentat dues esmenes –que han estat acceptades per tots els grups, em consta– en què demana una implicació concreta de la Secretaria General de l'Esport per impulsar la participació de les federacions i de les entitats esportives, els clubs, en l'organització tècnica dels jocs, en col·laboració amb el comitè organitzador dels jocs, per aprofitar l'experiència organitzativa i també per iniciar el tràmit de reconeixement oficial del pavelló de tir amb arc de Cambrils com a centre de tecnificació d'aquesta modalitat esportiva, i que es gestioni davant del Consell Superior d'Esports l'homologació d'aquesta instal·lació com el primer centre de tecnificació de tir amb arc a Catalunya i el tercer a Espanya.

Creiem que és una nova oportunitat, un nou impuls necessari per a la celebració d'aquests jocs. És una molt bona moció, i esperem que sigui votada per unanimitat.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Té la paraula, en nom de Convergència i Unió, la il·lustre senyora Maria Victòria Fornés.

M. Victòria Fornés i Fernández

Presidenta, conseller, tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tarragona, director dels Jocs del Mediterrani, diputades i diputats..., i deixin-me que saludí de manera especial els diputats i les diputades tarragonines i tarragonins, perquè jo crec que avui ens hem de felicitar perquè arribem a un acord unànime sobre un projecte en què de manera també consensuada tots els qui representem el nostre territori hem lluitat, i hem aconseguit arribar fins aquesta fita.

Jo voldria recordar que hem de ser generosos, generosos amb tots aquells que han anat treballant perquè arribessin els Jocs del Mediterrani, i han estat evidentment el Partit Socialista de Catalunya i també Convergència i Unió, perquè recordarà el senyor Sabaté..., jo no tinc la seva història, perquè també sóc una mica més jove, senyor Sabaté –em permetrà la llicència–, i per tant... (*L'oradora riu.*) Però sí que puc recordar, i vostè també, que un tinent d'alcalde, el senyor Raül Font, tinent d'alcalde de Convergència i Unió, va ser també un dels impulsors, i crec que és de justícia anomenar tots aquells que han intentat que això fos una realitat. Perquè no només és bo per l'esport i per aquesta activitat esportiva, sinó que també serà bo, com s'ha dit ja des d'aquest faristol, per moltes altres qüestions: per la de la mobilitat, per la de les infraestructures, per la de la cultura, per la del patrimoni, s'ha parlat fins i tot de la pau.

També voldria remarcar com el Govern de la Generalitat, aquest Govern, i concretament aquest conseller..., el mes de juliol el conseller de la Presidència, l'honorable Francesc Homs, davant de tots els diputats i diputades d'aquest hemicicle, feia palès el compromís en ferm amb la ciutat de Tarragona i amb els Jocs del Mediterrani. No només això, sinó que a més, en l'arribada de la bandera, també ens acompanyava a la ciutat de Tarragona, que va ser un moment memorable per als tarragonins i les tarragonines. Per tant, el compromís hi és des del seu inici, i segurament sense el compromís i la declaració del nostre conseller no hauríem arribat fins aquí, sense el compromís de la Generalitat de Catalunya i també del president Mas. I no hauríem arribat fins aquí perquè també la col·laboració ha estat dins de la candidatura; per poder arribar a ser seu, primer havíem de ser candidatura, i la col·laboració des d'aquesta Generalitat va ser molt important.

Mirin, aquí es parla de moltíssimes actuacions, i ens hem posat d'acord en aquest pla d'actuacions, però jo els diré que moltes de les coses que aquí s'estan dient, en aquesta moció, ja són gairebé una realitat. S'està treballant de manera intensiva amb una mena –podríem dir– de comissió paritària, entre el Govern de la Generalitat –en què hi ha representat el nostre delegat, també la nostra coordinadora responsable d'esports, i tots aquells delegats que tenen competències en les àrees que anem debatent, com poden ser territori i sostenibilitat, com pot ser seguretat, com pot ser cultura–, a banda que en aquesta també hi participo jo mateixa no només com a diputada, sinó com a membre del consistori i cap de l'oposició.

Per tant, cada dilluns de mes ens veiem en aquesta comissió i allí és on debatem cap on ha d'anar el futur dels Jocs del Mediterrani, quines són les accions que hem d'emprendre. Entre elles, algunes de molt importants relacionades amb Empresa i Ocupació; properament –properament– s'intentarà signar un conveni per als temes de plans d'ocupació. S'estarà treballant intensivament amb el Servei d'Ocupació de Catalunya, i en aquest també hi participem des de l'ajuntament, amb la Generalitat, i això suposarà que moltíssimes persones se'n podran beneficiar, d'aquests plans d'ocupació, i després la seva expertesa podrà ser aprofitada en els Jocs del Mediterrani.

Mirin, jo voldria també parlar d'algunes altres qüestions. Aquí s'ha parlat també de sostenibilitat. És evident que per nosaltres la sostenibilitat és molt important, i més en una ciutat com Tarragona, en què coses com l'estalvi energètic o l'aigua han sigut cabdals. Tots reconeixem i recordarem les dificultats que hem tingut amb el tema de l'aigua a la ciutat de Tarragona, i jo crec que a la feina ben feta ara li hem de treure un rèdit, i per tant en aquest sentit també serà sostenible des d'un punt de vista de l'energia, de l'aigua, de la il·luminació, etcètera.

També des de la mobilitat, i aquí es parla de millorar les rodalies. Mirin, aquest ja és un compromís en ferm del conseller Vila. Ja ho ha dit públicament –ho ha dit. Per tant, ho hem tornat a escriure, però el compromís ja hi és des del conseller Vila, que ha dit que durant aquest mandat, durant aquesta legislatura, es solucionarien els problemes de mobilitat de rodalies del Camp de Tarragona.

I també des de cultura –des de cultura. El conseller Mascarell s'ha compromès, i de manera molt important. Portàvem setze anys amb la necròpolis –la necròpolis–, una de les més importants després de la de Roma, tancada, i això, el Govern d'aquesta Generalitat, el Govern de la Generalitat del president Mas, ha fet que després de setze anys d'esperes es reobri. Per tant, el compromís en l'àmbit de la cultura per part també de la Generalitat de Catalunya està garantit, i els fets ho demostren.

Mirin, jo crec que una cosa que hem de destacar també és l'austeritat d'aquests jocs, necessària, i jo crec que amb responsabilitat nosaltres farem inversions que puguin ser assumides per totes les administracions en un moment complicat, però en coherència amb el moment que ens pertoca viure. Per tant, farem allò que necessitem.

I per últim, destacar que sí que liderem des de Tarragona, però que totes les seues que hi participen –totes– han tingut un paper actiu, i volem que aquests Jocs del Mediterrani tinguin precisament aquest caràcter territorial.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor Quim Arrufat, en nom del Grup Mixt.

Quim Arrufat Ibáñez

Bon dia. Des de la CUP permeteu-nos unes quantes crítiques i una defensa. Mireu, venim d'un cicle econòmic basat en la totxana, basat en el ciment, basat en la política espectacle, i ens ofereixen en aquesta..., amb la proposta dels Jocs del Mediterrani –ara ja aprovats, ara ja sentenciats, que es faran– *más de lo mismo*. Hi ha un economista important –que no és dels nostres, que en tot cas serà d'algú dels seus– que diu: «El model econòmic d'aparador que hem seguit» –es diu Miquel Puig, i en la seva obra *La sortida del laberint*– «a les darreres dècades ha fet fallida també a Barcelona. No és qüestió, doncs, d'insistir-hi.» Però bé, s'hi insisteix.

Venim d'una crisi política, o estem immersos en una crisi de credibilitat de la política, de credibilitat de les institucions, de relació de les institucions amb la ciutadania, i venim d'una crisi de model econòmic; model econòmic, com deia, basat en la totxana, en el ciment, en l'especulació i en la política espectacle. Davant d'aquesta crisi política, uns jocs olímpics, un macroesdeveniment, el que ofereixen és política espectacle: política d'inauguracions, de tallar cintes, política de polítics herois que proporcionen receptes màgiques per dinamitzar o per promoure noms de ciutats i dinamitzar l'economia –suposadament.

Davant d'una demanda que hi ha que hi hagi una economia arrelada, un sector secundari, un sector primari forts, que hi hagi un teixit econòmic que romanguí en el territori, vostès insisteixen en la política de macroesdeveniments, la política de moltes llums, la política dels flexos i la política de macroesdeveniments. Davant d'un dogma que es llança davant de tota la població, que és l'austeritat, la racionalització, la supressió de drets socials, l'escassetat de diners per a qualsevol dret social, per a qualsevol servei públic, vostès proposen rehipotecar l'economia local i territorial de Tarragona per fer inversions més que qüestionables entorn d'aquests jocs olímpics. Recordin –perquè nosaltres hem crescut en aquesta generació– els nyaps del Fòrum de les Cultures, que encara s'estan pagant ara les hipoteques de llavors.

I davant de la demanda de generar economia productiva, si s'han de fer venir capitals, que siguin capitals que romanguin en el territori, que generin economia productiva, llocs de treball el més estables possible. Vostès segueixen apostant pel model de turisme, i més turisme, i més turisme, i construcció i totxana. Perquè, en realitat, els macroesdeveniments com uns jocs olímpics –i estic parlant en general– responen a una sèrie de mites que cal començar a desmuntar, i que s'han desmuntat una vegada i una altra cada vegada que ha passat l'enlluernament que provoquen aquests macroesdeveniments en forma d'espectacle. Construir infraestructures perquè se celebrin uns jocs o qualsevol aquellarre similar és una temeritat, pensem nosaltres que s'hauria de tipificar fins i tot en el Codi penal. En un país seriós no es construeixen infraestructures perquè s'organitza una festa, sinó perquè s'avalua que són necessàries i perquè es disposa dels diners.

Que aquest tipus d'esdeveniments aportin un suposat gran, enorme benefici econòmic, és també un mite. En un context com l'actual, escudar-se en aquest tipus d'esdeveniments per generar riquesa és pràcticament un insult als milers de treballadors sense feina i als milers de treballadors i treballadores en precari. D'aquests aquellarres només se'n beneficia, ho saben vostès, una petita part de les grans empreses i grans multinacionals preparades per patrocinar i organitzar aquest tipus d'esdeveniments.

I, finalment, també s'esgrimeix que aquests projectes creen molts llocs de treball. L'ocupació que es genera és temporal, és precària, i, en definitiva, és fictícia. En aquest sentit, i pel que fa a l'ocupació, les dades actuals de l'atur, així com les del cicle que va de 1995 al 2008..., fins ara –perdó–, fins a l'actualitat, desmenteixen que el turisme creï ocupació. En aquest espai temporal de divuit anys, cap país d'Europa ha arribat a pics d'atur per sobre del 20 per cent, però Catalunya, abocada de ple al turisme, sí –una vegada i una altra.

I una defensa, perquè Tarragona, entre les diferents regions de Catalunya, és de les que més perjudicades s'ha vist en els últims anys. Un tant per cent d'atur per sobre de la mitjana, petroquímiques i nuclears, ciment i més ciment, economia de platja i de turisme, el Projecte Castor més avall –a les Terres de l'Ebre–, urbanitzacions, i ara mateix BCN World. I una defensa també de la Mediterrània com a espai de relacions –no em queda més temps per continuar desgranant els arguments.

En tot cas, els diem: no deixin amb aquests jocs hipoteca econòmica per a la ciutat ni per a l'ajuntament, no els deixin caure, no facin política espectacle, no busquin carreres personals i política espectacle. No enganyn. Transparència a les empreses que contractaran i que organitzaran, transparència en la participació i en el disseny d'aquests jocs, i racionalitat en la despesa i en la planificació d'infraestructures.

La vicepresidenta primera

Per fixar la seva posició, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular, té la paraula l'illustre senyor Jordi Roca.

Jordi Roca Mas

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades..., tinent d'alcalde de l'Ajuntament de Tarragona, Xavier Villamayor; director del Comitè Organitzador dels Jocs del Mediterrani, Ramon Cuadrat, benvinguts. Bé, nosaltres donarem suport a aquesta moció per tres raons.

La primera és perquè en un dels punts el diputat ens convida a fer un món millor, i amb una cosa tan tendra i adolescent no podríem estar-hi en contra. En segon lloc, perquè les esmenes d'Iniciativa són assenyades, raonables i assumibles, i hem d'aprofitar l'oportunitat –no ens malacostumin, que ja ens agrada. I en tercer lloc, perquè insta el Govern de la Generalitat –cosa estranya en aquesta cambra– i insta el Govern de l'Estat, el Govern d'Espanya, a assumir els compromisos

per tal que Tarragona pugui organitzar amb garanties els Jocs del Mediterrani de Tarragona 2017. El Govern d'Espanya ja ho està fent, seguint el pla director, estem treballant el tema de les bonificacions des de l'ajuntament amb el Govern d'Espanya, i tot anirà posant.

Sí que és cert que som una mica més escèptics amb el Govern de la Generalitat, per tres raons. La primera és perquè Tarragona era la candidata espanyola i ara és la ciutat d'Espanya que organitzarà els Jocs del Mediterrani, i ja sabem la mania que Convergència, Esquerra i Unió, que ara governen, li tenen a tot el que signifiqui Espanya. La segona raó és perquè l'Ajuntament de Tarragona, amb un 70 per cent de vot afirmatiu, va dir que això del dret a decidir, doncs, no és tot el plural que hauria de ser, i reivindicar el nostre dret a discrepar de la línia oficial que volen imposar des de Convergència i Esquerra Republicana –i ja sabem tots la mania que li té Convergència Republicana, a la pluralitat i a la discrepància. (*Remor de veus.*) I, en tercer lloc, en democràcia hi ha contrapoders. És important que hi hagi contrapoders. A Espanya hi ha dues grans ciutats, Madrid i Barcelona, que fan de contrapoder. De vegades guanya un, de vegades guanya l'altre; tenim l'exemple més clar, que és el Barça-Madrid. Tant és així –que hi ha contrapoders–, que els primers jocs olímpics espanyols es van fer a Barcelona, no es van fer a la capital.

A Catalunya no passa això. A Catalunya, el contrapoder natural per qüestions naturals i polítiques de Barcelona és Tarragona. I els darrers trenta anys, des del Govern de la Generalitat s'ha seguit una política de minar i agreujar Tarragona, el seu nom i els seus equipaments. Ja els anuncio que des del Grup Municipal del Partit Popular de Tarragona enviarem al president de la Generalitat, i al Govern en general, la llista de greuges, maltractaments –ara es diuen «deslleialtats»–, que ha tingut la Generalitat aquests trenta anys amb la ciutat de Tarragona. (*Aplaudiments.*) Doncs, des de no ser l'única capital de província que no té una universitat amb el seu nom, ser l'única província que no té un conseller al Govern –tot i que és el Govern amb més conselleries de totes les comunitats autònomes. I aquesta llista l'enviarem al president de la Generalitat i a ningú més. No l'enviarem ni a altres presidents de comunitats autònomes, ni a líders internacionals, ni a Oprah Winfrey, ni a ningú.

Per tres raons. La primera, perquè és inútil. La senyora Winfrey segur que rep centenars de cartes de personatges cada dia –allò que als Estats Units en diuen «freaks»–, i segur que a moltes no els fa gaire cas. I, a part, encara que els fes cas, per molt que la paguin amb diners públics i amb molts milions d'euros, la senyora a Winfrey poca cosa podrà fer. És inútil.

En segon lloc, perquè si un nen va pel món criticant els seus germans i els seus pares, la gent no s'hi solidaritza: pensen que és un repellant. I alguns estem tips que tots els catalans quedem com repellents per culpa dels convergents.

I la tercera, senyors del Govern: haurien de fer una reflexió –i els ho dic humilment, i els ho dic amb tot el «carinyo»–, i és que això d'«internacionalitzar» el

conflicte abans era terminologia Batasuna. Nosaltres no ho farem a l'Ajuntament de Tarragona, ens agradaria que no ho fessin..., si ho volen fer amb el seu partit, doncs, tindran tot el meu suport, però ens agradaria que no ho fessin amb la Generalitat de Catalunya.

I vull acabar reiterant el nostre suport a tots els punts i a totes les esmenes, i agraït per la tasca de negociació que s'ha dut a terme entre tots els grups, i recordant al Govern de la Generalitat que si no compleix amb Tarragona –entre altres coses, amb els Jocs del Mediterrani–, tindran aquí un corcò que els tocarà la cresta dia sí, dia també.

Moltes gràcies.

(*Alguns aplaudiments.*)

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per fixar la posició en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, l'il·lustre senyor Josep Andreu.

Josep Andreu Domingo

Representants de l'Ajuntament de Tarragona, diputats, conseller, presidenta, necessitàvem aquesta unanimitat –els diputats de la demarcació i la ciutat. És cert, però, que quan es va dir això dels jocs, tots ens vam conjurar que si les constellacions se posaven en el lloc que els poguéssim tindre, procurariem endreçar i embellir la ciutat i el territori. I tots vam tindre un somni –tots.

Pensàvem que el 2017 tindríem la façana marítima. Pensàvem que seria una ocasió d'or per arreglar la capçalera del circ, l'amfiteatre tot sencer, el teatre, o convertir la Tabacalera en el gran museu arqueològic nacional de Tarragona. També ens fèiem il·lusions amb l'entorn. Pensàvem que podríem agafar el 2017 el TramCamp i anar-nos-en fins a Mont-roig a veure la masia del Miró rehabilitada. O que pujariem fins a l'arc de Berà i no ens aturariem per uns embussos, sinó que ens aturariem per contemplar la bellesa d'aquest monument romà.

Somiàvem que aniríem amb autovia fins a Valls i visitaríem el Museu Casteller, que continuaríem pel coll de Lilla pel túnel, i que visitaríem el monestir de Poblet i la muralla de Montblanc acabada; que després tornariem per una autovia gratuïta fins a Santes Creus. Somniàvem que aniríem cap al Priorat i ja estaria acabada la Cartoixa d'Escaladei –la seva restauració.

I la realitat és la que és. Els temps aquells que inauguràvem el Palau de Congressos amb orquestres simfòniques ja són molt llunyans, ja són un somni. I ara, ens estem plantejant un compromís explícit per a unes petites inversions, perquè sí que és cert que hem de prioritzar allò social als pressupostos, i estem plantejant que la Generalitat assumeixi un compromís de tres obres que no pugen només que un gratat de milions. Espero que també el nostre nostrat Alejandro Lerroux..., perdó, perdó, Alejandro Fernández (*riallles*), tan amarat del seu tarragonisme, sàpiga plantejar en els pressupostos de les Corts Espanyoles l'aporta-

ció de l'Estat en aquests jocs, com estem segurs que ho haguessin fet en altres. *(Pausa.)* Ho desitjo. I aquí tindrà la seva mostra d'exposar el seu tarragonisme.

Mireu, des del Balcó del Mediterrani, sota l'estàtua de Roger de Llúria, quan acabem aquests Jocs del Mediterrani i acomiadem els que ens han vingut a veure, davant de la mar blava i aquest horitzó infinit de la Mediterrània els podem dir que, de nou, es fixin quan tornin als seus països que de nou els dofins, les tonyines, els peixos d'aquesta mar tornaran a portar les quatre barres, perquè l'any 2017, a l'agost, aquest poble ja haurem assumit..., ens haurem fet dignes de la nostra llibertat i de la nostra independència.

Moltes gràcies. Gràcies, presidenta; gràcies, conseller –en singular, perquè no n'hi ha cap més de Tarragona–, gràcies a tots vostès.

(Remor de veus.)

La vicepresidenta primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes... *(Persisteix la remor de veus.)* Senyores i senyors, si us plau... Senyors diputats i diputades... Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Xavier Sabaté.

Xavier Sabaté i Ibarz

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, jo ja he fet de tot en aquesta vida política, crec que ho he fet tot. Ara, el que no puc fer és oposar-me i contradir l'edat de la senyora Victòria Forns. *(Rialles.)* Això sí que és impossible rebatre-ho, però penso que l'any 99 ja era grandeta, i potser no se'n recorda, però ja li enviaré com els socialistes vam ser els iniciadors de la idea dels Jocs Mediterranis.

En fi, bromes a banda, mirin, senyores i senyors diputats, senyor conseller, més enllà de les discrepàncies que s'hagin pogut expressar, més enllà de les precaucions que algun grup hagi pogut manifestar respecte d'aquests jocs –que seran per força modestos, que hi haurà estalvi i eficiència, que no ens passarem ningú, perquè tots som molt conscients de la situació que veiem–, senyor conseller, aquest és un exemple, com vostè veu aquí avui, d'una gran unanimitat. I pensem que més enllà fins i tot de la significació d'aquests jocs, és un gran exemple per al país, pels reptes que hem d'afrontar en aquest difícil futur que tenim.

I, per tant, jo estic molt orgullós d'aquest esperit que ens ha imbuït a tots durant aquests dos o tres dies en què hem estat negociant –en el bon sentit de la paraula– aquestes esmenes. I vull donar les gràcies molt sincerament a tots els grups que n'han presentat –el Grup d'Iniciativa per Catalunya, Convergència i Unió, i el Grup de Ciutadans–, i a aquells que no n'han presentat, però que han seguit molt de prop la negociació i ens hem estat trucant cada dia –el senyor Josep Andreu i el senyor Jordi Roca, que també hi han estat molt interessats–..., i el nivell de generositat que hem manifestat tots plegats perquè finalment hi hagi un text comú. Perquè aquesta és la voluntat de tots els grups: que aquests jocs vagin bé, conseller. Que hi

ajudin els governs, que el Govern del nostre país pensi que aquesta és una bona oportunitat per a unes terres del sud que..., en massa ocasions ens hem sentit menystinguts.

Esperem que el Govern del nostre país estigui a l'alçada, perquè és, com li he dit abans a la meua intervenció inicial, una oportunitat també per a Catalunya, per manifestar-se al món. I perquè és una oportunitat per buscar més enllà del que han estat sempre tradicionalment uns jocs –i amb això coincideixo fins i tot amb la intervenció crítica del Grup Mixt–, perquè seran uns jocs diferents per la seva modèstia, per la seva obsessió pel que són les polítiques d'economia verda, d'estalvi, d'eficiència, de mirar molt la part social, la part cultural, de buscar llocs de treball, de buscar que l'activitat empresarial sigui perdurable a la nostra ciutat.

Senyor conseller, acabo les meves paraules dient-li que voldria que aquesta fos l'última moció que presentem els grups parlamentaris en aquesta cambra, i, per tant, que el Govern de Catalunya –jo estic convençut que així ho faran– es posi d'acord ràpidament amb l'Ajuntament de Tarragona, com així ho faci també el Govern de l'Estat, perquè aquests jocs siguin un èxit.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

(Jordi Roca Mas demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Roca.

Jordi Roca Mas

Senyora presidenta, per al·lusions indirectes. Com...

La presidenta

Trenta segons. Si són molt indirectes, un altre dia no li donaré la paraula.

Jordi Roca Mas

És que...

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Roca Mas

Sí, presidenta, moltes gràcies. És que sovinteja en aquesta cambra apellar o parlar de gent que no és present i que no es pot defensar. I ho ha tornat a fer el representant d'Esquerra Republicana amb una persona que no està aquí, i que és el portaveu del Grup Municipal Popular a l'Ajuntament de Tarragona. I jo li he dit que està molt bé que es preparin per fites molt complexes, com és la independència de Catalunya, però que potser podrien abocar una part dels esforços –Esquerra Republicana– a tenir un regidor a l'Ajuntament de Tarragona.

Moltes gràcies.

La presidenta

No hi ha cap petició de votació separada. Per tant, es pot votar la moció amb una sola votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 132 vots a favor.

(*Aplaudiments.*)

Declaració

del Parlament de Catalunya de condemna del segrest del periodista Marc Marginedas (tram. 401-00008/10)

Senyores diputades i senyors diputats, acabada aquesta votació, procedirem a la lectura de la Declaració del Parlament de Catalunya de condemna del segrest del periodista Marc Marginedas.

Abans de començar, em plau saludar en nom de la cambra la seva germana, la senyora Cristina Marginedas; els altres familiars i companys de professió que avui ens acompanyen; el senyor Enric Hernández, director d'*El Periódico de Catalunya*, i especialment la seva fillola –la fillola del Marc Marginedas.

Té la paraula el senyor Josep Rull per donar lectura a la declaració.

El secretari tercer

Moltes gràcies, senyora presidenta.

«El Parlament de Catalunya condemna el segrest de Marc Marginedas, periodista amb una llarga experiència en la cobertura de conflictes i guerres per tot el món. Marginedas, de quaranta-sis anys, fa dues dècades que cobreix com a corresponsal i enviat especial les zones més conflictives del planeta, amb una dedicació especial al món àrab.

»Marginedas va ésser segrestat a Síria el passat 4 de setembre. El veterà corresponsal de guerra havia entrat a Síria el diumenge 1 de setembre a través de Reyhanli –sud de Turquia–, acompanyat per un grup d'insurrectes. Des que va esclatar el conflicte bèl·lic a Síria el 2011, aquest era el seu tercer viatge al país. L'objectiu d'aquest nou desplaçament era informar sobre els preparatius per afrontar una intervenció militar internacional que en aquells moments es considerava molt pròxima i investigar sobre l'atac amb armes químiques del 21 d'agost als afores de Damasc.

»El segrest del periodista ha generat una enorme onada de solidaritat, i més enllà de les condemnes de les principals associacions de periodistes locals i internacionals, ha provocat el rebuig de les més altes instàncies polítiques, entre les quals el president del Parlament Europeu, Martin Schulz.

»Cada dimecres, dia de la setmana en què va ser segrestat, companys de feina, amics i col·legues de professió es concentren davant de la redacció d'*El Periódico* amb l'objectiu de mostrar la solidaritat amb Marc Marginedas i reclamar-ne l'alliberament immediat. Aquestes concentracions han aconseguit reunir més de mig miler de persones.

»El Parlament de Catalunya, davant d'aquesta situació, condemna el segrest de Marc Marginedas i en demana l'alliberament immediat. D'altra banda, el Parlament de Catalunya expressa la seva solidaritat i el seu suport a les famílies, als amics i als companys de Marc Marginedas en aquests moments tan delicats, i dóna suport a totes les gestions del Govern d'Espanya per fer possible l'alliberament del segrestat sa i estalvi tan aviat com sigui possible.

»Finalment, el Parlament de Catalunya demana al conjunt de la societat unitat, prudència i col·laboració amb les institucions i administracions amb l'objectiu de facilitar la resolució del segrest.

»Palau del Parlament, 9 d'octubre de 2013.»

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

El divuitè punt de l'ordre del dia és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la situació de la comunicació i la producció audiovisuals (tram. 302-00071/10)

Presentada pel Grup Socialista, té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

(*Pausa.*)

Jaume Collboni Cuadrado

Gràcies, presidenta. Vicepresidenta, conseller Homs –que està fora, perquè m'ha dit que vindrà ara–, diputades, abans de tot volia fer un agraïment –un agraïment– als diputats i diputades d'altres grups parlamentaris que han fet un esforç de síntesi i un esforç de suma per aconseguir una moció que nosaltres pensem que és molt important per al sector audiovisual català. Vull agrair especialment a la senyora Ribas, d'Iniciativa, al diputat Batalla, de Convergència, i al diputat Sabrià, d'Esquerra Republicana, l'esforç que durant les darreres hores han fet per sumar al grup proponent, que és el Grup Socialista, els esmenants, i també les converses que hem tingut amb la resta de grups.

Aquesta és una moció a favor del sector audiovisual català. Ho és per al sector audiovisual públic, del qual s'ha parlat molt els darrers mesos a casa nostra, però ho és també molt especialment per al sector privat, un sector que a Catalunya suposa uns cinc mil llocs de treball i unes dues mil empreses, que són les que generen una indústria –que també és indústria cultural– de creació, de molt valor afegit i d'una gran importància per a la creació cultural catalana i feta a Catalunya.

En aquest sector hi incloem, evidentment, la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, però també hi incloem el sector publicitari, del cinema i de la producció de televisions privades. Un sector que actua en sinergia entre el públic i el privat i que necessita l'or-

ganització del sector privat, com ha passat en la recent creació del clúster audiovisual a Catalunya, però també el paper motor i tractor que té la Corporació de Mitjans Audiovisuals a Catalunya. Per tant, estem defensant la cultura, la creació cultural, però també estem defensant la indústria; una indústria, hi insisteixo, d'alt valor afegit i de molta creativitat, i, per tant, de futur.

Un sector, tanmateix, que té un seguit de riscos, dels quals tots plegats hauríem de ser conscients: el risc –que també és oportunitat– de la competència global, el risc de la deslocalització de la producció –vostès saben que aquestes empreses majoritàriament rauen, tenen la seva seu física, a la ciutat de Barcelona–, el risc de la precarització del treball dels professionals d'aquests sectors –que, fruit d'una competència moltes vegades desfermada, doncs, té com a conseqüència baixada de sous i desregulació de les seves condicions–, el risc també de l'afebliment de la producció cultural a Catalunya.

Per això pensem que aquesta moció..., pagava la pena fer aquest esforç de consens, perquè ha de ser un missatge potent d'aquest Parlament i del conjunt dels grups parlamentaris, i també del Govern, a favor d'aquest sector industrial, de confiança en el seu futur, de confiança en els seus professionals, i que sàpiguen que tant el Govern com el conjunt de les forces polítiques catalanes vetllarem i ajudarem perquè no només tinguem un sector públic de mitjans audiovisuals potent, rigorós, de qualitat, d'èxit, sinó que també vetllarem i ajudarem perquè es desenvolupi el sector privat, que tants llocs de treball ocupa a casa nostra.

Jo destacaré alguns dels punts –suposo que després, en el debat, tindrem oportunitat d'aprofundir en algun. Els avanço que hem retirat el punt primer, que feia referència al conflicte laboral que ha patit la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals fins fa molt poc, perquè aquesta moció es va presentar abans de l'estiu. I hem retirat també del punt 3 els epígrafs *d* i *e*.

Aquesta moció bàsicament vol dir que el model de la indústria audiovisual a Catalunya és públic, però és privat; que cal potenciar-la com un sector de creació cultural, però també com una nova indústria. S'introdueixen mecanismes de transparència en la contractació pública de les subvencions i en tota aquella relació que té el Govern amb el sector. Es fa una petició al Govern de l'Estat a adaptar el mapa de les TDT a la realitat del mercat català i al seu territori.

S'impulsa la creació d'un arxiu històric audiovisual a Catalunya –vostès saben la tradició que tenen les nostres televisions locals, i pensem que això també és memòria històrica de la nostra societat i del nostre país. S'estableix la necessitat d'impulsar un pla estratègic de viabilitat del sector industrial a Catalunya, amb la col·laboració del sector.

I en diversos dels seus epígrafs, també gràcies a les esmenes, hi ha una aquant, que és la defensa de l'estabilitat laboral en aquest sector, de la dignificació i el reconeixement professional... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.)*

La presidenta

Han presentat esmenes. En nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, realment hem fet feina per intentar arribar a consensos en aquesta moció, i s'agraeixen els esforços fets també per part dels altres grups, i evidentment per part del Partit Socialista, que és qui ha proposat aquesta moció, per arribar al text final, en el qual realment crec que fem valer el que era l'objectiu, que és donar importància al sector de l'audiovisual, als suports que requereix aquest sector..., la importància relativa dins del nostre món industrial, però també cultural; i pel que comporta: per complir també amb el dret a la informació de la nostra ciutadania –aquest mateix sector audiovisual.

I a més, evidentment, intentar fer front a diversos d'aquests riscos als quals feia referència el senyor Collboni, però que no només són riscos que comporten o que pateix tota la resta del sector industrial de Catalunya, sinó riscos específics tecnològics que afecten aquest sector des d'abans fins i tot de la crisi, i que han comportat també molts canvis en el mateix ús del consum dels mitjans audiovisuals o de la cultura audiovisual, i la necessitat d'adaptació d'aquest sector audiovisual, i per tant, d'unes inversions extraordinàries no només tecnològiques, sinó també en formació dels seus treballadors, i riscos lligats a aquestes novetats i a aquestes necessitats d'adaptació.

Voldria però fer esment o fer incidència especialment en dos aspectes de com ha quedat finalment aquest text d'aquesta moció. D'una banda, una oportunitat perduda, i, de l'altra, alguns dels aspectes concrets que hi hem afegit a partir d'esmenes i que seran votats i espero que aprovats per àmplia majoria.

Una oportunitat perduda perquè a l'eliminar el punt primer, el Partit Socialista ha eliminat la possibilitat d'actualitzar allò que al juliol evidentment es va redactar i ara ja no queda..., ja no pertocava, no?, sobre l'expedient de regulació a la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Però a partir de les nostres esmenes es podria haver actualitzat a noves reivindicacions actuals a la corporació, noves reivindicacions laborals dels nous riscos, en aquest sentit, que hi ha en els mitjans de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals. Com per exemple, que la negociació del conveni –que crec que s'està reprenent precisament ara– o dels convenis de TV3 i de Catalunya Ràdio permeti no haver de fer més retallades de plantilla, o, per exemple, no obrir portes a privatitzar serveis de TV3 o de Catalunya Ràdio, com ara clarament hi ha intenció de privatitzar el servei comercial de TV3 –o sigui, els que gestionen la publicitat. Oportunitat perduda, per tant, que avui també estiguéssim posant això a votació en aquesta cambra.

I –els deia– també volia fer incidència en alguns dels aspectes que crec que hem incorporat interessants, importants i que han fet un cert consens en aquesta moció. Com per exemple, a partir d'algunes de les nostres esmenes..., faran que el Govern faci suport a aquells nous mitjans que estan sorgint i que són realment –crec– interessants per l'emprenedoria que comporten, però per a la sortida de l'atur de gent que està sortint d'aquests mitjans audiovisuals i que no podria trobar feina d'una altra forma, i pels mateixos projectes que hi ha al darrere. Suport a projectes que estan sortint amb noves fórmules empresarials; per exemple, de cooperatives de periodistes o d'usuaris, de mitjans sense ànim de lucre o amb finançaments de micro-mecenatge, etcètera. Fer suport també des del Govern a aquests nous formats, aquests nous mitjans, aquests nous projectes.

S'ha incorporat també, a proposta d'una esmena nostra, que s'insti l'Estat que hi pugui haver, es creï, un nou epígraf en el Servei d'Ocupació de Catalunya –un nou epígraf a què també pugui acollir-se al Servei d'Ocupació de Catalunya– sobre aquest sector, i que per tant permeti regular, definir les categories laborals d'aquest sector, polítiques d'ocupació i de formació directes concretes per a aquest sector, i també un tractament més adequat a circumstàncies com les baixes laborals en aquest sector. Una reivindicació que sorgeix del sector audiovisual i que ens fem nostra amb aquesta esmena, i s'han fet seva també el Grup del Partit Socialista incorporant-la; una reivindicació que sorgeix de la Mesa Sectorial dels Mitjans de Comunicació.

I també volia destacar que s'hagi afegit la nostra esmena sobre la necessitat de desenvolupar, d'aplicar la Llei del cinema.

Seguirem reivindicant per altres vies les esmenes que no s'han incorporat, evidentment, i ens felicitem que de nou fem clara i palesa en aquesta moció la necessitat que els mitjans de comunicació públics de Catalunya lluitin clarament per la pluralitat, no només política sinó social, de la seva informació.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Gràcies, presidenta. Bé, començo com ho feien el senyor Collboni i també la senyora Ribas, afirmant que crec que el resultat final després d'una llarga negociació amb totes les parts és bo. A mi sí que..., malgrat que s'hagi retirat el punt 1 de la moció, sí que crec que és important parlar-ne, encara que sigui breument, perquè aquí va comportar uns debats molt abrandats no fa massa mesos, i no hem tingut l'oportunitat de tornar-ho a fer.

Jo crec que malgrat que tots podem estar d'acord que les formes inicials de negociació no van ser les millors, i, per tant, que van començar molt malament, i

fins i tot plantejant efectes d'aquest ERO sobre programes culturals de TV3 o Catalunya Informació en el que era un atac clar al servei públic..., això va passar al maig i al juny, i a partir d'aquí cadascú va optar per una línia diferent. Vam trobar, doncs, des de qui amb argücies parlamentàries va buscar solucions difícilment creïbles –ja que els mateixos que plantejaven això, al cap de pocs dies plantejaven directament la desaparició de Televisió de Catalunya–, i d'altres que vam partir sempre de negociar, negociar i negociar, i aquesta és la feina que vam intentar fer a dues bandes, tant amb l'empresa com amb els comitès –que això fos així.

I penso –i crec que ho hem de dir en aquesta sala, perquè no s'ha dit fins ara– que el resultat ni molt menys es pot considerar dolent, al contrari, perquè a tall d'exemple, doncs, a TV3, segons l'acord, hi havien d'entrar 182 persones, i s'hi han sumat quaranta-dos voluntaris. I això vol dir bàsicament una cosa: que de les dues premisses de mínims que es plantejaven en el seu moment, que era negociació real –va costar, però va passar–..., però la segona i jo crec que més important, que era que si algú sortia de TV3 ho fes de forma voluntària. Avui podem afirmar que qui va sortir de TV3 va sortir-ne de forma voluntària, i a la ràdio igual, perquè si algú hagués desitjat quedar-se tenia l'oportunitat de fer-ho i ser substituït per algun dels voluntaris. Per tant, procés dur, mal començat fins i tot, però amb un final que podem dir correcte, satisfactori, com en vulguin dir.

Per tant, nosaltres fèiem una esmena al punt 1, perquè ens semblava que reconèixer la feina de l'empresa, però sobretot dels treballadors, que van tenir una situació molt complexa –molt complexa–, hauria sigut interessant, però en tot cas entenem la retirada del punt 1, perquè en aquest..., era clarament extemporani.

Pel que fa al punt 2, creiem que és molt important i el recolzarem, perquè és un reconeixement a aquest sistema dual que combina la producció pròpia amb la producció privada, a aquesta corporació de fa de paraigua d'un sector industrial que ens sembla..., i aquí ens sembla especialment interessant la creació d'aquest clúster català de l'audiovisual, i esperem que el Govern sigui capaç de donar-hi recolzament, ja que els últims anys en tema clústers no hi va haver massa interès però sembla que ara ha tornat, i, per tant, aquí demanem al Govern que hi hagi una col·laboració important.

I només, molt breu, del sistema dual. Jo crec que aquí hem de tenir molt clar que aquest clúster..., que aquesta indústria audiovisual no ha de competir en preu amb TV3, perquè quan això ha passat no ha funcionat, sinó que ha de contribuir amb qualitat, amb talent i amb innovació. Aquestes són les tres premisses que ens han d'importar i que han de fer que es valoritzin. Per tant, oblidem la competició per preus, que no ens portarà a re, i explotem el talent i la capacitat d'innovació –que en tenim, i molta– en el sector audiovisual català.

Continuo avançant –no hi ha massa temps. Llengua, cultura, objectius irrenunciabls que compartim, òb-

viament, com compartim l'objectiu de transparència, i, per tant, doncs, donarem el nostre suport en aquest àmbit.

Tema TDT. Crec que un dels temes importants que hi havia era que aquesta televisió, aquesta TDT, tingui la possibilitat de desenvolupar-se i també de semblar-se al territori en el qual emet, i això ho vam presentar en una esmena que s'ha acceptat, i, per tant, doncs, agrair que s'hagi acceptat.

I passo, encara que sigui un moment, pel contracte programa. Teníem una data, que era 30 de setembre, per a aquest contracte programa. No em sembla especialment transcendent. N'hi posem una de nova que és 30 de novembre, si no ho recordo malament. Crec que si és per fer bona feina, doncs, això, aquest temps de diferència, no és important. Nosaltres només els demanem que siguem valents amb aquest contracte programa, que defineixi, a banda d'allò que emana del mandat marc, la característica de la nostra televisió com a estructura d'estat, i que també faci front a aquells reptes que ens porta avui el moment social, econòmic, polític i fins i tot legal d'aquest país.

El tema de l'IVA –no em queda gaire temps–; evidentment, hi donarem suport. La Llei del cinema: les circumstàncies avui no són les mateixes que eren al 2010, per tant, segur que cal actualitzar-la, però sobretot cal desplegar-la d'una vegada per totes.

I acabo simplement dient: hi ha una part que s'assembla molt al contracte programa, que és una esmena de Ciutadans a la qual..., jo crec que hem explicat molt clarament quina és l'opinió de Ciutadans respecte a la nostra televisió, i, per tant, crec que no són ells els qui ens han de parlar de pluralitat, perquè no hi creuen, en la nostra televisió; i, per tant, el que no farem és donar suport a una esmena d'aquest tipus.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Jordi Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. *Conseller*, diputados, diputadas, decía el portavoz de Esquerra Republicana..., se cuestionaba nuestro modelo de televisión pública. ¿Sabe cuál es? Justamente el contrario al suyo. Es decir, una televisión libre, sin manipulación, plural, independiente –que no independentista. Una televisión pública, y no su televisión.

Ese es nuestro modelo de televisión pública y de medios públicos. Medios públicos, no suyos, no de los independentistas, no de aquellos que los han secuestrado y los han convertido en un instrumento que hace apología del independentismo, que hace..., en definitiva, convertir a la televisión pública en un instrumento de propaganda y adoctrinamiento. Claro que no compartimos nuestro modelo de televisión pública. Es que no tiene nada que ver, es que la nuestra es una televisión moderna, de servicio a la sociedad, y lo suyo es el Nodo. (*Remor de veus.*) El Nodo, *Noticieros*

y *Documentales*. *Noticieros controlados por ustedes y los suyos en TV3 y Catalunya Ràdio, y documentales encargados a los suyos sin el más mínimo atisbo de pluralidad. Nodo.*

¿Ciudadanos qué hará cuando tenga –cuando tenga, cuando tenga– responsabilidades de gobierno? Convertir los medios de comunicación públicos de Cataluña en un instrumento al servicio de todos los ciudadanos, de todas las ideas; plurales, que no parezca una tertulia de Esquerra Republicana cada mañana *Els matins* de TV3. Eso es lo que queremos. Que sea plural. Que lo quieran ver todos los ciudadanos de Cataluña y no solo los que les votan. Claro. Que lidere realmente las audiencias en Cataluña, pero de toda Cataluña, sin diferencia de orientaciones ideológicas ni identitarias. Ese es nuestro modelo.

¿Esta moción qué proponía? Algo muy ambicioso –muy ambicioso–: hacer casi una evaluación de la situación de la comunicación y la producción audiovisual. Mire, les voy a decir yo cómo está la situación de la comunicación: controlada absolutamente por el independentismo. No solo por el Gobierno; repito, por el independentismo. Por Esquerra Republicana y sus tentáculos mediáticos, y por Convergencia y Unión y sus tentáculos mediáticos. Sí, que tienen tentáculos que –repito– tienen nombres y apellidos, y no son ocho, son muchos más, son multitud. Están controlados. Ustedes controlan todo, de todo tipo, ¿eh? –de todo tipo. (*Veus de fons.*) Sí, *tant de bo –tant de bo*. Solo tienes que mirar un poquito la programación de TV3 para ver *tant de bo*. Anda..., si quisierais todos, no sé qué sería. «Tele Venezuela» –ya casi lo parece.

Por lo tanto, ¿cuál es la situación actual de los medios de comunicación públicos? Controlados, secuestrados. Los públicos, desde el control del poder (*l'orador assenyala el costat dret de l'hemicicle*) y sus anexos (*l'orador n'assenyala el costat esquerre*) –o no sé dónde está el anexo del poder (*l'orador assenyala alternativament els dos costats de l'hemicicle*)–, y después los privados, desgraciadamente untados con el alpiste. Claro, la *menjadora*. La *menjadora* del control –la *menjadora* del control. «Si sois malos, no os daremos subvenciones.» Si solo hay que ver el listado de subvenciones para ver cómo está la comunicación en Cataluña. ¿Saben cómo está la comunicación en Cataluña? Fatal –fatal. ¿Por qué? Porque no es plural, porque no es imparcial, porque no fomenta el respeto a la pluralidad, sino que se ha convertido en un mecanismo de adoctrinamiento muy eficiente, porque es de masas, pero poco más.

En cuanto a la producción audiovisual, mire, yo, desgraciadamente, ¿qué quiere que le diga? Que hagamos un ejercicio de reflexión. ¿Por qué siendo sin duda el centro de producción audiovisual de España, estamos ya dejando de serlo? Algo tendrán que ver treinta años de nacionalismo en Cataluña, ¿no? Algo. Primero, por no tener políticas concretas –que ustedes aquí apuntan algunas medidas interesantes–, y segundo, porque ustedes simplemente centrifugan el talento y se quedan el suyo. Aquellos que producen programas de televisión para TV3, y después los nombran ustedes comisarios políticos para eventos. ¿Les digo nombres y

apellidos? Ese es el modelo de producción audiovisual que tienen ustedes, los suyos, que sirve para a la vez financiar un periódico. Un día les haré aquí un diagrama de cómo funciona, ¿eh?, la financiación circular de los suyos.

Queda un minuto. Sabe, como en el tema de la producción audiovisual como industria estaremos de acuerdo, porque interesa potenciar la industria audiovisual en Cataluña para que recupere el espacio que ha perdido –ahí estaremos totalmente de acuerdo–, hay una cosa que lamento, más allá de la capacidad o voluntad que ha tenido de acuerdo..., bueno, de acuerdo no mucho, porque no se ha dirigido a mí hasta hace muy poquito, y porque me he dirigido yo, pero bueno, algunas cosas que ha incorporado, que son para garantizar la pluralidad informativa y..., la pluralidad en TV3. Yo lamento profundamente que ustedes no hayan incorporado el punto número 10, que es que el Parlamento de Cataluña constatará la falta de pluralidad, imparcialidad y neutralidad de la corporación. Les voy a poner un ejemplo, ya para finalizar: 3/24, la llista de deslealtades. (*L'orador mostra a la cambra un full.*) Pantallazo, ¿eh?: «Ajuda el Govern català a completar la llista de deslleialtats cap a Catalunya.» Una televisión pública. Esto... (*L'orador riu.*) Vamos, ni «Tele Corea» –no sé cómo se llamará, ¿eh? (*Remor de veus.*) Ni «Tele Corea». Claro que hay que cambiarlo. Hay que cambiarlo todo, para que todo sea mejor.

Gracias, presidenta, *conseller*, diputados, diputadas.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'il·lustre senyor Albert Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies, senyora presidenta. Conseller, diputades i diputats, si m'ho permeten, recuperem el to de les intervencions que hi havia hagut abans de la intervenció del diputat de Ciutadans, perquè crec que és important assenyalar i ressaltar que la feina que s'ha fet amb aquesta moció proposada pel PSC ha estat una feina intensa per part dels diversos grups parlamentaris, que enteníem que era una bona oportunitat per posar un missatge sobre la taula molt potent.

El missatge és que el sector audiovisual a Catalunya és estratègic, i que per a aquest sector audiovisual TV3 i Catalunya Ràdio també ho són, d'estratègiques, perquè es converteixen en motor. Per tant, que el Parlament reconegui una vegada més –i, a més a més, amb l'aportació del Grup de Convergència i Unió també evidentment, per tant, un compromís inequívoc del Govern de la Generalitat– aquest fet, que el sector audiovisual a Catalunya és estratègic, i que la corporació catalana també és estratègica per a aquest sector.

Per tant, aquesta enteníem que era la voluntat de la moció, i, per tant, des d'aquest enteniment vam començar a treballar i a negociar amb els proposants i amb la resta de grups parlamentaris un text, una moció que pogués desgranar aquest compromís parlamentari. En primer lloc, entenent la Corporació Ca-

talana de Mitjans Audiovisuals –TV3, Catalunya Ràdio– com el gran motor del sector audiovisual del nostre país, i, per tant, refermar una vegada més el compromís d'aquest model mixt que representa TV3 de producció pròpia i de producció externa.

S'ha retirat el punt 1, que feia referència a les relacions laborals i a tot l'expedient de regulació d'ocupació, però no puc deixar de dir que fa uns mesos, des d'aquest faristol, determinats grups parlamentaris posaven sobre la taula l'amenaça que suposava un expedient de regulació d'ocupació sobre TV3, sobre Catalunya Ràdio. Deien que caurien sobre aquests mitjans de comunicació públics les set plagues d'Egipte, i que, a més a més, això suposaria, bé, un desastre total i absolut.

La voluntat del Govern, com sempre, ha estat fer sostenibles TV3 i Catalunya Ràdio des del principi que són una estructura d'estat, i alhora fer aquest procés de sostenibilitat de la forma més racional, de la forma més empàtica, de la forma més lògica possible, també, amb qui negociava per part dels treballadors. La realitat és que els acords es van prendre per unanimitat –en aquest cas, per part de l'empresa i per part dels representants dels treballadors–, i la realitat és que si hi havia un màxim de dinou persones, o en tot cas dinou persones d'entrada, de Catalunya Ràdio majors de seixanta-un anys –per tant, que s'havien d'acollir a l'expedient de regulació d'ocupació–, aquestes dinou persones han decidit fer-ho de forma voluntària; perquè, a més a més, n'hi ha hagut quinze més –menors de seixanta-un anys– que també s'hi han volgut acollir. I no passa res. Aquestes persones han marxat voluntàriament de Catalunya Ràdio i la ràdio continua funcionant no només bé, sinó que a més amb perspectives de recuperar lideratges. I a TV3, més o menys el mateix. Hi ha hagut molta gent que s'ha ofert voluntària per poder acollir-se a aquest expedient de regulació d'ocupació. I TV3 continua funcionant, TV3 continua avançant posicions en el seu lideratge.

Per tant, avui estem més a prop de la sostenibilitat dels mitjans públics de Catalunya, i hi estem també més a prop gràcies a aquests acords que es van prendre entre empresa i treballadors. I les set plagues d'Egipte no han caigut ni cauran sobre els mitjans públics. TV3..., i la corporació catalana, evidentment, també, com deïem, com a motor, no només ha de ser sostenible, sinó que ha de tenir molt clares les seves prioritats, que es fixen en el mandat marc i que es fixen en el contracte programa que en aquests moments s'està treballant.

La moció fa incidència sobre això, sobre els criteris del contracte programa, sobre el compromís pressupostari del Govern, sobre l'assegurança d'aquest model mixt que suposen la producció pròpia i la producció externa. Es fixa una data; joestic convençut que aquesta data serà absolutament suficient perquè el contracte programa, doncs, ja estigui sobre la taula. En aquests moments, ja, de fet, està sobre la taula del CAC.

S'encomana també al Govern un pla interdepartamental –que ja hi està treballant– de mesures d'enfortiment i consolidació de la indústria audiovisual a Catalunya. Lògic, racional, i, a més a més, dins de la voluntat i del programa de treball del Govern.

I es parla també de la necessitat de modificar l'IVA. Això, malauradament, encara no ho pot fer la Generalitat de Catalunya, és una competència estatal. Però entenem d'una forma clara que és evident que aquest IVA s'ha de modificar, perquè perjudica clarament la producció audiovisual i els consums de la producció audiovisual en el nostre país.

Una darrera reflexió al voltant de la pluralitat, que és marca de la casa, és marca de la corporació, és marca de Catalunya Ràdio i és marca de TV3. El CAC, claríssimament en els seus... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant uns moments.*)

La presidenta

Senyor diputat –senyor diputat–, no queda gravat i se li ha acabat el temps. En nom del Grup Mixt, per posicionar-se, té la paraula el senyor David Fernández.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per posicionar la CUP respecte a la moció transaccionada. Anunciar que traginarem entre el vot a favor i l'abstenció en els diferents punts de l'articulat.

Anàvem a votar –com han dit també els companys del Grup d'Iniciativa– avui a favor del punt 1, però malauradament ha desaparegut, perquè ens costa entendre que es parli d'un model i d'un sector com l'audiovisual, i no es parli de en quines condicions ho farà la seva gent, i en quines condicions, també, de retallades severes..., ha sofert la corporació.

Votarem a favor dels punts 4, 6, 7, 8, 9, 10 i 11; per tant, ja anuncio que demanarem votacions separades. No acabem d'entendre per què del punt 3 han desaparegut els epígrafs *d* i *e*, ens semblaven prou interessants i prou necessaris. I, finalment, ens abstindrem sobretot dels punts 2, 3 i el darrer sobre la Llei del cinema, per una manifesta desconfiança acumulada respecte a què passarà amb els mitjans públics d'aquest país, respecte a pràctiques d'opacitat que continuen perseverant en la gestió de la Corporació Catalana de Mitjans Audiovisuals, i respecte a pràctiques que també impacten en altres coses del país, com són les portes giratòries.

Sí que compartim, però, com s'ha dit, que el tractor, que el motor, que l'empenta d'un sector que es diu que és dual, publicoprivat, però que és de finançament públic, sobretot, en els dos sectors, ens manté en algunes contradiccions respecte a com s'ha mercantilitzat la cultura en les darreres dècades. Sí que és veritat que sense mitjans públics no hi ha democràcia –o n'hi ha, òbviament, molta menys–, sí que és veritat que la termodinàmica del control informatiu en la societat tal com és s'ha vehiculat fonamentalment a través de l'estat i a través del mercat. Nosaltres sempre hem sigut del parer que opinem dels mitjans de comunicació el que opinem dels seus consells d'administració; per tant, els mitjans públics massa sovint tenen dinàmiques de control polític, aquí i arreu del món –i dels privats, doncs, no cal ni dir-ho.

També és veritat que quan es parla de la indústria audiovisual com a sector estratègic..., i contra la cultura espectacle, nosaltres hi també oposem la cultura de base. Avui no estem en època de construir grans catedrals, sinó de construir basars d'aixoplucs que repercuteixin i reverteixin al territori.

I també –i l'agraïment, i per això votarem a favor dels últims punts que s'han incorporat– aquest reconeixement a altres formes d'entendre la cultura no mercantilitzada, i el potencial que enmig de la pitjor crisi que patim en les darreres dècades, doncs, siguin el *crowdfunding*, el micromecenatge, el suport mutu, les dinàmiques de solidaritat, les que estiguin reforçant la cultura, la cultura de base, amb criteris d'autogestió cultural.

Hi ha qui entén la cultura com un negoci, i en treu quartos de la seva explotació, i és per això que en el punt 2 i en el punt 3 ens abstindrem.

Els tres pilars clàssics d'una societat dita liberal són l'estat, el mercat i la societat, i malauradament nosaltres estem entre la paret de l'Estat i l'espasa del mercat, i no hi ha un espai perquè la societat, el teixit social, pugui també participar de la creació i recreació cultural al nostre país. I penso que d'això se'n parla també poc.

I finalment, parlant de cultura, de degradació també cultural, Barnils ho deia molt clar, que al segle XXI els exèrcits serien els mitjans de comunicació. També ho deia molt clarament Vázquez Montalbán –aquest octubre farà deu anys que ens va deixar més orfes d'anàlisi crítica. I Vázquez Montalbán –i cito literalment– deia que «davant dels mitjans de comunicació, i molt especialment en el cas de la televisió, l'habitant de la caverna, culturalment disminuït i infradotat per oposar-se críticament al missatge, pot acabar sent esclau de la finalitat del mitjà, que no és cap altra que integrar el receptor dins de la jerarquia de valors dels propietaris dels mitjans».

En funció d'aquests criteris, de la demanda encara avui explícita de democratització dels mitjans, de garantir –que encara està avui per garantir– el lliure accés a una informació lliure i de qualitat, mantindrem aquesta doble posició d'abstenció i de suport al mateix temps a la moció.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula la il·lustre senyora Marisa Xandri.

Marisa Xandri Pujol

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, en nom del Partit Popular català coincidim plenament que Catalunya ha estat i continua sent líder en la producció de continguts audiovisuals. I, tal com diu la moció, és la seu de productores importants, que exporten productes i talent a la resta de l'Estat i arreu del món. I és evident que la Corporació Catalana de Mit-

jans Audiovisuals té un paper fonamental en el sector, i per aquest motiu hem d'exigir el màxim de rigor en la seva tasca, tant pel que fa a continguts, com pel que fa referència a més control en la seva gestió.

En aquesta moció del Partit Socialista es tracten diverses qüestions, que van més enllà del que estrictament afecta els mitjans audiovisuals públics, i, per tant, com que és un poti-poti on es parla d'àmbits com la producció cinematogràfica o dels productes culturals, adoptarem diferents postures a l'hora de posicionar-nos.

Concretament, el primer punt, que feia referència a presentar, per part de la «corpo», un expedient de regulació d'ocupació que afectava 312 treballadors..., i, segons que va explicar el mateix president en la darrera sessió de control, que aquest ERO s'havia aturat, doncs, entenem que hagi decaigut, perquè és una proposta que està desfasada, però sí que li hauríem donat suport perquè coincidíem en el seu plantejament.

Succeeix quelcom similar al punt que fa referència al contracte programa. És una proposta –creiem– extemporània, atès que ja ha estat presentat. Coincidim en la demanda que fa el Partit Socialista de tot allò que com a mínim ha d'incloure aquest contracte programa, i ens alegrem que també hagi decaigut el punt que feia referència a l'endeutament. Des del nostre punt de vista, no creiem que s'hagi de tornar a l'endeutament, que, com ja hem pogut comprovar, acaba escanyant la corporació.

Coincidim plenament que el model audiovisual idoni és el que hem tingut i tenim avui, el model dual; és a dir, aquell model on tenen cabuda tant operadors públics com privats en condicions equitatives. Però, precisament, perquè realment es pugui operar en igualtat de condicions, no podem estar d'acord en el punt que fa referència a la publicitat. Resulta que aquesta aposta per l'equitat, que permetria el compliment del principi de pluralisme, no és possible precisament pel doble finançament dels mitjans públics. Per tant, crec que és bastant de sentit comú que si s'aposta per unes condicions en igualtat, per –com diu la mateixa moció– «l'enfortiment civil i democràtic del nostre país», discrepem respecte del paper que ha de jugar la publicitat en els mitjans públics, precisament per garantir l'equilibri que vostès demanen.

Compartim també la proposta que el Govern ha de fer públics anualment els imports de despeses de publicitat i patrocini de la Generalitat i del seu sector públic per a cada una de les empreses privades de comunicació audiovisual en l'àmbit de Catalunya.

Quant al replantejament del mapa de la TDT, cal recordar que la viabilitat econòmica dels mitjans de TDT local ja està compromesa. Hi ha hagut ja molts canvis en el mapa, fruit del tancament i la reordenació. El que s'hauria de fer, abans que una modificació del mapa de la TDT –ho repeteixo–, el que s'hauria de fer des del nostre punt de vista, és una revisió de la Llei catalana de comunicació audiovisual, amb l'objectiu de suprimir traves. De fet, la Llei 7/2010, general de la comunicació audiovisual, només estableix criteris generals.

Votarem també a favor de la creació d'un arxiu històric de l'audiovisual de Catalunya a partir dels arxius de les televisions locals i de l'arxiu de la corporació catalana, sempre que es puguin aprofitar les estructures ja existents i en cap cas es contempli la creació d'altres de noves que puguin suposar algun tipus de despesa.

I, finalment, voldria incidir en el tema de la pluralitat. Discrepem, senyor Batalla, del que vostè ha dit. Els mitjans públics catalans, que paguem tots –tots els catalans–, han de complir amb el que és l'ADN de qualsevol mitjà que financem amb els nostres impostos, que no és una altra cosa que complir com cal els criteris de pluralisme i d'objectivitat propis de qualsevol estat de dret.

Un cop més, vull aprofitar aquesta intervenció per denunciar –cosa que fem des de fa mesos en la comissió de la «corpo»–..., i és que tant TV3 com Catalunya Ràdio s'han convertit només en la veu d'aquells que no tenen un altre objectiu que el de separar Catalunya de la resta d'Espanya.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Collboni.

Jaume Collboni Cuadrado

Sí, gràcies, presidenta. Diputats, diputades, conseller, gràcies pel to de les intervencions, que han estat constructives, que, diguem-ne, se sumen a aquesta voluntat de llançar un missatge positiu i de suport al sector audiovisual públic i privat a Catalunya. Però em referiré a algunes de les esmenes a les quals han fet referència els diputats i les diputades, i sobretot..., sobre algun dels punts que s'ha retirat.

Nosaltres hem retirat el punt número 1, que feia referència a l'ERO de la corporació, bàsicament perquè ho vam plantejar en el moment que encara s'estava negociant. En aquest punt demanàvem la retirada de l'ERO i que s'obriessin negociacions, i pensàvem en aquell moment que era el debat que tocava. En aquests moments..., l'ERO es va acordar i hi han negociacions obertes de nou. Jo estic convençut que tindrem moltes ocasions en aquest Parlament de tornar a parlar de la marxa bona o dolenta de les negociacions a la corporació. És evident que seria recomanable no tornar a repetir el nivell de conflictivitat i de desgast que va suposar aquella negociació, però senzillament per això hem tret el punt.

D'altra banda, ha aparegut en diverses intervencions un esment no menor, i jo vull cridar l'atenció del Govern de Convergència i d'Esquerra Republicana sobre el tema del pluralisme polític i social als mitjans públics de Catalunya. L'esmena que presenta Ciutadans, que tindrà el nostre suport perquè l'hem assumit, que es transacciona amb una proposta que ha fet Iniciativa per Catalunya, que parla específicament del debat so-

bre Catalunya i Espanya, amb exemples com el que ha explicat el diputat de Ciutadans i tants d'altres que es podrien explicar sobre quin tractament informatiu es fa sobre aquest tema als mitjans públics..., ens preocupa profundament, conseller –ens preocupa profundament, conseller. I no perquè la proposta vingui d'un grup com Ciutadans s'ha de menystenir.

La proposta que s'aprovarà, o que no s'aprovarà però que es proposa, és absolutament raonable, no diu res que un bon demòcrata no pogués subscriure. El que passa és que estem en el context en què estem i vostès fan la lectura que fan, però és una proposta absolutament raonable. I els hauria de fer pensar molt, senyors d'Esquerra Republicana i de Convergència, que en aquesta votació coincidim partits de tradicions diferents –partits de tradicions diferents–, i vostès saben –perquè alguns membres de Convergència, no en públic, en privat, també ho expressen– que és molt preocupant el risc que en aquests moments es corre pel que fa a la gestió del pluralisme polític i social als mitjans públics de televisió. Prenguin nota també d'aquest missatge, senyors del Govern i senyors de la majoria parlamentària –prenguin nota també d'aquest missatge.

Pel que fa a la resta de propostes, com que hi ha hagut un gran nivell de consens no en faré massa esment. Sí en referència al que ha fet el senyor Batalla, que pertany al grup més important de la cambra: aprofitin aquest «guió» –entre cometes– acordat àmpliament en aquesta cambra, aprofitin-lo tant des del punt de vista del Govern, com des del punt de vista de l'impuls parlamentari a favor del sector audiovisual públic i privat.

Gràcies, presidenta. Gràcies, diputats i diputades.

La presidenta

Cridem a votació. (*Albert Batalla i Siscart demana per parlar.*) Senyor Batalla.

Albert Batalla i Siscart

Per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Albert Batalla i Siscart

Bé, són al·lusions que a més a més em permeten dir el que no he pogut dir per manca de temps des del faristol. (*Remor de veus.*) Són al·lusions –són al·lusions– de la diputada del Partit Popular. (*Remor de veus.*) Simplement...

La presidenta

Senyors diputats, l'ha demanat per al·lusions. (*Remor de veus.*) L'ha demanat per al·lusions. Després vostès han sentit el segon que ha dit, però no..., però l'ha demanat per al·lusions. Per tant, jo la hi dono per al·lusions. Trenta segons.

Albert Batalla i Siscart

Anava a dir des del faristol, i ho dic perquè hi ha hagut una al·lusió directa, que Televisió de Catalunya és la televisió més plural de l'Estat espanyol. (*Fora remor de veus.*) Sí, sí, sí, perdoni, perdoni, perdoni... (*Persisteix la remor de veus.*) Perdoni, i no..., perdoni, perdoni. Hola? Senyora presidenta... (*Persisteix la remor de veus.*) I no ho diu...

La presidenta

Senyor diputat, continuï –si li deixen.

Albert Batalla i Siscart

Gràcies. És la televisió més plural de l'Estat espanyol, i no ho diu... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Anirem incrementant el temps.

Albert Batalla i Siscart

Televisió de Catalunya és la televisió més plural de l'Estat espanyol (*fora remor de veus*), i no ho diu un diputat de Convergència, ni tan sols ho diu el CAC, ho diu l'enquesta dels teleespectadors, que consideren Televisió de Catalunya la més plural de l'Estat espanyol. (*Persisteix la remor de veus.*) Per tant, senyores i senyors, aquest és el resultat de la seva pretesa manca de pluralitat.

(*Aplaudiments. Sergi Sabrià i Benito demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Sabrià.

Sergi Sabrià i Benito

Sí, per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Sergi Sabrià i Benito

Bé, només per dir-li al senyor Cañas que, encara que pugui semblar estrany, estem d'acord que ens cal una televisió plural, transparent, imparcial, amb veus diverses. Jo crec que aquí la diferència és que nosaltres la volem líder i ells la volen tancada.

(*Alguns aplaudiments. Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Por múltiples alusiones –injustificadas, además. El señor Batalla. Mire, señor Batalla...

La presidenta

Si és per allusions, trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias. Señor Batalla, si usted la pluralidad la entiende como que conviden a nacionalistas, soberanistas, independentistas, ultraindependentistas y «tronaos», evidentemente, claro que sí que es muy plural. (*Remor de veus.*) El problema es que la pluralidad es otra cosa, es que todas las voces estén representadas. Todas las voces, no solo las que a ustedes les gusta escuchar. (*Persisteix la remor de veus.*) Y digo «tronaos» porque alguien propuso –y lo quiero dejar claro– dejar el puerto de Barcelona a la armada nuclear china, ¿eh?, ojo. En un programa, *Singulars*, ¿eh? Ceder el puerto de Barcelona a la armada naval china. Poca broma.

Y respecto a lo del cierre, mire, ¿sabe lo que pasa? Es que ustedes prefieren cerrar quirófanos a reducir 250 millones de euros de gasto público en una televisión que les sirve a ustedes para hacer política y adoctrinamiento, y no para informar –y no para informar. (*Persisteix la remor de veus.*) Sí, no, cierran quirófanos, cierran escuelas, siguen en esta línea.

La presidenta

Senyor Cañas, ja està.

Jordi Cañas Pérez

Y sigan gastando 300 millones de euros en una televisión. (*Aplaudiments.*)

La presidenta

Senyor Cañas. (*David Fernández i Ramos demana per parlar.*) Senyor Fernández.

David Fernández i Ramos

Sí, presidenta, per demanar la votació separada (*rialles*) del punt 2, del punt 3 i del punt 12. Per constatar la complexitat del país, que els de sempre aconsegueixen posar d'acord dues forces polítiques antagòniques. Jo ho subscriu, que TV3 en el mercat comunicatiu i informatiu espanyol i català és la tele més plural que existeix. (*Remor de veus i aplaudiments.*) I nosaltres som crítics amb TV3 –i nosaltres som crítics amb TV3–, i és la més plural.

I els altres, finalment..., i finalment, el que tots sabem –ho va dir Joan Fuster fa molt de temps–: només cri-den per veure si ens fan callar i no ens callareu mai.

(*Aplaudiments. Marta Ribas Frías demana per parlar.*)

La presidenta

Senyora Marta Ribas.

Marta Ribas Frías

Per contradiccions, presidenta. De fet, aquest punt...

La presidenta

Trenta segons.

Marta Ribas Frías

Gràcies. Aquest punt que es votarà sobre el pluralisme no és ben bé una transacció del tot amb nosaltres, perquè formalment no pot ser, però sí que volia aclarir que el que s'ha fet és incorporar un punt que nosaltres posàvem en una esmena, que no és res més que el punt que apareix en la resolució aprovada pel Ple del debat de política general d'aquest Parlament sobre el dret a decidir i sobre les vies legals per exercir aquest dret a decidir fa quatre dies. Aquest és el punt que votarem avui sobre el pluralisme polític i social que cal als mitjans de comunicació públics de Catalunya.

La presidenta

Tinc sol·licitades tres votacions separades. (*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*) Senyor Cañas, més votacions?

Jordi Cañas Pérez

Sí. Quería solicitar, presidenta, la votación separada de cada uno de los puntos. Y después, dentro de esa votación de cada uno de los puntos, votación separada del 2.3...

La presidenta

D'on?

Jordi Cañas Pérez

Del 2.3. Es decir, que se voten el 2, el 3, el 4, el 5, el 6, el 7, y, dentro del 2, votación separada del 2.3, el 2.4, el 3.g –que no es telefonía–, el 5, el 9.d y el 10.d.

La presidenta

No, a veure, el 9 és un punt que és únic. I després el 10...

Jordi Cañas Pérez

Ah, sí, sí, sí, es verdad, presidenta. Es que como se ha fusionado...

La presidenta

Llavors, què? El 9, no.

Jordi Cañas Pérez

No, no: el 9, sí. Bueno, el 9, como los demás.

La presidenta

El 10, sí; 10.b.

Jordi Cañas Pérez

El 10.d –de «dedo».

La presidenta

I ja està?

Jordi Cañas Pérez

Sí, gracias.

La presidenta

Per tant... *(Pausa.)* Amb més votacions separades? *(Veus de fons.)* Senyor Turull, votacions separades? *(Veus de fons.)* Doncs, li ho explico: 2, 3, 3.g, 4, 5, 10.d i 12. *(Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)* Senyor Santi Rodríguez.

Santi Rodríguez i Serra

Més votacions separades. Del 2, voldríem el 2.2 per separat. I també voldríem el punt número 8. I ja posats que a l'hora de demanar votacions separades s'expressen opinions, també dir que aquest grup parlamentari expressa que esperem i desitgem veure la pluralitat dels mitjans de comunicació públics amb el tractament informatiu que es doni a la concentració del proper dissabte a les dotze del migdia a la plaça Catalunya.

(Aplaudiments. Jordi Turull i Negre demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Turull.

Jordi Turull i Negre

Sí. Presidenta, una qüestió d'ordre. Una qüestió d'ordre en nom del grup...

La presidenta

Digui, sí.

Jordi Turull i Negre

Jo puc opinar sobre la moció?

La presidenta

No.

Jordi Turull i Negre

I llavors per què n'hi ha d'altres que poden opinar? La pluralitat està entesa de quina manera? *(Pausa.)* D'acord. *(Remor de veus.)*

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Si escoltessin, potser la pluralitat l'arribarien a copsar.

La presidenta

Senyor Turull...

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Nosaltres demanem, que quedi clar, votació separada del 10.d, però la resta del 10 també de votació separada.

La presidenta

Sí, del 10.d, i la resta. D'acord –d'acord.

A veure, comencem, eh? Estiguin atents. *(Remor de veus.)*

Votem en primer lloc el punt 2.2 –2.2.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 102 vots a favor i 30 abstencions.

Votem la resta del punt 2.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 120 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

Votem ara el punt 3.g –3.g.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 120 vots a favor i 12 abstencions.

Votem ara la resta del punt 3.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 129 vots a favor i 3 abstencions.

Votem ara el punt 4, tenint en compte que és 4, 4 bis i 4 ter.

Comença la votació.

Senyor...? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 27 abstencions.

Votem ara el punt 8.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 113 vots a favor i 18 en contra.

Votem ara el punt 10.d.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat aprovat per 123 vots a favor, 9 en contra i cap abstenció.

La resta del punt 10 –la resta del punt 10.

Comença la votació.

Senyor Lucena? *(Pausa.)*

Ha estat rebutjat per 62 vots a favor i 70 en contra.

Votem ara la resta de la moció –la resta de la moció.

Comença la votació. *(Veus de fons.)* El 12? *(Veus de fons.)*

Jordi Cañas Pérez

Perdón, presidenta, le había rogado que...

La presidenta

Sí, sí, el 12, el 12.

Jordi Cañas Pérez

No, que votásemos todos los puntos de la moción por separado. *(Veus de fons.)* Sí, sí, lo he hecho, presidenta.

La presidenta

M'ha demanat tots els punts?

Jordi Cañas Pérez

Sí, sí, sí. He empezado: el 1, el 2, el 3... *(Remor de veus.)* Que sí, hombre. No le voy a engañar, presidenta.

La presidenta

Doncs, un moment, un moment. *(Veus de fons.)* El 5 ja l'hem fet. Falta el 6 –el 6.

Comença la votació del punt 6.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem ara el punt 7.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

Votem ara el punt 9.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 123 vots a favor i 9 abstencions.

Votem ara el punt 11.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 132 vots a favor.

I votem, finalment, el punt 12.

Comença la votació.

Ha estat aprovat per 120 vots a favor, 9 en contra i 3 abstencions.

Suspenem la sessió fins a les quatre de la tarda.

La sessió se suspèn a tres quarts de tres de la tarda i quatre minuts i es reprèn a les quatre i un minut. Presideix la presidenta del Parlament, acompanyada de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Esther Andreu i Fornós.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de la vicepresidenta del Govern i titular del Departament de Governació i Relacions Institucionals i els consellers d'Economia i Coneixement, d'Ensenyament, de Territori i Sostenibilitat, de Cultura i d'Agricultura, Ramaderia, Pesca, Alimentació i Medi Natural

La presidenta

Reprenem la sessió amb el punt dinovè.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques de la memòria (tram. 302-00072/10)

La moció és sobre les polítiques públiques de la memòria. Ha estat presentada pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya - Verds Esquerra Unida i Alternativa. I té la paraula, per exposar-la, l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Bé, doncs, gràcies, presidenta. En primer lloc, permeti'm donar la benvinguda a les entitats memorialistes que ens acompanyen, i també vull començar fent un agraïment als grups que han fet possible un ampli acord entorn d'aquesta moció que després concretaré en la segona intervenció.

Aquesta és una moció derivada de la interpellació realitzada el passat mes de juliol, però que discutim en uns moments molt concrets. A cinc dies de commemorar, un any més, l'assassinat del president Lluís Companys sense que s'hagi anul·lat el seu judici; quatre dies després de l'acte celebrat a Besalú en homenatge als militants del PSUC –Panyella, Solsona i Moreno–, assassinats l'any 1953, i a tres dies del macroacte de beatificació a Tarragona, em limitaré a reproduir les paraules del director del Memorial Democràtic: «Un acte del que en queden exclosos, fins i tot, cristians, que, com l'històric Manel Carrasco i Formiguera, van morir afusellats pels franquistes, i en el qual s'obvia la figura de l'arquebisbe Vidal i Barraquer, mort a l'exili

després de negar-se a donar suport a l'aixecament de Franco.» I hi afegim nosaltres: per això el meu grup i moltes organitzacions cristianes no entenem què hi va a fer el president de la Generalitat en aquest acte.

Pocs dies després, també, es produeix aquesta moció de la visita del grup de treball de les Nacions Unides de les desaparicions forçades, que ha criticat la manca de polítiques en aquest sentit del Govern espanyol, i en el marc d'un revifament del feixisme i el nazisme a Europa, amb persones assassinades a França i Grècia, i també amb un enfortiment a l'Estat espanyol, com ho demostra l'atac a Blanquerna a Madrid durant la Diada, o la convocatòria de grups feixistes a Sants i Montjuïc el proper dia 12. Per això, avui, la memòria és més necessària que mai, per combatre el feixisme.

Té sis punts, aquesta moció. El primer és una reprova-ció del reconeixement a la División Azul realitzat per la delegada del Govern a Catalunya. Totes les víctimes, hi insistim, totes les víctimes mereixen respecte, però el pitjor és la teoria de l'equiparació entre els que varen defensar la democràcia i els que varen anar a defensar el règim d'Adolf Hitler. Per això, demanem el cessament de la delegada del Govern.

El segon element, el Valle de los Caídos, és una vergonya... Com recordava el professor Marc Carrillo, ahir en un article, «resultaria impossible trobar un mausoleu públic amb les restes de Hitler, Mussolini o Salazar a països democràtics.» Hi ha una paradoxa, mentre hem d'exigir que es treguin les restes del general Franco d'una propietat de l'Estat, no es resolen els legítims desitjos de les persones que volen retornar les restes dels seus familiars a casa seva, tal com denuncia el documental *Avi, et trauré d'aquí*, de Montserrat Armengou i Ricard Belis.

Papers de Salamanca: hem de tornar a exigir el simple compliment de la llei, i que retornin els papers i els materials que encara falten.

Tema de la justícia universal: és una qüestió fonamental. Mentre l'Estat espanyol gira l'esquena a les reclamacions de la jutgessa argentina María Servini de Cubría, els promotors de la querella a casa nostra ens demanaven la màxima unitat possible, i l'hem aconseguida, amb un text que planteja de forma inequívoca el suport i la cooperació del Govern i el Parlament de Catalunya amb la querella que tramita la jutgessa en aplicació del principi de justícia universal, i hi afegim, a més a més, una referència al cas del president Companys.

En aquest sentit, és important destacar un agraïment a totes les entitats argentines, espanyoles o catalanes que hi han col·laborat. Volem que s'investiguin els crims contra la gent d'Unió, del PSUC, d'Esquerra, del POUM, de totes les organitzacions i entitats democràtiques i de totes les persones individuals afectades, militessin en un partit o no.

Sobre el Memorial Democràtic..., volem deixar enrere una època de dubtes sobre la seva existència. Es podia eliminar, com volen PP i Ciutadans, o deixar-lo morir d'inanició. No volem ni una cosa ni l'altra. Avui apro-

vem incrementar el suport a les entitats memorialistes i instem el Govern a aconseguir, per fi, després de tres anys, una seu estable al centre de Barcelona.

I, finalment, l'edifici de Via Laietana, 43, la comissaria de policia on varen ser torturats molts antifranquistes. Allà on actuava el torturador Creix, a qui Pere Quart li va dir: «Creix però no et multipliquis.» Volem que Barcelona disposi de dos centres memorialistes sobre la seva història: un ja el tenim, és al Born, sobre el 1714, però en volem un altre per recordar la lluita antifranquista, i aquest és la comissaria de Via Laietana.

Tant de bo que aquesta moció, després m'hi referiré, serveixi per obrir una etapa d'ampli consens de la major part de forces polítiques d'aquest Parlament sobre les polítiques públiques de memòria que cal aplicar a Catalunya.

Moltes gràcies.

(*Aplaudiments.*)

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula la il·lustre senyora Gemma Calvet, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Gemma Calvet i Barot

Gràcies, presidenta. Diputats, diputades, aquesta és una moció imprescindible i és una moció que aglutina les aportacions que hem fet diversos grups parlamentaris, també per via d'esmena.

Nosaltres ens congratulem que hàgim pogut arribar a una màxima unitat en el redactat final, però avui aquí nosaltres ens fem ressò, en aquestes esmenes presentades i donant suport a la moció amb les transaccions que s'han efectuat, de la feina que s'ha fet durant molts anys, i alguns pagant un preu altíssim, per la memòria històrica. Primer, per les víctimes del franquisme i del feixisme, i després per retre homenatge a totes aquelles persones que encara avui no s'han vist restituïdes en les seves condicions de víctimes del feixisme.

Ens fem ressò de la feina que s'ha fet també al Parlament Europeu, amb preguntes formulades de forma unitària pels diversos diputats que representen forces presents en aquest Parlament, concretament, pel que fa a la qüestió de la Hermandad de Combatientes, de la División Azul, el 30 de maig. Es va formular una pregunta, dirigida a la comissària Viviane Reding, preguntant si considerava que la celebració d'aquells actes oficials s'ajustava als principis de democràcia i al posicionament del Parlament i del Consell, segons la Decisió 1904/2006, de la Comunitat Econòmica Europea. Quines mesures, preguntaven, es podien dur a terme per reaccionar davant d'aquest homenatge.

Bé. La resposta de la comissària Reding va ser molt clara: «Hi ha una decisió marc, la 2008/913, que prohibeix qualsevol tipus de trivialització del feixisme.» I aquesta decisió marc, que ens és vigent, ha de ser avaluada, des del punt de vista europeu, en funció del

compliment dels estats, aquest mes de desembre del 2013.

Per tant, nosaltres, aquí, en el que ens estem inserint és en una política que ve de la Unió Europea i que ve a ser ja impulsada des dels judicis de Nuremberg; i que, lamentablement, a l'Estat espanyol, que ha estat un estat en què la impunitat s'ha convertit en una realitat democràtica, se'ns presenta com inacceptable i vergonyosa.

Per tant, aquesta moció..., més necessària que mai pels moments que estem vivint, és aquest rescabament dels principis de Nuremberg, aquest combat al feixisme, aquesta necessitat de la memòria viva, de la memòria històrica del rescabament a les víctimes, i tots els punts que estan inclosos a la moció, i especialment els que nosaltres hem suggerit, pel que fa al suport d'aquest Parlament de Catalunya a la querrela argentina per les víctimes catalanes, i especialment a l'acció jurídica que s'impulsa contra el magnicidi i assassinat del president Lluís Companys..., nosaltres creiem que avui podem fer honor al sacrifici cap al seu país, com va dir en el moment que va ser afusellat, «Per Catalunya!», que va fer el president Companys, fent ús de la justícia universal per rescabalar al màxim aquell honor, aquella vida i aquella institució que va ser ultratjada ja amb la instauració plena del franquisme.

Aquestes preguntes parlamentàries a les quals em referia abans, també han anat per al tema de la memòria històrica. I aquestes respostes de la comissària Reding han insistit en la necessitat de donar compliment a la decisió marc a la qual em referia abans; una decisió que aglutina, en el mateix marc normatiu, el concepte d'odi basat en la raça, el color, la religió, l'ascendència, l'origen nacional, ètnic o la ideologia, i la negació, trivialització dels crims de genocidi, crims contra la humanitat i crims de guerra.

Aquesta és la filosofia jurídica i democràtica amb la qual nosaltres ens emparem per creure que aquesta moció unitària era necessària: revitalitzar els organismes de la memòria històrica a Catalunya, fer front a l'avenç del feixisme o a un ressorgiment del feixisme a Europa des del que s'ha aconseguit per la via de la democràcia i per la via de les institucions europees.

Fer valdre, al màxim, la unitat amb independència de les discrepàncies que amb altres àmbits puguem tenir, perquè estem parlant d'una qüestió relativa als drets humans i a l'essència de la democràcia.

I és per això que també volem retre honor als que van fer possible aquella transició democràtica amb molt d'esforç personal, i també alguns, i així ho han manifestat, amb molta frustració present per veure on ens trobem...

La presidenta

Se li acaba el temps...

Gemma Calvet i Barot

Per tant, nosaltres ens congratulem d'aquesta capacitat que hem tingut, els diversos grups, d'arribar a incor-

porar les esmenes a la moció presentada per... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la il·lustre senyora Inés Arrimadas.

Inés Arrimadas Garcia

Gracias, señora presidenta. Diputados, diputadas..., antes que nada me gustaría agradecer, sinceramente, la predisposición que ha mostrado el Grupo de Iniciativa, y en concreto el señor Bosch, para negociar y llegar a acuerdos sobre las enmiendas que nosotros habíamos presentado a su moción, y la verdad es que hemos podido llegar a acuerdos en algunos de los puntos.

Pero también me gustaría poner de manifiesto aquellos acuerdos que no hemos podido alcanzar, aquellos puntos en los que no coincidimos. Básicamente son tres. El primero de ellos: las condenas selectivas. No las podemos compartir. Porque cuando uno condena a los regímenes totalitarios, cuando uno condena las dictaduras, no está condenando el fondo ideológico de esa dictadura, sino que está condenando la forma de imposición de esa ideología a la sociedad y la coartación de libertades que pueden tener los ciudadanos en esos regímenes. Por tanto, si somos capaces, como lo somos, de condenar las barbaries del nazismo, del régimen de Pinochet o del régimen franquista, deberían ustedes ser capaces también, como nosotros, de condenar las barbaries de otros regímenes totalitarios y dictatoriales como el régimen castrista o el de Corea del Norte.

Segundo punto, en los que no nos podemos poner de acuerdo: su posición respecto al terrorismo y a la violencia política. Y eso es un tema muy importante. Lamentamos profundamente que ustedes no hayan querido incorporar una enmienda que nosotros les hacíamos en la que hablábamos expresamente de la condena, no sólo a los actos terroristas sino a la condena a todo acto de enaltecimiento del terrorismo, de homenajes a personas o grupos vinculadas a cualquier tipo de terrorismo o incluso otros actos de violencia política. Y ustedes no han querido incorporarlos.

Y nosotros pensamos que si en una moción se habla de condena al totalitarismo..., ¿qué mayor expresión del totalitarismo es el querer conseguir un objetivo político a través de la violencia organizada y del terror?, probablemente no haya ninguno más claro, y, por tanto, lamentamos que ustedes no hayan querido hablar de esto en esta moción y que parece que quieran correr un tupido velo.

Y tercer punto en lo que no nos podemos poner de acuerdo, y es sobre su idea de la memoria histórica... ¡Claro que se tiene que tener memoria histórica! Pero en lo que no se puede basar esa memoria histórica es sobre una manipulación de la historia, en primer lugar; y, en segundo lugar, cuando uno hace una memoria histórica lo que no puede hacer es tener memo-

ria històrica selectiva. Lo que uno no puede pretender es que se visualice y se condene únicamente las barbaries y los episodios trágicos y lamentables y condenables que hemos tenido en la historia reciente de nuestro país, porque ha habido de todos los colores, de todos, y no me refiero únicamente a la Guerra Civil, sino que ha habido otros episodios trágicos e, insisto, condenables, en los que la violencia, la persecución o las matanzas las han sufrido personas de otra ideología política. Y ustedes quieren que eso no se visualice y no se condene.

¿Y sabe por qué es importante condenar todos esos casos? Porque en cualquiera de ellos, cualquiera que sea la ideología de las personas que los sufrían, la gente se mataba entre ella porque pensaban diferente; familiares, amigos, vecinos, se denunciaban entre sí porque pertenecían a bandos distintos. Y yo no sé si a ustedes les puede parecer más o menos condenable si esos episodios se producían contra una ideología política u otra. A mí, que nací en el año 81, que he nacido en democracia y vivido en democracia, me parecen igualmente repugnantes todos ellos.

Y, por tanto, no podemos tener un relativismo moral, un relativismo moral que caiga en la condena selectiva, que caiga en la memoria històrica selectiva o que caiga en la amnesia del terrorismo en este país. Y estoy muy de acuerdo con una cosa que usted decía: «Hay que tener historia y hay que mirar al pasado.» Sin duda. A todo el pasado. Hay que mirar al pasado con el objetivo de aprender de los errores –de aprender de los errores– y con la vista puesta en el futuro para no volver a repetirlos.

Y le digo: en Ciutadans tenemos tanta memoria històrica, tenemos tanta memoria de toda la historia que ha ocurrido en este país, que por eso damos tanta importancia al estado democrático de derecho que tanto sufrimiento nos ha costado conseguir en este país. Y, por tanto, no podemos permitir que nadie, ninguna persona, ningún grupo ni ningún gobierno, quiera saltarse a la torera los principios fundamentales, los principios básicos, sobre los que se basa ese estado democrático de derecho. Y sin duda seguiremos trabajando para poder mantenerlo en nuestra sociedad.

Muchas gracias, señora presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre senyor David Bonvehí.

David Bonvehí i Torras

Gràcies, senyora presidenta. Senyora vicepresidenta, senyor Puig, diputats, diputades, començo la meua intervenció en nom de Convergència i Unió agraint al senyor Bosch la presentació d'aquesta moció, fer-la extensiva al seu grup, i també la interpeHació de què forma part aquesta moció, i també la intervenció de la vicepresidenta, que crec que ja va deixar palès que aquest Govern actual de la Generalitat de Catalunya aposta per la memòria històrica, per tota, agafant el fil de la intervenció del Grup Parlamentari de Ciuta-

dans. Però per conèixer la història hi hem d'aprofundir. I, per tant, no ens ha de fer por en cap sentit estudiar-la, aprofundir-hi. I jo crec que aquesta moció, de la manera que queda redactada, hauria de ser totalment assumible i totalment votada per tots els grups parlamentaris d'aquesta cambra.

Però, bé, com dic, nosaltres estem orgullosos de formar part d'un país, que és Catalunya..., que la major part d'aquesta cambra que el representa avui votarà aquesta moció. I, per tant, ens sentim còmodes amb la manera que, pel que sembla, i després el senyor Bosch ho confirmarà, ha quedat la moció redactada.

Estem davant d'una moció que tracta diferents temes i que a nosaltres, com a Convergència i Unió..., i a mi personalment em deixa un parell de sensacions: una, que estem en un país que s'estima la democràcia, que hi vol aprofundir, i després també em deixa una sensació d'un cert esgotament en segons quines reivindicacions.

Començant per l'afirmació de la democràcia, en aquest sentit al punt 1 es condemna enèrgicament el nazisme, el feixisme i les formes de totalitarisme. Ja intervenia aquest dematí el conseller Homs, que deia que aquest actual Govern de la Generalitat i el nostre país han de ser fermes en aquestes condemnes de qualsevol d'aquestes formes.

També en el punt segon Convergència ha presentat una esmena per instar el Govern a donar suport tècnic i assessorament a les famílies catalanes que desitgin retirar del Valle de los Caídos les restes dels seus familiars. Ens sembla que és un tema, també, que fa molts anys que dura. I, per tant, hem presentat una esmena perquè això sigui possible i el Govern pugui donar suport tècnic i assessorament a les famílies catalanes que ho desitgin.

En el punt quart també hem presentat una esmena en el sentit que ens semblava que millorava el redactat inicial, i una esmena que al final, suposo que ja ho explicarà el senyor Bosch, ve a dir que el Govern de la Generalitat cooperarà amb tots els organismes judicials, també amb la justícia argentina, que investiguin crims contra la humanitat, i en especial, també, el procediment del president Lluís Companys.

En el punt cinquè sí que m'agradaria deixar constància que tracta sobre el Memorial Democràtic. Nosaltres, com a Grup Parlamentari de Convergència i Unió, però també l'actual Govern, ens creiem el Memorial Democràtic. Crec que la nova direcció del Memorial Democràtic en el poc temps que fa que hi és ho fa bé. I, en aquest sentit, dir, com es va dir a la Comissió d'Afers Institucionals, que ja va tractar aquest tema, que nosaltres, com a Govern..., el que s'ha fet és..., primer de tot s'ha aprovat reestructurar organitzativament la institució. No hi havia una organització interna que ens semblés que permetés continuar amb les polítiques de memòria. I des que van ser nomenats els seus membres a finals del període de sessions passat crec que aquests membres s'han ficat a la feina, ho fan bé. I en la Comissió d'Afers Institucionals, en la compareixença del seu director, crec que es va veure

clar que aquest Govern, com dic, aposta pel Memorial Democràtic.

Dir, per l'altra sensació que teníem, que a vegades ens sembla que hem de recordar massa coses. Una és demanar novament al Govern de l'Estat espanyol la substitució de la delegada del Govern. En aquest cas, no per la seva relació amb els ajuntaments catalans, sinó envers les seves polítiques de memòria.

En el punt segon es recorda novament al Govern de l'Estat el compliment immediat de les recomanacions de la comissió d'experts per al futur del Valle de los Caídos.

I en el punt tercer es torna a reclamar al Govern de l'Estat la immediata devolució dels «papers de Salamanca» que encara resten pendents.

També en el punt sisè, en aquest sentit, es dóna suport a l'Ajuntament de Barcelona en les seves reclamacions sobre la cessió de l'edifici de la Via Laietana.

Personalment, per acabar la meva intervenció, dir que he visitat la majoria d'espais de la memòria que hi ha a Catalunya. Crec que hem d'estar orgullosos del nivell d'informació que s'hi dóna. Aquests espais, val molt la pena visitar-los. I aquesta feina es fa, en som conscients, gràcies a l'esforç, sobretot, de les associacions de víctimes, les diferents associacions que se'n cuiden, ajuntaments, Generalitat i, com no, el Memorial Democràtic. Val molt la pena visitar tots els museus de la Guerra Civil de les Terres de l'Ebre, i tants altres del país. I també hem d'aprofundir en la història no només de la Guerra Civil, sinó dels últims anys i també de la Transició, que ens hi hem de submergir.

Per acabar, només dir que el meu avi, que va anar al front amb divuit anys, estaria molt content que el nostre Parlament avui aprovés aquesta moció.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula el senyor David Fernández, en nom del Grup Mixt.

David Fernández i Ramos

Gràcies, presidenta. Per fixar la posició de la CUP - Alternativa d'Esquerres, que, òbviament, serà inequívocament a favor de tots els punts de la moció presentada per Iniciativa; transaccionada, també. «Si no ara, quan? Si no nosaltres, qui?», que diria Primo Levi. I, per tant, punt per punt, perquè donarem suport, òbviament, a la denúncia del que va suposar l'homenatge a la División Azul..., a la vergonya que encara no s'hagin depurat responsabilitats per aquells fets i que la delegada del Govern no hagi dimitit encara..., com una expressió, una més, només, encara, de les renúncies de la Transició, de la vergonya continuada en el temps i en l'espai que va ser la reforma impune del franquisme. Ho va dir Amnistia fa molts anys, que la Llei d'amnistia era *de facto* una llei de punt i final, que a qui amnistiava de veritat era als torturadors i als re-

pressors del franquisme. Una dictadura de quaranta anys sense cap mena de càstig, un terrorisme d'estat i una violència política continuada contra les classes populars de tots els pobles de l'Estat espanyol. Això va ser el franquisme, i impune, absolutament impune, va quedar.

Respecte al segon punt, òbviament..., perquè tenim una vergonya a l'Estat espanyol que és aquest Valle de los Caídos, que és incomparable en el context europeu. Per tant, a favor del plantejament del Grup d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa. També quan s'han referit a la visita de Nacions Unides, que ens han tret un altre cop la vergonya perquè encara no treballem en la reconstrucció, en el reconeixement, en la reparació del que va suposar el terrorisme d'estat continuat que era el franquisme. I, també, des de la nostra perspectiva, mai caurem en el joc pervers d'equiparar víctimes i botxins. Ja vam perdre una guerra, la van perdre els nostres avis i àvies, la va perdre tota la societat, com per tornar-la a perdre ara.

Respecte als «papers de Salamanca», per descomptat, posar fi d'una vegada, com va dir Torrente Ballester, al «dret de conquesta». Setanta anys després encara s'invocava aquesta realitat. I, per tant..., pel retorn immediat dels «papers de Salamanca».

Respecte a la querella argentina, no deixa de ser singular i simptomàtic, i ho lligarem amb un altre punt... El règim d'impunitat que va ser el franquisme, que va ser la Transició, encara perviu avui. Perviu portes endins i perviu portes enfora. Ha de ser la justícia argentina la que vingui a esclarir crims de lesa humanitat, i portes endins, també. Quan veiem el doble tractament de l'Estat de dretes, que és l'espanyol, que dóna aquest tracte privilegiat a persones com Rodríguez Galindo, que haurien de complir setanta-cinc anys de presó per enterrar en calç viva dues persones i n'han complert només quatre, i amb tractament privilegiat... No hi ha gaires condemnes d'aquells que sempre les pregonen.

Respecte al Memorial Democràtic, també absolutament a favor del contingut de la moció, lamentant, òbviament, que es retalli la memòria. Quaranta anys de feixisme institucional deixen una feina per fer, que encara no s'ha fet, extensa i impressionant. I més enllà de les imprescindibles polítiques públiques de memòria cal també entendre la política d'una altra forma, i per tant comptar obertament amb el dinamisme de les entitats memorialistes, que en dictadura i en democràcia ja van treballar la llavor de la memòria.

Finalment, respecte a la proposta de la Via Laietana, del museu dels horrors que va ser la Via Laietana, també l'Amèrica Llatina se'ns ha posat al capdavant. L'Escuela de Mecànica de la Armada és avui un museu, un museu dels horrors, dels sofriments, que es van acumular en les trenta mil persones desaparegudes. Aquí encara no. I després anem donant lliçons de democràcia i anem dient que la Transició política espanyola *de la dictadura a la democràcia* és un exemple mundial. Mentida.

Hi ha altres llacunes de la memòria, també respecte a la Transició, que ens agradaria incorporar: la violència

política. El periodista Mariano Sánchez Soler ho ha descrit perfectament: més de sis-cents morts de tots colors entre el 1975 i el 1983. I, per tant, també caldria incorporar-les. «Veritat, justícia, reparació», això deien també les Madres de Plaza de Mayo, en un context, com s'ha dit, d'auge de l'extrema dreta arreu d'Europa, de nous crims i d'una profunda i frívola banalització del que va significar el nazifeixisme, de les cendres del qual va néixer la Declaració universal dels drets humans. Caldria recordar-ho. És Any Espriu, és Any Carmen Amaya, però també, no ens n'oblidem, és el centenari també de Joaquim Amat-Piniella, autor de *KL Reich*, el que va inaugurar la «internacional del dolor», supervivent dels camps nazis.

I amb això acabarem, que avui és un dia per recordar allò que els nostres herois, els nostres supervivents, van jurar a les portes de Mauthausen el 8 de maig de 1945: «Mai més, enlloc, contra ningú.»

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Fernando Sánchez.

Fernando Sánchez Costa

Gracias, presidenta. Febrero de 1981. España vive uno de los momentos más difíciles de su Transición, con la violencia de ETA desatada, con una crisis política enorme. Y en ese momento entran los militares en el Parlamento y secuestran a los diputados. La mayoría de los diputados, como es lógico, acobardados, se esconden bajo sus asientos. Solamente hay dos diputados que no lo hacen... (*Veus de fons.*) Tres, sí, ya lo sé. Uno es Adolfo Suárez, antiguo jefe y secretario general de Falange, y el otro es Santiago Carrillo, secretario general del Partido Comunista de España. ¿Por qué estos dos no se esconden? Porque ellos saben muy bien, señoras y señores diputados, lo que ha costado la Transición, y ellos saben muy bien también lo que fue la Guerra Civil, una guerra en la que unos pudieron tener más culpa que otros, pero, ellos lo saben perfectamente, no hay nadie que esté libre de pecado.

Se los llevan los militares a una sala, y ahí se cruzan las miradas los dos. Ese cruce de miradas es un símbolo y un resumen de toda la Transición, esa opción de los españoles y ese esfuerzo por mirarse a los ojos y por superar más de dos siglos de inquina y de intento de destrucción de unos a otros. Ese esfuerzo de construcción de un proyecto común, de convivencia, de solidaridad, de paz, de piedad, de perdón en el que nos involucramos todos en un proyecto que para muchos, para casi todos, fue emocionante.

Yo estoy a punto de tener, señores y señoras diputadas, mi primer hijo y me gustaría, la verdad, que también pudiera vivir en este ambiente de paz, en este ambiente de prosperidad, en este ambiente de progreso que algunos parece que quieren hundir con su política de la confrontación constante.

Miren, hoy va a quedar definitivamente enterrada, porque ya lo ha sido muchas veces, la supuesta superioridad moral de la izquierda, porque nosotros, el Partido Popular, condenamos –condenamos, ¿les queda claro?–, condenamos cualquier forma de violencia política y cualquier forma de pisoteo de la dignidad humana, venga del franquismo, del fascismo, del nazismo, del marxismo, del comunismo, del estalinismo, del anarcosindicalismo. Yo no sé si hoy pueden decir exactamente lo mismo todos ustedes.

Señor Bosch, perdone, me puede responder: ¿usted condena el marxismo, el marxismo como apología de la violencia y de la dictadura? (*Remor de veus.*) Sino lean las obras de Marx..., perdonen... (*Remor de veus.*) No sé..., oiga...

Señor Fernández... –señor Fernández–, ¿usted, por ejemplo, está de acuerdo con García Oliver que desde el principio quedó claro que quería acabar con la legalidad republicana, como él mismo explica en sus memorias?

Señora Calvet, yo condeno el asesinato...

La presidenta

Senyor Sánchez, vostè ha de continuar amb la defensa de la seva posició, però no preguntí o no interpel·li.

Fernando Sánchez Costa

Sí. Gràcies, presidenta. Yo condeno el asesinato y el fusilamiento de Companys. ¿Usted condena el golpe de estado de Companys en 1934? (*Veus de fons.*) Nosotros, mire, rechazamos la doble moral de algunos y rechazamos esa... (*Remor de veus.*) Bueno, perdonen, ¿ustedes han escrito setecientas página sobre historia? Bien. (*Remor de veus.*)

Nosotros –nosotros– rechazamos la obsesión persecutoria contra la delegada del Gobierno, porque ustedes la persiguen –ustedes la persiguen– por ser la representante de España y porque les molesta España, muchos de ustedes, cuando, en realidad, se han dedicado a guñar el ojo desde restaurantes de cinco estrellas a movimientos de extrema izquierda.

A ustedes les molesta también la Policía Nacional y el edificio de la Policía Nacional. Pues, yo les digo, el edificio de la Policía Nacional ni se cambia, ni se regala, ni se cede porque es una estructura de Estado, una estructura del Estado español, tanto que les gustan las estructuras de Estado..., pues, se quedan.

Y, por cierto, con respecto al dinero, nosotros estamos a favor de la memoria, pero también estamos a favor de que se investiguen las irregularidades del Memorial Democrático, porque sería una verdadera..., algo repugnante que se hubiera prevaricado –se hubiera prevaricado– sobre las memorias dolientes de tantas personas.

Finalmente, lamentamos que el Grupo de Ciudadanos, pues, se avenga al juego a mezclar el totalitarismo con la delegada del Gobierno... Quizá todo vale para des-

gastar al PP. Conste, hemos condenado; no sé si ustedes han hecho lo mismo.

Gracias, presidenta.

(*Forta remor de veus.*)

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula l'illustre senyor Daniel Fernández. (*Persisteix la remor de veus.*) Senyores diputades..., calma i tranquil·litat.

Daniel Fernández González

Gràcies, senyora presidenta. Les herències al nostre país tenen una visió molt diferent si s'analitzen des del dret privat o des del debat públic i polític. Des del dret privat, l'herència té una valoració positiva, rebre una herència; en canvi, en el debat públic i polític, l'herència normalment té una característica negativa. Aquest Parlament n'és un bon exemple.

Gairebé és difícil trobar governs que acceptin que dels governs anteriors hi han hagut herències positives o, si més no, una part de la seva herència és positiva, fins i tot, entre governs del mateix color polític.

Per això, jo vull començar, en nom del Grup Socialista, aquesta intervenció fent una afirmació, i una afirmació positiva d'un cert orgull de l'herència que hem rebut com a societat dels governs progressistes respecte a l'impuls d'una nova política de la memòria històrica al nostre país.

Som conscients que aquests governs progressistes també han comès en aquest terreny encerts i errors. Som conscients que el context econòmic era diferent, també de la rellevància de l'impuls ciutadà, una part del qual ens acompanya avui a la tribuna. I també som conscients, cal dir-ho, que altres governs anteriors també havien fet algunes coses per a la recuperació de la memòria. Però és indubtable que durant aquesta darrera etapa de governs progressistes es va produir un salt endavant molt rellevant en la memòria històrica al nostre país, la plasmació més gran, més rellevant de la qual és, sens dubte, l'article 54 de l'Estatut d'autonomia.

Malauradament, Convergència i Unió no participa d'aquesta valoració o no ha participat, per ser just, d'aquesta valoració positiva d'aquesta herència respecte a la memòria històrica. Perquè no ha estat una prioritat per a ells. No ha estat una prioritat en els seus documents polítics, en els seus programes electorals, no ho ha estat en el debat parlamentari, i, sobretot, no ho ha estat en la seva acció o inacció de govern al llarg d'aquests tres anys; en primer lloc, governant amb el Partit Popular, i, en segon lloc, governant amb el suport d'Esquerra Republicana de Catalunya.

Coneixen, vostès, algun organisme o unitat administrativa de la Generalitat de Catalunya que hagi estat un any sense nomenar cap o director? Jo únicament en conec un: el Memorial Democràtic.

Coneixen, vostès, algun organisme de la Generalitat que hagi estat tres anys per trobar un espai definitiu i que encara no l'hagi trobat? Jo únicament en conec un: el Memorial Democràtic.

Coneixen vostès algun organisme o departament de la Generalitat que hagi tingut una reducció del 60 per cent del seu pressupost? Mira, aquí en conec dos, perquè les polítiques de cooperació al desenvolupament s'han reduït en un 85 per cent, però el pressupost del Memorial Democràtic s'ha reduït en un 60 per cent.

És a dir, fins ara, per a aquest Govern les polítiques de la memòria històrica no eren una prioritat. I avui el que es produeix –i, per nosaltres, és el més important– és una certa rectificació. Una certa rectificació que valorem de forma molt positiva, perquè implica acabar amb aquesta etapa d'interrogants i iniciar un nou impuls a les polítiques de la memòria històrica al nostre país.

I ja els avanço que el Grup Socialista vol ajudar..., i ja els avanço també que donarem suport a aquesta moció en tots els seus punts, perquè pensem que, en aquesta conjuntura de crisi econòmica, també és important mantenir les polítiques públiques de la memòria. Per tant, ens trobaran ajudant en aquesta direcció.

Mirin, la moció té altres punts, als quals també donem suport, però per nosaltres el més important és aquest. I saben per què? És aquest perquè aquest depèn únicament de nosaltres. Decidir si Catalunya té una política pròpia, autònoma, sobirana, si vostès ho volen, sobre polítiques públiques de memòria, és una decisió d'aquest Parlament i qui l'ha d'implementar és el Govern de Catalunya.

Per tant, de tots els punts que hi ha en aquesta moció, el més rellevant, el més autònom és, sens dubte, aquest.

Acabo perquè el temps també s'acaba. Mirin, una reflexió final. És una mica al fil de la darrera intervenció que hem sentit en aquesta cambra. Vivim temps amb un cert clima polític en el qual el debat té un caràcter bàsicament binari. Entrem en un debat de blancs o negres, de «sí» o de «no». I els socialistes som conscients que en aquest debat les propostes polítiques que aposten pel matís, per espais compartits, pel consens, pel diàleg, per la negociació que sempre implica una cessió, i per una certa moderació, som conscients que aquestes propostes –i la nostra és així– a vegades tenen dificultats per ser escoltades.

Però, deixin-me que els digui, al fil de la darrera intervenció, que és una d'aquestes intervencions de «blanc» o «negre», de «sí» o «no», deixin-me que els digui, també senyor del Partit Popular, diputat del Partit Popular, deixi'm que li digui que els socialistes, també en el terreny de la memòria històrica, hem defensat i defensarem sempre la possibilitat de construir espais compartits, fins i tot en aquestes circumstàncies.

Hem defensat, i la defensarem, la necessitat que no hi hagi una memòria dels uns i dels altres, sinó la capacitat –avui tan difícil– de crear espais de memòria compartida. Ho farem, perquè és la millor herència que hem rebut dels socialistes que van lluitar a la Guerra

Civil i en la dictadura per la llibertat de Catalunya, per la democràcia i la igualtat social a Espanya. Ho farem, perquè és la millor herència que hem rebut dels socialistes que van posar les bases d'aquest autogovern i la democràcia espanyola durant la Transició, i ho farem, sobretot, pensant com a herència en l'herència que deixem als nostres fills.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments.)

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Jaume Bosch.

Jaume Bosch i Mestres

Gràcies, presidenta. Bé. Tots els grups parlamentaris tenen les esmenes, el text final, i la Mesa també.

En tot cas, sí que volia fer referència a un parell de cosetes. La primera, dir-li, al senyor Sánchez, que ha parlat dels protagonistes a les Corts mentre hi havia el cop d'estat..., miri, el senyor Santiago Carrillo segur que votaria que sí a aquesta moció; el senyor Adolfo Suárez, m'atreveixo a dir que també votaria que sí. I sap qui votaria segur que no? El senyor Fraga Iribarne perquè era ministre del franquisme... *(Alguns aplaudiments.)* I sap qui també votaria que no i era allà? El senyor Blas Piñar. Aquests votarien que no.

En tot cas, també vull aclarir una referència que s'ha fet, que és que..., per aclarir, precisament, una transacció... *(Veus de fons.)* Ara que protesta el senyor Rodríguez vaig a llegir una transacció... El punt primer, transaccionat amb el Partit de Ciutadans, diu: «Que condemnem solemnement tota declaració o activitat que comporti qualsevol mena d'enaltiment, trivialització, exculpació o negació del nazisme, el franquisme i la resta de règims feixistes, totalitaris i dictatorials.» I no fem cap excepció –i no fem cap excepció–, senyora Arrimadas, i ho han proposat vostès... Per tant, no sé què sospiten aquí, perquè queda clar... *(Veus de fons.)* Que segueixi? «Com a impropis d'una societat democràtica i, en concret, rebutja el reconeixement que va rebre la Hermandad de Veteranos de la División Azul per la seva participació a l'acte celebrat el dia 11 de maig a la caserna de la Guàrdia Civil de Sant Andreu de la Barca.» Ja he seguit, senyor Rodríguez... *(Remor de veus i alguns aplaudiments.)* En tot cas, jo no vull dedicar més temps a això, sinó a declarar un altre aspecte, que és que em sembla important que en el tema de les transaccions, aquí, hem aconseguit un suport molt majoritari.

Mirin, la major part dels punts que sotmetrem a votació ara tindran un suport superior als cent diputats i diputades, i, en alguns casos, molt superior. Hi haurà una força política que quedarà sola i aïllada votant en contra de la majoria, que és el Partit Popular –el Partit Popular. Ara...

(Remor de veus.)

La presidenta

Silenci, si us plau, eh?

Jaume Bosch i Mestres

Bé, ara ho veurem –ara ho veurem–, quan votem, si tinc raó o no.

La presidenta

Senyor diputat...

Jaume Bosch i Mestres

En tot cas, jo vull insistir en una cosa en positiu: això, aquesta votació ha de suposar obrir una nova etapa en les polítiques públiques de memòria, després de tres anys de massa dubtes i vacil·lacions. És veritat que la intervenció de la vicepresidenta el mes de juliol i la del director del memorial la setmana passada a la CAI ajuden a trobar un consens que ha d'incloure els membres dels òrgans de govern del memorial i de les entitats memorialistes; una cosa són les dificultats econòmiques i l'altra és tenir dubtes sobre el paper del memorial.

Avui, la immensa majoria del Parlament aprovarà una moció que apella a la unitat màxima d'aquesta cambra –l·ligant amb un debat que teníem ahir, crec que això és fer oposició constructiva i crec que això és buscar consensos–, i, en tot cas, qui es retrati votant en contra, retratat quedarà.

Moltes gràcies.

(Aplaudiments. Santi Rodríguez i Serra demana per parlar.)

La presidenta

Senyor Rodríguez?

Santi Rodríguez i Serra

Per diverses qüestions d'ordre, senyora presidenta.

La presidenta

Digui.

Santi Rodríguez i Serra

No. La primera qüestió d'ordre és que ens ha cridat molt l'atenció que durant la intervenció del diputat del Grup Parlamentari Popular, el senyor Fernando Sánchez, hi han hagut diputats d'altres grups parlamentaris que l'han interromput. La presidència s'ha mantingut impassible. Quan el senyor Sánchez, davant d'aquesta rèplica...

La presidenta

Perdó... Estava vostè aquí? –estava vostè aquí?

Santi Rodríguez i Serra

Ho estava seguint en directe...

La presidenta

Ah! Aquí no estava!

Santi Rodríguez i Serra

...pels circuits tancats del Parlament, senyora presidenta.

La presidenta

Aquí no estava! –aquí no estava! I no és cert el que vostè diu. El senyor Sánchez ha interpellat tres diputats i jo l'he fet rectificar.

Santi Rodríguez i Serra

Si la senyora presidenta em permet, li explicaré...

La presidenta

Doncs, acabi de seguida... –acabi de seguida.

Santi Rodríguez i Serra

...i, si no m'ho permet, no li ho explicaré, però presentarem una queixa formal respecte a l'actuació de la presidenta del Parlament envers el nostre grup parlamentari...

La presidenta

Presenti les queixes que vulgui, però acabi d'una vegada amb la qüestió d'ordre! Acabi!

Santi Rodríguez i Serra

D'acord. Gràcies, senyora presidenta. Ho tindrem en compte.

La presidenta

Passem a votació de la moció...

(*David Fernández i Ramos demana per parlar.*) Senyor Fernández...

David Fernández i Ramos

Sí. Per al·lusions, presidenta. Al que es referia el senyor Sánchez. Parlarem quan vulgui del senyor Garcia Oliver, d'*El eco de los pasos*, efectivament, és un dels...

La presidenta

Però, demana..., demana la paraula per..?

David Fernández i Ramos

Per al·lusions –per al·lusions–, ho he dit –ho he dit–, sí, sí..

La presidenta

Ah, molt bé; trenta segons.

David Fernández i Ramos

Per al·lusions amb relació al posicionament sobre la figura de Joan Garcia Oliver, quan vulgui en parlem, però no podem fer ucronies el 2013. Efectivament, és un referent per a nosaltres, però hauríem de parlar del pistolerisme patronal, de l'autodefensa obrera, dels comitès antifeixistes. Això era el 1920, 1930. Estem al 2013. El que jo li asseguro és que la nostra formació el dissabte no es manifestarà al mateix espai al costat de Plataforma per Catalunya, de Falange Española de las JONS i dels neonazis de Tramuntana que convoquen a plaça Catalunya.

I finalment, respecte a la intervenció del senyor Santi Rodríguez, em fa gràcia quan avui, durant tres vegades –durant tres vegades–, han tallat el senyor Batalla. (*Remor de veus.*)

Gràcies.

La presidenta

Senyors diputats, em sembla que estan una mica nerviosos, eh? Calma, eh? –calma. (*Gemma Calvet i Barot demana per parlar.*) Senyora Calvet. (*Veus de fons.*) Senyor Sánchez, esperi's, que ja tindrà la paraula.

Gemma Calvet i Barot

Sí, per al·lusions, per respondre-li al senyor Sánchez, ja que ha fet interpellacions directes.

La presidenta

Trenta segons.

Gemma Calvet i Barot

Miri, avui no li faré una defensa d'un president que és el president i va ser el president de tots, però per al seu honor li he de recordar que el règim nazi va col·laborar amb les autoritats franquistes per a la seva detenció, lliurament i afusellament, i el règim alemany democràtic posterior li va donar a la vídua una indemnització com a víctima del nazisme, una mesura que aquí encara està per acordar, perquè la impunitat de la Transició, que vostè ha defensat en termes absoluts, ha tingut esquerdes, i ara estem tractant de superar-les amb una altra fase d'evolució democràtica. Participin, apuntin-se i no donin cap tipus de signe d'ambigüitat respecte del feixisme, si us plau.

(*Jordi Cañas Pérez demana per parlar.*)

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

Presidenta, en principio iba a pedir votación separada, pero me gustaría... No son alusiones, no sé si es una cuestión de orden, pero como usted ha permitido una valoración de un acto que se va a celebrar el sábado, en el cual Ciudadanos... (*Remor de veus.*)

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

¿Qué os pasa? ¿Qué os pasa?

La presidenta

Senyor Cañas, si són al·lusions, sí; si no, no. I, per tant, li demano...

Jordi Cañas Pérez

Son alusiones directas, alusiones directas porque hay una intencionalidad política (*persisteix la remor de veus*)...

La presidenta

Senyor Cañas.

Jordi Cañas Pérez

...de intoxicar, de intoxicar a ciudadanos que democráticamente...

La presidenta

Senyor Cañas, no.

Jordi Cañas Pérez

...se quieren concentrar, quieren concentrarse...

La presidenta

Senyor Cañas, no continuï.

Jordi Cañas Pérez

...para defender... Si me quita la voz seguiré gritando, porque ya está bien de esa intoxicación...

La presidenta

Senyor Cañas...

Jordi Cañas Pérez

y voluntad de confundir a los ciudadanos... (*La presidenta retira l'ús del micròfon a l'orador i aquest continua parlant.*)

La presidenta

Digui'm quines són les votacions separades. (*Jordi Cañas Pérez continua intervenint sense fer ús del micròfon.*) Senyor Cañas –senyor Cañas–, calli. Senyor Cañas. Senyor Cañas, calli. (*Remor de veus i aplaudiments.*)

S'ha acabat, eh? Senyors diputats i senyores diputades, s'ha acabat. No tenen vergonya de fer el que estan fent. S'ha acabat. (*Forta remor de veus.*) S'ha acabat. (*Els diputats dels grups parlamentaris de Ciudadanos i del Partit Popular de Catalunya abandonen el Saló de Sessions.*) Perfectament, marxin –marxin. Perfectament... (*Remor de veus. Pausa.*)

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 105 vots a favor i 1 en contra.

Moció

subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la cultura (tram. 302-00073/10)

Passem al següent punt de l'ordre del dia, que és el vintè, i és la Moció subsegüent a la interpe·llació al Govern sobre la cultura, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, que no hi és. (*Veus de fons. Pausa.*)

Té la paraula la senyora Alicia Alegret.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Li entrego, si li sembla, com queda finalment el text de la moció i les transaccions a què hem arribat.

Gràcies, presidenta. Senyores i senyors diputats, presentem una moció sobre cultura, sobre els eixos estratègics i sobre la necessitat de cercar noves fórmules de finançament per superar les subvencions buscant mecanismes que fomentin la creació, el talent i la qualitat. Cal, per tant, tenir documents estratègics, l'acord per la cultura, el pla d'equipaments culturals i el pla de museus. En primer lloc, proposem un acord, un nou acord per la cultura, un gran pacte de partits i de sector públic, que, quan tots plegats som capaços de buscar allò que ens uneix i no allò que ens separa, som capaços també de fer grans coses en aquesta societat, i per tant els proposem, com ja es va començar a treballar en la legislatura anterior, un gran pacte de partits i de sector públic i privat on a través del consens busquem un full de ruta atenent a les circumstàncies econòmiques actuals.

Catalunya, com la resta d'Espanya, es troba en una situació de dificultat econòmica que cal tenir en compte. Demanem, per tant, que aquest acord no vengui fum ni sigui un relat independentista que justifiqui la nació cultural, que sigui realista, que busqui aquells espais on ens podem trobar i que, sobretot, parli de cultura, del sector, d'estratègia, de gestió, de gestió cultural, d'excel·lència, de creadors, d'indústria cultural, de necessitats i de futur. I evidentment, s'haurà de sustentar en una memòria econòmica real i realista actual, als

temps que vivim, que defineixi prioritats d'allò que es pot fer i d'allò que no, i necessitem també amb certa urgència un nou pla d'equipaments culturals que reculli les necessitats reals dels municipis i que inclogui els equipaments de caràcter privat. Hem de saber quin full de ruta, quin futur els espera a aquests equipaments quan molts estan sufragats amb fons públics i estan patint els ajustos dels pressupostos actuals.

Sobre el pla de museus també toca tenir una resposta, revisar-lo i adequar-lo al marc competencial del Govern de la Generalitat, i dotar-lo d'una memòria econòmica i dels recursos econòmics necessaris que garanteixin la viabilitat, i insistim en això dels recursos econòmics i la memòria econòmica perquè no ens serveix que ens presentin plans sense una memòria i uns recursos. No cal dir que tot allò que preveu el pla és el que s'hagi d'invertir, però sí marcar les prioritats dels propers anys.

El Govern, en el pla de museus, li ho vam dir en la interpellació al conseller, no es pot permetre dir-los als altres com han de ser els seus museus sense estar en disposició d'aportar cap recurs econòmic per finançar-los o cofinançar-los. La moció, a més, demana que es presenti a la cambra el pla d'ensenyaments artístics que estigui, a més, consensuat amb els ajuntaments. Pensem que el món local és molt important en el món de la cultura. La cultura no pot ser unidireccional, sinó que les institucions locals hi tenen també molt a dir perquè, en definitiva, són les que estan en el territori treballant amb els equipaments culturals, amb els ensenyaments artístics i amb allò que demana la societat.

Voldríem també, a més, posar de manifest la necessitat de canviar la política de subvencions culturals i trobar noves fórmules de finançament per transformar progressivament les subvencions en préstecs reemborsables, per exemple, amb base en els ingressos nets de l'activitat en aquells àmbits on sigui factible fer-ho. Cal trobar nous instruments per finançar les indústries culturals, incentivar també el consum cultural i garantir el mateix tracte en la política subvencionadora del Govern a la cultura que es fa en castellà com la que es fa en català, ja que la cultura catalana és la que s'expressa en qualsevol de les dues llengües.

Demanam també suprimir les subvencions culturals destinades a entitats separatistes que fomenten la divisió dels catalans, i finalment, aprovar durant el primer trimestre del 2014 l'avantprojecte de llei de mecenatge i patrocini, perquè entenem que en aquells impostos on hi han reconegudes les competències i traspassats els trams autonòmics es podria fer un esforç important de buscar fórmules que incentivin el finançament privat. Posar en marxa nous instruments financers destinats al finançament de les indústries culturals, fomentant sistemes de suport a les empreses de capital-risc, a la indústria cultural, incrementar els recursos públics destinats a dotar el fons de capital-risc per a petites i mitjanes empreses.

I una cosa important, també, per a nosaltres: incloure entre les funcions i les competències del Departament de Cultura les relacions amb les cases regionals d'al-

tres comunitats autònomes, que fins ara depenen del Departament de Governació i Relacions Institucionals. No hauríem de deixar excloses del Departament de Cultura aquelles entitats culturals que fomenten la integració, la convivència, i que han sabut compaginar el millor de cada comunitat autònoma de la resta d'Espanya amb la cultura catalana, perquè les cases regionals són entitats que socialment sumen, que culturalment aporten i que, com a col·lectiu, viuen amb tota normalitat i amb orgull la pertinença de ser catalans i espanyols, i aquestes entitats no les podem discriminar, ni silenciar, ni apartar cap a un altre departament, perquè són entitats culturals i com a tals tenen dret a ser tractades de la mateixa manera que les altres.

A Catalunya no hi ha d'haver pensament únic. Som una societat plural, i el Departament de Cultura ha de garantir aquesta pluralitat. No fer-ho serà excloure de les polítiques del Govern una bona part de la societat.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

S'han presentat esmenes de cinc grups parlamentaris. Per defensar les del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana té la paraula la diputada Teresa Vallverdú.

Teresa Vallverdú Albornà

Presidenta, diputats i diputades, saber que hi ha una moció sobre cultura del Partit Popular, tenint en compte com aquest grup la tracta des de la seva majoria absoluta al Congrés, pot motivar un seguit de respostes molt variades, la majoria no gaire positives. Hi ha conceptes contradictoris, antagonics, i, en el moment en què ens trobem, aquests dos elements, cultura i Partit Popular, no tenen les relacions més fluides, i podríem dir que formen part d'un univers de conceptes enfrontats. Em costaria molt poc enumerar el seguit de despropòsits que el Partit Popular ha anat acumulant des del Govern de l'Estat que es tradueixen en atacs directes a la cultura catalana; atacs maquinats en els despatxos i assajats sobre el futur dels nostres ciutadans. Ja ho he dit algun altre cop: és massa evident quin és l'objectiu dels seus projectes, i les seves propostes són míssils directes a la línia de flotació de la cultura catalana, tant pel que fa a la llengua com a tot el marc cultural en general.

Declaracions com les del ministre Montoro afirmant que no ha apujat l'IVA cultural sinó el cost d'assistència a l'espectacle mostren una falta de respecte inaudita i, sobretot, inacceptable envers els ciutadans. Com Esquerra Republicana ha denunciat reiteradament, l'IVA en la cultura ha passat del 8 al 21 per cent sense que això hagi comportat cap augment de la recaptació; al contrari: ha disminuït, i molt, l'assistència dels espectadors al cinema o a qualsevol altra manifestació artística i, per tant, els ingressos. Aquest augment és una condemna de mort al nivell cultural dels ciutadans, a la seva capacitat crítica, a la seva llibertat. I aquí no acaba la història. El mateix senyor Montoro justifica la retallada del 12,4 per cent en les subven-

cions al cinema en els pressupostos del 2014 pel fet que hi ha una caiguda d'espectadors motivada, segons ell, per la mala qualitat del cinema i no pas per l'apujada de l'IVA. L'afirmació, senyors, és d'una prepotència inadmissible i d'una ignorància no sé si voluntària i malintencionada o simplement lamentable.

Però deixem l'IVA cultural en el discurs, que no en la lluita d'Esquerra per abaixar-lo al 4 per cent, que la continuem. Perquè hi ha innumbrables mostres de la intolerància dels governs del Partit Popular, de la seva nul·la voluntat de diàleg, de la seva tergi-versació de la realitat: la Llei de llengües, la llei Wert –mal dia, avui–, l'assaig a les Balears amb el decret de trilingüisme, la impossibilitat que milers de nens del País Valencià puguin rebre ensenyament en valencià, etcètera, són exemples d'aquest intent incansable d'ofegar-nos lingüísticament i culturalment, exemples d'aquesta sordesa davant les demandes i les necessitats dels ciutadans. La cultura no és per nosaltres, i espero que tampoc per vostès, però sí que ho és per un cert Partit Popular, mantenir el torneig del Toro de la Vega com a festa d'interès turístic nacional, declarar les corrides de toros bé d'interès cultural, proposar declarar-les patrimoni cultural immaterial de la humanitat, ni l'ajuda gens reduir de manera escandalosa la dotació pressupostària que afecta tots els àmbits i, per tant, el nostre; no transferir el pressupost del Ministeri de Cultura espanyol a les comunitats autònomes que tenen competències exclusives en cultura; no complir igual pressupostàriament des del Ministeri de Cultura amb els equipaments culturals de Barcelona, com es fa amb els de Madrid.

Són moltes coses, senyors del Partit Popular, massa coses perquè aquesta diputada hagi pogut fer una altra mena de discurs. L'ofec a què ens sotmet l'Estat espanyol és tan excessiu, és tan indiscutible, que qualsevol proposta de millora que faci el Partit Popular català al Govern de la Generalitat, per molt ben intencionada que sigui, pot acabar quedant en el sac de les contradiccions, si vostès no acaben contribuint a acabar amb aquest ofec.

Però, malgrat el que he dit fins ara, com que crec que ens podem entendre si vostès agafen com a objectiu de veritat la millora de Catalunya, hem estudiat la seva moció amb deteniment, hem fet esmenes a punts que consideràvem millorables, i els agraïm que n'hagin acceptat algunes. Evidentment, votarem en contra d'aquells punts que fan propostes que no podem acceptar ni podem millorar. I també votarem en contra d'altres amb les quals compartim el fons, com el punt 5.b, per exemple, perquè considerem que cal un treball rigorós per fer un pla d'ensenyaments artístics amb els agents implicats, i, per fer-ho, presentarem una proposta de resolució a la Comissió d'Ensenyament, que em sembla que és on toca i on podem treballar millor. Perquè Esquerra Republicana volem arribar a acords amb tothom, i no tractem les propostes dels altres amb irresponsabilitat. Creiem en la feina constructiva, que ajudi a tirar endavant aquest país, encara que les propostes vinguin d'un partit que des de l'Estat té com a objectiu fer que el sistema cultural català es converteixi en un no-res. Perquè, si aconseguim aquí alguna

cosa positiva per al nostre país, haurem donat la feina per bona.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Té la paraula, per defensar les esmenes del Grup Parlamentari Socialista, el diputat Joan Ignasi...

Joan Ignasi Elena Garcia

Gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats, pel que fa referència a la moció, compartim alguna de les coses que es plantegen, molt especialment la necessitat de revisar l'acord nacional i que aquesta revisió es faci des del diàleg, que es faci des de la consciència que no viu sol, el Govern, i, per tant, amb humilitat, fent-ho diferent de com es va fer l'anterior, en què el va fer el Govern excessivament sol, presentant-lo sol i al mig d'una campanya electoral. I, a més a més de ser lleig, jo crec que això va ser tremendament estèril. Perquè, al final, un acord nacional és perquè hi hagi la complicitat de sectors, de territori i dels diferents partits.

Un acord, per què? Doncs, un acord per definir el rol de cadascú –de les diferents institucions, dels diferents sectors, dels diferents territoris–; per definir les prioritats, per marcar les línies vermelles, per marcar quins són els límits, per prioritzar, que és el que ha de fer un govern; per restablir complicitats perdudes, moltes d'elles per potser un excés de dirigisme i per l'incompliment de molts compromisos amb els sectors, amb els creadors, i també amb el territori, amb els ajuntaments.

Probablement així evitarem confusió, no?, inestabilitat, la sensació que un dia es diu una cosa i l'endemà la contrària. De fet, ho estem comprovant en les institucions nacionals, i en algunes molt especialment, com el lamentable caos, que ens sembla inacceptable, que ha viscut i que està vivint el Gran Teatre del Liceu del nostre país.

Al Govern li hem de demanar, per tant, que governi, que prioritzi, que fixi un full de ruta, que dialogui, que pagui el que deu als ajuntaments i al sector. Probablement si fem tot això les coses fluïran molt millor.

Des d'aquest punt de vista, algunes de les propostes que es plantegen en la moció les votarem favorablement. Però, naturalment, també hem presentat esmenes; esmenes, algunes, de caràcter ideològic. Perquè hi ha una insistència en la moció –molt respectable des del punt de vista lliberal– a parlar d'incentius, a parlar de mecenatges, a parlar d'instruments financers..., això ho compartim. Ara, des d'un punt de vista, si em permeten, estrictament socialdemòcrata, també exigim i demanem i reivindicuem el paper de la funció pública, el paper de l'Administració com a garant i com a suport de creadors i al sector en general. I això, en aquesta moció, òbviament per raons ideològiques, ha quedat en segon terme; de fet, no apareix en cap moment la necessitat, també, del rol del sector públic per garantir la viabilitat del sistema cultural català.

Hem també demanat, hem fet esmenes també per eliminar les de propaganda, eh?, aquesta del separatisme, no?, que les entitats separatistes no cobrin subvencions, perquè es realment sorprenent, perquè si un acusa un altre de sectarisme a l'hora d'atorgar subvencions, home, no sé si la millor fórmula és fer el contrari. Dir: «No, la solució que només es donin subvencions a un determinat tipus d'entitats és que no se li'n doni cap i donar-la als altres.» És una mica absurd, des del nostre punt de vista. I, a més a més, planteja un dubte bastant... Qui seria el qui decidiria qui és separatista i qui no? Qui decidiria on està la línia a partir de la qual és subjecte de ser mereixedora de subvencions i qui no? I, sobretot, qui formaria part del tribunal per decidir que a un li toca i a l'altre no li toca? Des d'aquest punt de vista, nosaltres també hem fet algun canvi, perquè considerem, sincerament, que és una barbaritat.

I, després, home, nosaltres compartim moltes de les coses que es diuen i, sobretot, l'esperit que hi ha. Hi ha una crisi important, hi ha coses que ens han afectat molt especialment al sector de la cultura, molt especialment la crisi, la retallada de les subvencions de l'Estat, les retallades de la Generalitat, les dificultats dels ajuntaments... I la veritat és que ens ha sorprès que no es faci cap referència a una de les coses que ha afectat molt especialment el sector de la cultura, que és la qüestió de l'IVA. Fixi's, ha arribat un moment que, veient-ho, hem arribat a pensar que potser no ho han presentat perquè és el Partit Popular de Madrid qui ha tret..., ha apujat l'IVA. Després hem reflexionat i hem pensat que no, que segur que era per un oblit. I és per això que hem fet una esmena, que els demanem que acceptin, i és que reivindicuem, com hem fet en altres mocions des d'aquest Ple, que aquesta barbaritat que ha suposat l'increment tan desproporcionat de l'IVA es corregeixi. De la mateixa manera que hem demanat, home, que si des de la nostra perspectiva podem fer alguna cosa per garantir el mecenatge, benvingut sigui. Home, però des del Govern de l'Estat potser també es podria fer alguna cosa, bàsicament perquè la majoria dels impostos es cobren des de l'Administració de l'Estat.

Moltes gràcies.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula la diputada Carina Mejías.

Carina Mejías Sánchez

Moltes gràcies, senyora presidenta. Senyores i senyors diputats... Senyora Vallverdú, sembla que vostès hagin arribat a la gestió cultural de Catalunya ahir mateix. Escolti'm, vostès han format part de dos tripartits, eh?, amb un conseller de Cultura a tots dos tripartits; vull dir que això no és cap novetat. A nosaltres sí que ens agrada que es parli de cultura, perquè sovint en aquest Parlament i en aquesta legislatura se'n parla poc. Per això ens agrada que s'hagi portat la cultura com a tema de debat a un plenari, atès que no tenim comissions de Cultura des fa ja molt de temps. I per això ens agrada, i compartim el fet que es pugui debatre

sobre cultura. I dir-li que no és el millor moment per a la cultura –no és el millor moment per a la cultura. La cultura a Catalunya passa per una situació absolutament agònica, per moltes raons –per molts raons. I a nosaltres ens sembla important debatre sobre això, perquè és un dels motors econòmics més importants des de totes les vessants, les econòmiques i les polítiques.

Y, dicho esto, decirle, señora Alegret, que es cierto que es necesario hablar de cultura y que su moción nos parece pertinente en cuanto al rediseño de la política cultural que se está llevando a cabo en Cataluña. ¿Por qué? Porque de un repaso a las últimas noticias aparecidas en los últimos días, la verdad es que el panorama cultural catalán es bastante desolador: un Liceo bajo mínimos, hasta hace dos días sin dirección y con huida de directivos y actores; un ERE polémico, que ha obligado a los trabajadores a llevar su situación ante los tribunales y que, además, han ganado; un plan de museos que ha quedado absolutamente paralizado; cierre continuo de salas de teatro; insuficiencia financiera de los grandes equipamientos; hundimiento de la industria audiovisual y cierre de salas de cine... Pero –pero– la inauguración del Born, 74 millones de euros; actos del tricentenario, 2 millones y medio de euros. Para eso sí que hay dinero. Y por eso nos parece importante debatir de cultura, porque es necesario repartir el dinero entre aquellos que hacen buenas producciones culturales en las que todos nos podemos sentir representados.

Y digo: es la cultura uno de los mayores motores económicos y de los de mayor potencial, y por eso permítame que le recuerde que esta situación que vive la cultura también es, en gran medida, consecuencia de ese incremento del IVA cultural. Y a tenor de las declaraciones hechas esta mañana en diferentes medios de comunicación por el ministro Wert, a pesar de que se había comprometido a reorientar y a trabajar para rebajar el IVA cultural a un tipo superreducido, esta mañana nos hemos encontrado con la lamentable noticia de que va a seguir insistiendo en mantener este tipo de IVA, el 21 por ciento, que es el que ha provocado el hundimiento del sector cultural y no ha conseguido además ninguno de los objetivos que se perseguía, como es, por ejemplo, la mejora de la recaudación, y ha perdido gran cantidad en la recaudación del impuesto de sociedades.

Por eso consideramos que lo más importante de esta moción –y así lo hemos hecho en la presentación de nuestras enmiendas– es que el *conseller*, de una vez por todas, presente los presupuestos de Cultura en este Parlamento. Creo que es importante saber exactamente con qué recursos contamos y en qué los vamos a invertir, para poder criticar y que no se nos hurte el debate democrático, para poder criticar que se dedique tantísimo dinero a los fastos independentistas y no se dedique dinero a producciones de nivel cultural como las que Cataluña merece.

Por eso, como nos tememos que solo habrá recursos para aquellos productos culturales que tengan que ver con la identidad y con el independentismo, también hemos presentado una enmienda, porque como tam-

poco tenemos ley de mecenazgo, pues, busquemos otras alternativas con las que financiar las producciones culturales en Cataluña. Y esta enmienda la presentamos reiteradamente en todos los debates o las propuestas de resolución que se presentan en esta cámara, para ver si de una vez por todas conseguimos esa ley de mecenazgo y esas alternativas de financiación que puedan dar viabilidad a la producción cultural en Cataluña. Y hay muchas: la «esponsorización», el propio mecenazgo..., otras muchas finalidades, otros muchos instrumentos de financiación.

Y también consideramos que debe reorientarse la política de subvenciones a la que la Generalitat de Catalunya y el Departamento de Cultura nos tienen acostumbrados. Y por eso también exigimos, mediante una enmienda, modificar esa política de subvenciones y reorientarla, sobre todo, en cuanto a los criterios de transparencia, objetividad e igualdad, y no discriminación, sobre todo, por razones de lengua, porque consideramos que la cultura puede hacerse en cualquiera de las dos lenguas oficiales que rigen en Cataluña.

En ese sentido, nosotros consideramos que es importante hablar de cultura, que es importante que una moción como esta proponga la reorientación de la política cultural en Cataluña; en aquellos aspectos en que hemos considerado la necesidad de enmendarlos, hemos aportado enmiendas que han sido o acordadas, o aceptadas, o transaccionadas, y, por lo tanto, daremos nuestro apoyo a esta moción.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la diputada Dolors Camats.

Dolors Camats i Luis

Gràcies, presidenta. Els haig d'admetre, senyora Alegret, que la seva moció, en què compartim alguns dels aspectes –ara els assenyalaré–, ens provoca un cert desconcert, un doble desconcert: un, respecte a la proposta del seu grup, no?, l'acció del seu propi grup parlamentari –alguns ja s'hi han referit– amb relació a la seva acció en el Congrés o el que fa el Govern espanyol, però l'altre desconcert, també, pel que suposa..., del que recolzem a la seva moció, en contrast amb el que el Govern de la Generalitat en aquests moments està impulsant.

Deia que hem pogut transaccionar o a arribar a algun acord, perquè, certament, com vostè deia, en el disseny del Pla d'equipaments culturals, per exemple, ens sembla important haver arribat a l'acord de dir que no cal només tenir en compte aquells equipaments públics, també aquells privats, sempre que tinguin funció pública. I, per tant, que tinguem present, per exemple, el paper dels ateneus, no?, o d'altres equipaments que, sent de propietat d'organitzacions o del tercer sector, s'haurien de poder acollir a aquest tipus de pla d'equipaments. El mateix amb el disseny dels ense-

nyaments artístics, que ens sembla que és imprescindible que comptin amb aquells que els han impulsat en realitat en el nostre territori, que són bàsicament els ens municipals.

Per tant, a alguns acords hem arribat, i aquests són punts que recolzarem. Ens desconcerta, però, que el seu grup sigui capaç de proposar elements en aquest sentit i en aquesta direcció, però que alhora sigui capaç –i ara hi feia referència la senyora Vallverdú o el mateix senyor Elena–..., uns pressupostos generals de l'Estat que, per exemple, quan tenen a veure amb cultura, insisteixen en l'error de no reduir l'IVA o retornar-lo com a mínim a la normalitat i a allò que permeti el sector, doncs, mínimament subsistir. Uns pressupostos generals en què, pel que fa referència a cultura, però també al nostre propi país, o fins i tot al reconeixement de capitalitat de la ciutat de Barcelona, o a la inversió de la necessària biblioteca provincial de Barcelona, o tants altres equipaments o temes pendents, que té pendent el Govern espanyol amb el nostre país, queden partides a zero. Per tant, contradictori, alhora, que facin aquesta política cultural dels pressupostos que impulsen a l'Estat i, alhora, ens reclamem en aquesta moció una llei de mecenatge que l'Estat no fa, però que reclamem que es porti a Catalunya o que es faci a Catalunya, quan no es té el marc, i en bona mesura ni el marc competencial, per fer-ho, i ens reclamem nous instruments de finançament.

Miri, en tots aquests punts d'instruments de finançament nosaltres ens abstindrem. Entre altres coses, perquè alguns els podem compartir, està bé que puguem parlar de la necessitat que hi hagi capital risc, que hi hagi mesures per fer aflorar la inversió privada o el patrocini en polítiques culturals, però en un país com el nostre en què, una..., quan es parla precisament de prioritats, per dir-ho així, o d'incentius fiscals, es té poca tradició en mecenatge, es té molt poc coneixement i tradició en temes d'incentius fiscals i es té una gran experiència, jo diria excel·lència mundial, en evasió fiscal, en frau fiscal, en corrupció i a fer trampes en qualsevol instrument de patrocini que pugui permetre, no?, l'evasió fiscal, ens fa molta por entrar a parlar d'aquest meló sense haver garantit abans dues coses: una, el finançament públic, és a dir que el finançament privat no ve a substituir, sinó que en tot cas és un complement, és per fer aflorar més, no per substituir el compromís públic de finançar la política cultural, i, dues..., que aquesta política cultural ha d'estar planificada, dirigida i apostant pel risc, per la creació i per tot allò que no és només benefici, mercat o turisme que, legítimament, aquells que hi inverteixen els seus diners poden anar cercant. Per tant, entenent que la política cultural va més enllà de les empreses, entenent que cal aquesta planificació i gestió des del que és públic i aquesta garantia del finançament públic, entrar en el meló dels que vostès ens presenten no hi volem entrar sense un debat general..., i no aprovant mesures concretes.

Deia que em desconcerta també –ja acabo amb el tema– el que ens acaba passant a Catalunya. Per això donem suport a algunes de les propostes d'aquesta moció. Algunes ja les he dit: el tema dels equipaments

o el tema dels museus; també la que exigeix transparència i la presentació del pressupost per conèixer el control sobre l'execució pressupostària, o aquella, i no hauria de ser necessari aprovar-ho, però malauradament és necessari, que demana concurrència pública i igualtat en la concurrència pública. És evident, que ho ha de fer. Miri que malament que estem, oi, senyora Alegret?, que hàgim d'exigir coses tan òbvies.

Però és que tenim un departament, conseller, que ens continua tenint acostumats a presentar grans projectes, a presentar grans esdeveniments, a presentar grans fons d'inversió, que ningú sap quan es faran ni com es faran i en què ningú veu res més que vostè fent-se la foto en una portada de diari anunciant l'Esplanada dels Museus, mentre ens desmantella una xarxa de museus que no pot fer xarxa. I, per tant...

La vicepresidenta primera

Senyora Camats...

Dolors Camats i Luis

...ens desconcerta –acabo, presidenta– aquesta gran visibilitat dels anuncis del conseller, que no es corresponen en absolut amb allò que cal fer en el dia a dia... *(La vicepresidenta primera retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

La vicepresidenta primera

Per defensar les esmenes del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la diputada Àngels Ponsa.

Àngels Ponsa i Roca

Gràcies, presidenta. Diputades, diputats, prenc la paraula per posicionar el Grup Parlamentari de Convergència i Unió respecte a la moció que ha presentat el Partit Popular sobre cultura.

En primer lloc, volíem agrair la voluntat de consens de la diputada, la senyora Alegret, malgrat que no hem pogut arribar a gaires acords, però ella..., el seu saber fer i la seva voluntat d'entesa..., que sempre hem tingut..., val la pena agrair-la-hi, i ha fet possible que poguéssim transaccionar alguna esmena, en aquesta línia de diàleg amb tothom, i per tant també en temes de cultura. Agrair també als altres grups el diàleg, i sobretot a la diputada Vallverdú, d'Esquerra Republicana, el treball conjunt que fem.

De fet, aquesta és una moció que podríem presentar gairebé tal qual en el Congrés dels Diputats. Alguns que m'han precedit s'hi han referit. Això són els desavantatges que té parlar al darrere, no? Però la podríem presentar allà perquè el Govern espanyol la complís, perquè és estrany que se'ns demanin coses, que fem determinades coses, quan l'Estat fa tot el contrari; oi, conseller? Nosaltres tenim les competències i ells tenen les eines. I és que, senyora Alegret, el seu partit, el Govern espanyol, incompleix sistemàticament els acords, fins i tot els de les seves pròpies lleis i obliga-

cions. I li'n posaré uns exemples breus, perquè no tinc massa temps. Quant de temps fa que ens prometen que ens retornaran els «papers de Salamanca»? Doncs encara no els hem rebut tots. O l'incompliment sistemàtic de l'article 3 de la Constitució pel que fa a la protecció de llengües. Per no entrar en tots els incompliments econòmics.

Bé, al ser una moció que és llarga, que toca molts temes, i que alguns dels diputats que m'han precedit encara n'hi han afegit més, sobretot algun en el sentit de l'embolca que fa fort, em centraré en aquells punts que per nosaltres són essencials.

Pel que fa a l'Acord nacional de cultura, que es va plantejar com un acord institucional i polític per tal d'establir el màxim denominador comú en el disseny i implementació de les polítiques culturals catalanes... Per això, senyora Elena, es va treballar amb tots els partits polítics representats a la Comissió de Cultura. No va ser un acord que fes el Govern, sinó que es va treballar aquí al Parlament i amb les entitats municipalistes.

A l'inici d'aquesta legislatura, un cop fet l'Acord per a la transició nacional i per garantir l'estabilitat parlamentària del Govern de Catalunya, en l'apartat titulat «Identitat, llengua i cultura» s'hi inclou un punt que diu: «Redissenyar l'Acord nacional de cultura perquè esdevingui el full de ruta des d'un punt de vista cultural del futur estat.» És el que es fa en aquests moments. El document està en procés de revisió, principalment l'encaix amb els treballs del Consell Assessor per a la Transició Nacional.

Per altra banda, i canviant de tema –ja he dit que és una moció dispersa, que toca molts temes i que costa trobar-hi un fil–, en l'àmbit que fa referència a les subvencions, a l'adjudicació de subvencions, els haig de dir que la igualtat d'oportunitats en l'adjudicació de subvencions és un fet garantit. Algú semblava que ho posava en dubte, però és un fet que és claríssim. Les subvencions de concurrència competitiva són valorades per una comissió externa específica de gent del sector, segons disposen els estatuts de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural, i està clar que segueixen una fórmula el més objectiva possible.

Dir-li també, senyora Alegret, que, desgraciadament per a aquest Parlament, no tenim competències per fer una llei de mecenatge. Tant de bo que les tinguéssim, i esperem que aviat sigui així. Ara bé, si el Govern de l'Estat hagués tingut la voluntat de fer-ho, hauria pres en consideració a l'inici de la legislatura de l'Estat..., quan el Grup Parlamentari de Convergència i Unió va presentar aquest document, aquesta proposició de llei que tinc a les mans i que estaré encantada de fer-li arribar, en què demanava que es treballés en aquest sentit. Tot i així, tot i no tenir competències, des de la conselleria, des del Departament de Cultura, es treballa, s'impulsen diferents mesures en projectes culturals per tal d'intentar pal·liar la disminució del pressupost públic.

Veig que se m'acaba el temps, i per tant no tinc temps de tractar tot un seguit de temes que volia. Però sí que voldria acabar, i algú també hi ha fet referència, amb

dues perles molt recents que exemplifiquen el que hem dit al principi, no? Abans-d'ahir el secretari d'Estat, el senyor Lassalle, el secretari d'Estat de Cultura, que compareixia, deia: «Las artes escénicas han sufrido la crisis debido a la parálisis de la actividad local y autonómica en este campo.» Bé, eh? Vull dir que l'encerta. Doncs l'altra: segons el ministre Montoro, la crisi del sector del cinema és per la mala qualitat de les pel·lícules. Així també s'hi referia la diputada que m'ha precedit. De segur, doncs, que l'IVA no hi té res a veure, ni l'ofec econòmic financer a què ens tenen sotmesos, ni la voluntat recentralitzadora. Aquí es veu clarament que qui...

La vicepresidenta primera

Diputada...

Àngels Ponsa i Roca

...—acabo— centralitza els recursos ara vol les competències i a sobre centrifuga les responsabilitats.

Gràcies, presidenta.

La vicepresidenta primera

Pot intervenir, per fixar la posició pel Grup Mixt, el diputat Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, breument. No coincidim en diversos punts dels proposats pel Partit Popular amb relació a la cultura. Val a dir que, sense entrar-hi a fons, la imatge que ens desprèn el Govern del Partit Popular entorn de la cultura, a banda d'haver baixat el seu consum estrepitosament i a banda de deixar-la bastant de banda, és més aviat de *toros, fútbol y fiesta*, que és una mica el model que es vol reforçar amb la Marca España, perquè la resta de consum cultural, la resta de producció cultural, s'ha vist bastant marginada. Per tant, em sorprèn que es fiqui també a proposar el mateix model o a proposar mesures a Catalunya.

En tot cas, hi ha diferents punts. Hi ha una reflexió general de la cultura que volíem fer, i després hi ha diferents punts en els quals discrepem en concret, i altres que o no hi estem del tot d'acord o que ens semblen, diguem-ne, que no són importants, i per tant ens hi abstindrem.

La reflexió general és que en aquest país, a Catalunya, hi ha hagut durant trenta anys una competència, diguem-ne..., allò que el conseller Ferran Mascarell va anomenar, o segurament altra gent, «guerra freda» —i va dictaminar la seva fi— entre administracions, que era una competència de velleïtats en polítiques culturals, a veure qui feia l'equipament més gros, a veure qui feia el pressupost més gros, que moltes vegades en el territori s'ha traduït en una duplictat d'equipaments o en una manca d'equipaments en alguns territoris, i en una deformació d'una estratègia compartida i racional del desplegament cultural. El conseller, l'actual conseller, va dictaminar o va dir que s'acabava la

guerra freda de la competència entre administracions. Però el cert és que continua havent-hi molts problemes en la coordinació del Departament de Cultura amb els ajuntaments i en la visualització d'una política cultural que sigui coherent i que s'entengui en el territori, en els agents culturals i en el públic, que és qui l'ha de consumir.

I una segona reflexió és que la cultura, mentrestant, des de l'època de la guerra freda, per entendre'ns, i de la velleïtat cultural, o de polítiques culturals, també ha canviat, aquesta cultura. I deia el filòsof Xavier Antich que la major part dels esdeveniments o dels productes culturals que avui en dia emocionen, es consumeixen i interessen ja no es produeixen en el marc de les subvencions o de les administracions, sinó que es produeixen fora, i que per tant l'Administració, més que una proveïdora de productes o serveis culturals, havia de convertir-se en una facilitadora, model que no està contemplat en absolut en aquesta moció, que no s'hi reflexiona, que no és la política de l'Estat ara mateix i que tampoc és la política cultural del Departament de Cultura, reflexió a més a més necessària a causa de l'escassetat econòmica en què vivim.

Punts concrets de la moció que no compartim. De fet, són, per exemple, els incentius al consum cultural. És a dir, el consum cultural del qual es pugui beneficiar la gent que té diners, òbviament, amb rebaixes fiscals. Això són mesures per a rics que no entenem. En tot cas, si es vol incentivar el consum cultural, on s'ha d'incidir, entre altres coses, és en un model educatiu, que justament no s'hi incideix, es fa tot el contrari en les planificacions educatives que es fan, perquè de l'interès cultural en l'educació en sortiran els futurs consumidors. I justament això el Partit Popular no ho fa, i proposa incentius fiscals per a aquells que poden consumir culturalment. Incentius fiscals..., entendríem més aviat polítiques de tarifació social en el consum cultural d'esdeveniments o de productes culturals.

La Llei de mecenatge, nosaltres ho hem dit més d'una vegada, no ens importa que hi sigui, però no trobem que sigui la gran aposta per solucionar el dèficit de finançament de la cultura, perquè torna a permetre a les grans fortunes desgravar fiscalment per dictar elles quines són les seves prioritats culturals, i per tant dictar quines són les prioritats culturals del país. I em sembla que no és una bona manera d'administrar la cultura, o en tot cas és donar el terreny de la cultura a una certa gent i a uns certs negocis, i per tant treure-la de l'interès col·lectiu; en tot cas, desviar-la del que hauria de ser un objectiu d'interès col·lectiu.

I, òbviament, la mateixa reflexió que s'ha fet, la reflexió sobre subvencions a entitats independentistes. Entrem en una valoració ideològica amb la qual primer seran independentistes, després serà que les comunistes tampoc no, després serà que les ecologistes tampoc... En tot cas, en això hi ha d'haver uns criteris bastant més objectius i neutrals que no pas un tribunal que dictaminí qui és més propens al secessionisme i qui no és tan propens al secessionisme.

Estem d'acord que es porti a la cambra, o que s'estudiï, el Pla d'ensenyaments artístics.

I respecte al Pla d'equipaments culturals, una reflexió, perquè, entre la pujada de l'IVA i la Llei de la reforma local, als equipaments culturals no hi anirà ningú o hi anirà molt poca gent, diguem-ne, o no sortirà gens a compte mantenir-los. Perquè entra la pujada de l'IVA, que els encareix, que fa que hi hagi menys públic, i que trauran les competències als ajuntaments en cultura en un tres i no res, sobretot aquells serveis que no els surtin a compte i que no siguin rendibles per als ajuntaments, ja em diran vostès com podem redactar ara un pla d'equipaments culturals amb aquest futur tan incert per a la cultura.

La vicepresident primera

Per pronunciar-se sobre les esmenes, té la paraula la diputada Alicia Alegret, per un temps màxim de tres minuts.

Alicia Alegret Martí

Gràcies, presidenta. Contestaré breument algunes de les intervencions. Agraïm primer, en primer lloc, a tots els grups parlamentaris les esmenes i la capacitat de diàleg i d'arribar a acords, els que hem tingut oportunitat per pactar la moció.

Dir a la diputada Teresa Vallverdú que sort que hem transaccionat i negociat, que, si no, no sé quin hauria sigut el seu discurs. Jo entenc que tiri d'argumentari, però vostè sap que aquí hi ha un esforç per intentar trobar aquells punts que també en cultura ens poden unir i que, si deixem les diferències ideològiques al marge, podrem també construir plegats... Almenys aquesta és la nostra voluntat. I no m'agradaria pensar que a alguns els molesta que el Partit Popular parli de cultura, perquè això sí que seria sectarisme, i nosaltres tenim el mateix dret que altres a aportar, a construir i a buscar una millor gestió cultural per a Catalunya.

Al diputat Joan Ignasi Elena, agrair-li..., fins i tot agrair-li el to, les formes i la voluntat d'arribar a pactes, perquè no hem pogut acceptar algunes de les seves esmenes, però segur que en el futur ens hi posarem d'acord. I dir-li només que no es tracta de qui és o no és separatista o independentista a l'hora de rebre les subvencions culturals, sinó precisament al contrari: en aquests moments, el sistema sembla arbitrari i sembla que premiï l'independentisme, i no només no ha de ser així, sinó que tampoc ha de semblar-ho. Per tant, d'aquí la nostra proposta per canviar-lo i perquè sigui molt més plural. I no només ho diem des del Partit Popular, sinó que hi han informes de la Sindicatura de Comptes, per exemple, que ens alertaven sobre les subvencions que es van donar determinats anys.

Sobre l'IVA, té raó: tenim un IVA que no ens agrada; però és que tampoc agrada al Govern del Partit Popular. Però les herències s'han de gestionar, i vostè sap que a vegades s'han de prendre decisions impopulars i mantenir-les fins que sortim de la crisi, que, cregui'm, en sortirem més aviat del que alguns es pensen.

A la diputada de Ciutadans, senyora Mejías, li agraeixo també la capacitat d'arribar a acords, i comparteixo

amb vostè moltes de les coses que ha dit. Evidentment, gestionar també és prioritzar, i, si prioritzem en els acords dels tricentenari o en el Born, deixem de prioritzar en altres llocs on realment caldria en aquests moments invertir els diners. El Partit Popular a la resta d'Espanya i a Catalunya té, en total, milers de regidors de Cultura, i per tant ens preocupa la cultura com a valor, però no com a eina partidista o instrument de causa separatista. Per tant, no s'equivoquin: per nosaltres, la cultura també és important, i ho estem demostrant en tots aquells municipis on estem governant, a Catalunya i a la resta d'Espanya.

A la diputada Camats, agrair-li també les transaccions a què hem arribat, i vostè sap que comparteixo amb vostè que el conseller de Cultura –a qui per cert aprofito per saludar, que abans no ho he fet– ens parla de futur, de futur, de futur, de grans reptes, de plans..., i a vegades li reclamem que ens parli més de present. Conseller, ja fa tres anys que està governant, i ens agradaria més concreció.

I acabo amb la diputada de Convergència, senyora Ponsa. Jo ja m'imagino que tot el que els passa a vostès és culpa de l'Estat, però digui'm on veu la dispersió en la moció i digui'm per què hem de portar aquesta moció al Congrés dels Diputats quan parlem de l'Acord nacional de cultura, quan parlem del Pla d'equipaments culturals, quan parlem de... *(La presidenta retira l'ús del micròfon a l'oradora i aquesta continua parlant uns moments.)*

(Teresa Vallverdú Albornà demana per parlar.)

La presidenta

La senyora Vallverdú?

Teresa Vallverdú Albornà

Per al·lusions. A la senyora Carina Mejías...

La presidenta

Trenta segons.

Teresa Vallverdú Albornà

...i a la senyora Alícia Alegret. A mi també em sembla important..., potser no m'he explicat bé, eh?, però em sembla important debatre sobre cultura, és clar que sí. I m'alegra que el Partit Popular de Catalunya la presenti. I, com deien la senyora Camats i la senyora Ponsa i diverses diputades, només mostrava la contradicció que ho faci un partit que al Govern de l'Estat l'ofega, tot i que, sincerament, també m'alegra, perquè potser això i la disposició de la senyora Alegret per arribar a acords mostren un marge d'esperança. I esperem que el Partit Popular de Catalunya sigui capaç de convèncer el Partit Popular de l'Estat.

La presidenta

Tinc peticions de votació separada, que les repasso per veure si se n'ha de fer alguna més. El punt 2; el

punt 5; del punt 6, l'a i el b junts; del punt 6, el c i el d junts; 7; 9; 10, i 11. (*Jordi Turull i Negre demana per parlar.*) Senyor Turull?

Jordi Turull i Negre

Sí, presidenta. Nosaltres voldríem votació separada del punt 1. El 6.a i el 6.b crec que ja els ha dit...

La presidenta

Sis a i b, i 6.c i d.

Jordi Turull i Negre

I el 8, el punt 8.

La presidenta

I ja està? Cap altra votació separada? (*Pausa.*) Sis a i b, i 6.c i d. D'acord.

Comença la votació amb el punt 1.

Ha estat aprovat per 121 vots a favor i 3 abstencions.

Votem el punt 2.

Comença la votació.

Senyor Lucena? (*Pausa.*) Abstenció.

Ha estat rebutjat per 27 vots a favor, 66 en contra i 34 abstencions.

Votem ara el punt 5.

Comença la votació –cinc.

Senyor Lucena? (*Pausa.*) Sí.

Ha estat rebutjat per 60 vots a favor i 67 en contra.

Votem ara el punt 6, la primera part del punt 6.

Comença la votació.

Senyor Lucena? (*Pausa.*) No.

Ha estat aprovat per 92 vots a favor, 32 en contra i 3 abstencions.

Votem ara els apartats a i b del punt 6.

Comença la votació.

Han estat aprovats per 106 vots a favor, 18 en contra i 3 abstencions.

Votem ara els apartats c i d del 6.

Comença la votació.

Han estat rebutjats per 26 vots a favor i 101 en contra.

Votem ara l'apartat 7.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 46 vots a favor, 69 en contra i 12 abstencions.

Votem l'apartat 8.

Comença la votació.

Senyor Lucena, abstenció? (*Pausa.*)

Ha estat aprovat per 105 vots a favor i 22 abstencions?

Votem ara l'apartat 9.

Comença la votació.

Abstenció, senyor Lucena.

Ha estat rebutjat per 29 vots a favor, 67 en contra i 31 abstencions.

Votem l'apartat 10.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 70 en contra i 12 abstencions.

I votem l'apartat 11.

Comença la votació.

Ha estat rebutjat per 45 vots a favor, 67 en contra i 15 abstencions.

I ara votem la resta de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 57 vots a favor, 67 en contra i 3 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques (tram. 302-00074/10)

Passem al punt següent de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre la rebaixa del tipus impositiu en l'escala autonòmica de l'impost sobre la renda de les persones físiques.

Demano, si us plau, al Grup d'Iniciativa (*la presidenta assenyala uns rètols amb consignes que pengen d'alguns escons del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa*)..., demano, si us plau, que es retiri de les cadires, dels escons...

Ha estat presentada pel Grup Parlamentari de Ciutadans, i té la paraula l'il·lustre senyor Jordi Cañas.

(*Pausa.*)

Senyor Cañas, quan vulgui.

Jordi Cañas Pérez

Cuando el señor Turull decida dejar de tener una conversación a un metro mío, empezaré.

La presidenta

Senyors diputats, si us plau...

(*El vicepresident segon s'adreça a Jordi Turull i Negre i aquest li respon.*)

Jordi Cañas Pérez

Que no quiero que estés en una conversación a un metro, sí. (*Jordi Turull i Negre abandona l'hemicicle.*) Gracias.

Presidenta, *consellers*, diputados, diputadas, iniciaba la interpelación respecto a la propuesta que se sustancia hoy en moción presentada por Ciutadans para rebajar el tramo autonómico correspondiente a las rentas medias y bajas de nuestra comunidad con algunos conceptos, palabras: «acuerdo», «pacto», «diálogo», «responsabilidad». Teníamos la voluntad de llegar a un acuerdo con el Gobierno de Convergència para conseguir incorporar, seguramente a la ley de acompañamiento, la modificación y la reducción del tramo autonómico correspondiente a las rentas medias y bajas de nuestra comunidad, desde el acuerdo, el pacto y la responsabilidad.

¿Es necesaria esta medida? Absolutamente. Es necesaria, porque conseguiríamos con ello, primero, estimular el consumo interno de nuestra comunidad, permitiendo que nuestros ciudadanos dispusieran de mayor liquidez, mayores recursos en su bolsillo, en su cartera, para poder gastar. Ello permitiría reactivar nuestra economía, o ayudar a la reactivación; seamos modestos: ayudar a la reactivación. Y, sobre todo, revisaría una fórmula adoptada por este Gobierno y su socio mayoritario, de aumentar los ingresos exclusivamente aumentando los impuestos y, sobre todo, aumentando los impuestos a los de siempre. La idea sería que pagaran menos los que menos tienen y más pagan, y pagaran más lo que más tienen y menos pagan.

¿Esta medida es necesaria, como decía? Por supuesto. ¿Es posible –que es lo más, quizás, relevante en un debate sobre medidas fiscales–, en una situación tan complicada como la que atraviesan las finanzas públicas, es posible? Absolutamente posible. Es posible si median el acuerdo, el pacto, el diálogo.

Algunos dirán: «No nos podemos permitir, en esta situación, revertir una medida que se adoptó justo en el momento en que las finanzas públicas necesitaban aumentar los ingresos. Ahora no es el momento; lo haremos a futuro, pero ahora no podemos.» Lo que pasa es que probablemente los que digan esto y defiendan en esta tribuna ese argumento son los mismos que están anunciando que rebajaran la tributación de los casinos de un 55 a un 10 por ciento.

Entonces, frente a aquellos que todavía creemos en la progresividad fiscal, que entendemos que tiene que ser una mayoría de ciudadanos los que se benefician de esa flexibilización fiscal, aquellos ciudadanos que han soportado en sus bolsillos el peso de la fiscalidad en los momentos de mayor dificultad tienen que ser los primeros que tienen que poder recuperar una parte de aquello con lo cual han contribuido al intento de equilibrio de las cuentas públicas para su vida corriente. Eso, además, tendría un efecto benéfico, porque serviría para reactivar nuestra economía, y sobre todo también para lanzar un mensaje de que este Gobierno y esta cámara creen que en estos momentos es la hora adecuada para empezar a ser más justos en la fiscalidad. Porque, repito, es posible porque es una medida

que se puede equilibrar. Se puede equilibrar. De verdad, no digan ustedes que lo harán a futuro, asuman el reto, den ese mensaje; demos ese mensaje positivo al conjunto de la ciudadanía: somos conscientes de la dificultad, pero somos conscientes de que, a la hora de repartir la responsabilidad de equilibrar las cuentas públicas, los que más tienen van a contribuir más y los que menos tienen van a contribuir menos. Desde aquí le ofrecíamos el acuerdo, el pacto y la negociación para apoyar desde Ciutadans el incremento de los impuestos a las grandes fortunas, de incorporar impuestos a la producción nuclear, de utilizar toda una batería impositiva que permita que aquellos, repito, que menos tienen y más pagan sean aquellos que reciben, por primera vez desde que empezó la crisis, una buena noticia.

A mí me sorprende profundamente no haber recibido ni una sola enmienda. Eso quiere decir una de dos: o que tendrá el apoyo mayoritario, que tendremos el apoyo mayoritario de la cámara, cosa que permítanme que tenga mis dudas, aunque me encantaría equivocarme, o que simplemente a ustedes no les ha preocupado absolutamente nada, no le han dedicado ni un minuto, ni un segundo. Y eso es lo que creo que es profundamente preocupante en el momento del debate político que vive nuestra comunidad.

Gracias, presidenta; gracias, *consellers*, diputados, diputadas.

El vicepresident segon

Gràcies, senyor diputat. No s'han presentat esmenes i, per tant, passem a la intervenció dels grups. Per al seu posicionament, en primer terme, té la paraula el Grup Mixt, i el seu diputat senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, molt breument, un posicionament general sobre com ha anat la fiscalitat els darrers cinc, deu, quinze, vint anys a l'Estat espanyol; ha estat inversament proporcional a qui hauria d'haver estat suportant la major part de la càrrega fiscal. El consum de luxe ha abaixat la seva fiscalitat, ha pujat en el consum quotidià. Tributen més les rendes del treball i les rendes sobre les persones físiques; tributen menys, amb menys tant per cent, l'impost de societats, a causa de la caiguda econòmica, i, en definitiva, estem pagant més impostos els de baix i estan molt menys impostos els de dalt. Per donar-los algunes dades. Entre el 2007 i el 2009 les corporacions cotitzades en l'índex borsari IBEX 35 van reduir un 55 per cent la seva contribució fiscal, i el 82 per cent va utilitzar paradisos fiscals per desenvolupar la seva activitat empresarial.

Clar que tot això ha tingut episodis molt recents, des del proclamat per Rodríguez Zapatero «abaixar impostos», així, en general, i sense haver acotat ni matissat res, «abaixar impostos és d'esquerres», quan no ho és; abaixar impostos als de baix és d'esquerres, però abaixar impostos en general, a tot crist i a totes les empreses, independentment de com facin els diners i on els facin i on cotitzin, no és en absolut d'esquerres.

Per tant, precedits per aquesta entrada, l'atrancament fiscal que ha vingut succeint-se i la injustícia fiscal que ha vingut succeint-se amb aquesta crisi és espectacular i ens situa justament en un estat públic que no dóna més de si per garantir els serveis públics ni els drets socials, però a més a més amb una classe, un 1 per cent de la classe més rica d'aquest país que o directament no tributa en aquest país i tributa en paradisos fiscals o tributa molt menys que les rendes mateixes del treball o que les rendes..., o que el mateix IRPF.

Per tant, nosaltres, en principi, d'abaixar impostos a les classes populars, hi estem a favor. És una situació complicada per l'esgotament de les finances públiques. Però és que en la proposta de Ciutadans trobem que els tres trams que hi ha a debat no és exactament el que nosaltres anomenem «classes populars», és a dir, en un moment on molta gent no té feina, molta gent la té molt precària, molta gent té feina i no té contracte, molta gent treballa més hores de les que té dins del contracte i, en definitiva, la immensa majoria de les classes populars somnia quan dorm a poder cinquanta mil euros o a poder cobrar quaranta mil euros l'any, no trobem que sigui el mateix abaixar la tributació de les rendes fins a vint mil euros que de les rendes fins a cinquanta mil euros. I, per tant, en aquest sentit, la nostra proposta seria de separar aquests trams.

No estem d'acord amb tots els trams. Entenem que en aquesta crisi qui cobra cinquanta mil euros l'any no és un sou mínim, pot i ha de contribuir en la mesura del possible, malgrat totes les càrregues que tingui, però que hi ha molta gent passant-ho molt malament, molta gent sense sou, molta gent sense atur, fins i tot molta gent amb contractes fregant, si no directament, el salari mínim interprofessional, molta gent treballant moltes més hores de les que figuren en el contracte, i també molta gent treballant sense contracte en aquest país, i que són les que realment necessiten tots els serveis públics de primera necessitat, mantenir els drets socials i mantenir uns mínims d'ajudes, de prestacions i de xarxa de suport que presti l'Estat fins on pugui arribar.

Per tant, si fos possible, en aquesta moció dividíem els trams, i si no, doncs, no hi podrem votar a favor.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el diputat Josep Vendrell.

Josep Vendrell Gardeñes

Gràcies, presidenta. El senyor Cañas deia en la interpellació que el principal obstacle per millorar el creixement econòmic és l'evolució negativa del consum intern i el procés de devaluació en el que estem, que acaba perjudicant les finances públiques. I és veritat això. Jo hi afegiria que es va deixar, també, a la interpellació, de dir que això no és conseqüència només de la recessió, aquesta devaluació, sinó que és

conseqüència de les polítiques d'austeritat neolliberals que s'han vingut aplicant aquests anys, que ens vénen de Brussel·les i han estat assumides pels governs espanyol i català.

Mirin si ha fracassat, aquesta política, que un dels seus inductors, el Fons Monetari Internacional, preveu que Espanya ben just creixerà l'1,6 per cent..., el 2008. Ja estem, ja es parla d'una dècada perduda, com va ser la dècada dels 90 per a Amèrica Llatina. Estem en aquesta espiral de destrucció d'ocupació, retallades que provoquen més destrucció d'ocupació, caiguda d'ingressos que provoca més dèficit, més endeutament públic i més atur.

I, miri, en tot això hi ha guanyadors i hi ha perdors, classes socials que hi guanyen i altres que hi perden, territoris que hi guanyen i territoris que hi perden. I, de moment, hi perden els treballadors i treballadores de les classes mitjanes, i el sud d'Europa, Catalunya inclosa; una situació que creiem que s'ha de revertir i a la qual nosaltres no ens resignem. I la política econòmica i la política fiscal són l'expressió de tot això, de qui hi guanya i de qui hi perd.

Miri, nosaltres votarem en contra d'aquesta proposta que fan vostès, per tres raons. Primer, perquè parteix d'una valoració equivocada del que suposa la pressió fiscal a Catalunya. Sovint es diu que tenim una pressió fiscal amb un tipus màxim molt elevat, pràcticament com a Suècia, del 56 per cent, però la fiscalitat real de l'Estat espanyol, també a Catalunya, s'apropa més a la de Polònia, Malta, Estònia o Lituània que a la França, Suècia o Dinamarca.

I això, per què? Perquè una cosa és el tipus nominal i l'altra, el tipus real. Tenim un sistema fiscal que és com un formatge gruyère, ple de forats, farcit de deduccions, exempcions, bonificacions, de beneficis fiscals que redueixen la recaptació. En el conjunt de l'Estat, fins a 95 tipus diferents d'aquests beneficis fiscals, que provoquen, per exemple, al conjunt de l'Estat una pèrdua de la recaptació de 39.000 milions menys d'ingressos, i en el cas de la Generalitat de Catalunya, de 3.200 milions d'euros més. Segurament... Vol dir que els hem d'eliminar tots? No. Però segurament ho hauríem de revisar. Per tant, no estariem d'acord en aquesta diagnosi.

Per altra banda, vostès tenen una concepció molt discutible del que són les classes populars: fins a 53.000 euros, més del doble del salari mitjà. Estem parlant de base imposable, no d'ingressos. Perquè segurament els ingressos reals d'aquesta base imposable s'ajusten més a seixanta mil, setanta mil euros. I creiem que fan una proposta escassament redistributiva. Volen abaixar, d'aquests trams, volen abaixar més a qui més té: baixa més el tram de 33.000 a 50.000 que el de 17 a 33.000, i aquest més que el tram mínim.

Segona qüestió. Perquè és una proposta socialment injusta, malgrat que té l'aparença de beneficiar les classes populars. Com finançarà, com pagarem aquesta rebaixa fiscal? De quina manera ho pagarem, això, senyor Cañas? Perquè la reducció que vostès proposen necessàriament tindrà efectes en els serveis sanitaris,

educatiu, béns que afavoreixen aquestes classes populars i que milloren la seva capacitat adquisitiva.

I no em digui allò de sempre, que ho compensaríem amb els consells comarcals i les ambaixades, perquè això vostès ho estiren, aquest argument, l'estiren com un xiclet, no? Per tant, em sembla que no..., que el que caldria fer, si de cas, el que hauríem vostès d'haver plantejat és, si volien rebaixar els tipus en els trams inferiors, apujar els superiors. O, escolti'm, facin una altra cosa, donin suport a la proposta, que crec que vostès van votar en contra, no?, de l'impost de successions. Quan nosaltres vam fer la proposta de l'impost de successions, si no record malament... (*Veus de fons.*) No? (*Pausa.*) Millor. Però jo crec que hem d'anar més per aquesta via, recuperar l'impost de successions i donacions, que no, per exemple, la proposta que vostès fan.

I tercera. Creiem que és una mesura injusta per a la Generalitat i per a les finances de la Generalitat. Vostès pretenen que la Generalitat, a qui el Govern de l'Estat deu milers de milions, compensi la pujada de l'IRPF amb una rebaixa? És a dir que l'autogovern l'utilitzem per compensar allò que sobiranament decideix el Govern de l'Estat. No només és injusta socialment, sinó que és injusta per a les finances de la Generalitat. Quin negoci rodó que estem fent amb aquesta proposta! Digui-ho a l'Estat, que faci la rebaixa dels trams de l'IRPF, si és que realment ho creuen.

I, finalment, votarem en contra per una qüestió de coherència. Nosaltres som, com vostès saben, contraris a les retallades, però el que no fem, nosaltres, és..., miri, l'alternativa és o reduir les retallades o rebaixar impostos, però les dues coses són impossibles. Nosaltres som coherents. Nosaltres diem: «Estem en contra de les retallades socials; cal política d'ingressos, cal una fiscalitat més justa que gravi qui més té i les rendes més altes.» I som coherents. I sabem que la política fiscal també té els seus límits. Però el que no es pot dir és «estem en contra de les retallades», com vostès diuen, i, a més a més, «volem rebaixar impostos», perquè això no és creïble, no és coherent. O una cosa o una altra.

I, miri, això és o demagògia...

La vicepresidenta primera

Senyor diputat...

Josep Vendrell Gardeñes

...es pot qualificar amb una paraula: plantejar les dues coses és o demagògia o, en el pitjor dels casos, populisme.

Gràcies.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament per part del Partit Popular de Catalunya, té la paraula el diputat José Antonio Coto.

José Antonio Coto Roquet

Señora presidenta, señoras y señores diputados, los impuestos competencia de la Generalitat de Cataluña, los impuestos en los que el señor Oriol Junqueras y el señor Artur Mas deciden son los más elevados de todas las comunidades autónomas de España.

En lo que llevamos de año, lo único que han hecho Esquerra Republicana de Cataluña y el señor Artur Mas en materia económica es aumentar el impuesto del patrimonio, es aumentar el impuesto de transmisiones patrimoniales, crear el impuesto a los depósitos bancarios y anunciar la próxima subida de seis nuevas figuras impositivas.

El Partido Popular catalán siempre hemos defendido que los catalanes no tienen que pagar más impuestos que la media de españoles, que la media del resto de comunidades autónomas. En cambio, sí que hay muchos impuestos, básicamente todos, en los que la Generalitat de Cataluña es competente –es decir, Artur Mas– en los que los catalanes sí que pagamos más impuestos que el resto de españoles. Por ello, desde el Partido Popular catalán pedimos que la presión fiscal de la Generalitat de Cataluña no supere a la media del resto de comunidades autónomas del conjunto de España.

En Cataluña el IRPF competencia autonómica es el más elevado de todas las comunidades autónomas. ¿Por decisión de quién? De la Generalitat de Cataluña, del señor Artur Mas. En Cataluña, la gasolina se paga más cara que en el resto de España. ¿Por decisión de quién? Del señor Artur Mas. Cataluña es líder en el tipo impositivo del impuesto de transmisiones patrimoniales y del impuesto de actos jurídicos documentados. ¿Por decisión de quién? Del señor Artur Mas. Los catalanes somos los que pagamos el mayor IRPF de toda España. ¿Por decisión de quién? Del señor Artur Mas. Un gobierno de la Generalitat que es experto en aumentar los impuestos y no en presentar presupuestos; es decir, aumenta los impuestos pero no es capaz de decir cómo se piensa gastar el dinero que los catalanes, con mucho esfuerzo, cada día, trabajan para pagarle en este caso a la Administración autonómica.

Por ello, desde el Partido Popular catalán apoyamos cualquier medida que permita que los catalanes no tengan que pagar más impuestos que la media del resto de comunidades autónomas del conjunto de España.

Señor Cañas, como sabe muy bien usted, los socialistas dejaron un agujero de 90.000 millones de déficit, de 900.000 millones de euros de deuda, un elevado déficit comercial y casi quinientos puntos de prima de riesgo. Esto es lo que los socialistas entienden por «progresividad».

En política hay dos tipos de partidos: los que aspiramos a gobernar, conseguimos gobernar y cambiamos las cosas, y los que simplemente aspiran a seguir ocupando escaños, sin voluntad alguna de gobernar, simplemente preocupados por el qué dirán. El Partido Popular somos un partido con una clara voluntad de gobierno; gobernamos en el conjunto de España, en

trece comunidades autónomas, en más de treinta capitales de provincia, en la tercera ciudad de Cataluña. Para nosotros gobernar... (*Remor de veus.*) Hombre, que se rían los socialistas, que tenían cincuenta y dos diputados y ahora tienen veinte, hombre, suena un poco a chiste, ¿no? Para nosotros gobernar es tomar decisiones. Por ello, después de un año y medio de reformas, hemos adoptado con valentía y con coraje un plan reformista para el conjunto de España y en el cual queremos agradecer a los muchos españoles que han hecho un gran esfuerzo ante las medidas que hemos tomado. Y esto está permitiendo que España pueda volver a la senda del crecimiento y de equilibrar los ajustes.

La estabilidad política es un elemento fundamental para poder conseguir recuperar la confianza y ganar credibilidad. España e Italia son los dos grandes ejemplos, los dos ejemplos contrapuestos de lo que es estabilidad y de lo que no es estabilidad. Por este motivo, ante el próximo año 2014, en nuestra agenda de reformas plantearemos una rebaja del impuesto del IRPF así como una profunda reforma fiscal. Lo que sí pedimos es que aquello que es capaz de hacer el Gobierno del Partido Popular, que es presentar presupuestos, que es hacer reformas, que es reducir el déficit, que es ganar credibilidad, lo hagan también desde el Gobierno de Cataluña. Sabemos que es imposible con un gobierno presidido por Oriol Junqueras y el señor Artur Mas. Por ello el Partido Popular seguiremos planteando una alternativa económica al actual Gobierno separatista del señor Mas y el señor Junqueras.

Muchas gracias, señora presidenta, señoras y señores diputados.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari Socialista té la paraula el diputat Juli Fernandez.

Juli Fernandez Iruela

Moltes gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, bé, intervinc per posicionar el Grup Socialista en relació amb aquesta moció que presenta el Grup de Ciutadans, i, senyor Cañas, nosaltres l'hem estudiat, aquesta moció, i ara li diré per què en aquest cas el nostre grup votarà en contra d'aquesta moció.

Bé, en primer lloc per un tema de fons. Entenem que en aquest moment encara hi ha una crisi econòmica molt forta, que encara hi ha molta gent que ho està passant molt malament i, per tant, nosaltres optem per prioritzar els recursos i, sobretot, garantir l'estat del benestar. Una crisi, com s'ha vist, que, dels seus cinc anys, ja cap a sis anys de durada, ha comportat, sobretot, la gran diferència entre rics i pobres. Hem vist per exemple aquests dies que han crescut només en un any el 13 per cent de rics en aquesta crisi, que en el que portem de crisi, en aquest moment, tenim més de 3 milions de persones a tot l'Estat en risc de pobresa extrema, el doble que abans de la crisi. Per tant, es posa de manifest que, en aquest moment, el que s'ha demostrat és que la crisi ha fet més rics els més rics i

més pobres els més pobres. Per tant, cal qüestionar el que ha sigut aquesta política d'austeritat que Europa ha implantat i que el Govern de Madrid, i també aquí de la Generalitat, doncs, han impulsat.

Però, a més d'això, també s'ha posat de manifest que cal afrontar, segurament, una reforma integral de tot el sistema tributari per fer allò en què sí que estem d'acord amb vostè, que paguin menys el que menys tenen i que paguin més els que més tenen. Però és evident que, arribats aquí, nosaltres el que prioritzem en aquest moment es sobretot garantir l'estat del benestar, recuperar aquells retrocessos que s'han fet tant a Madrid com aquí la Generalitat en tot això que fa referència a prestacions socials, cultura, educació, serveis socials, abans que abaixar impostos. I, miri, sí que coincidim, senyor Cañas, en el tema de la voluntat d'acord, de pacte, de diàleg i de responsabilitat. Precisament, aquesta responsabilitat es la que a nosaltres ens farà avui votar en contra, perquè entenem que el prioritari, en aquest moment, és garantir i recuperar aquells retrocessos que hem fet en temes socials.

El senyor Coto habitualment té l'habilitat de referir-se al Govern socialista quan governàvem. Jo li diré una cosa: nosaltres vam deixar un dèficit del 9 per cent del PIB, 90.000 milions d'euros, però vostè s'ha de dedicar a fer una cosa, a sumar totes les propostes seves dels últims quatre anys d'oposició, seves i de Convergència i Unió, que, si s'haguessin estimat totes, hauria pujat un 3 per cent de més el PIB de dèficit, 30.000 milions d'euros. Sap quina era la seva proposta bàsica, que varen presentar durant dotze vegades al Congrés dels Diputats? Reduir el tipus d'IVA reduït al sector turístic del 7 al 4 per cent. I si, a més a més, suma més despeses, el dèficit seria molt més gran. Per tant, una miqueta més de rigor en la seva explicació.

I, mirin, en aquests moments estem parlant molt del que és la gran cursa, la gran cursa de veure exactament qui abaixa més aviat els impostos. I nosaltres aquesta cursa no la volem fer. Voldríem parlar de la cursa per intentar garantir com recuperem el que hem retrocedit en prestació social. O sigui, jo vull competir, el meu grup vol competir per recuperar el que hem perdut pel camí d'aquesta crisi, que vol dir prestacions socials, que vol dir cultura, que vol dir educació, que vol dir sanitat. I quan això ho tinguem solucionat, en tot cas, escolteu, parlem del que calgui reajustar, la política tributària. Però estem d'acord que cal, segurament, reformar tot el sistema tributari i, per tant, que paguin més els que més tenen i menys els que menys tenen. Segurament, caldrà afrontar una reforma integral del que és tot el tema de la imposició a les grans fortunes, segurament la fiscalitat mediambiental, segurament que sí, però això s'ha de fer paral·lelament per intentar, també, que la gent que en aquest moment està passant molts problemes, doncs, estiguem a prop d'ells garantint els recursos. Perquè és molt fàcil dir: «Abaixem impostos», però això s'ha de finançar. I segurament que també podríem discrepar de les prioritats que pot tenir el Govern i, en aquest cas, el grup que li dona suport, però, en tot cas, això ho farem quan arribi aquí el pressupost de 2014, que esperem que arribi al més aviat possible.

I, mireu, entre la popularitat que pot comportar una proposta, dir: «Abaixem impostos ara», i la responsabilitat que comporta garantir l'estat del benestar, nosaltres optem per la responsabilitat. O sigui, en aquest moment que el popular seria fer una cursa per veure qui abaixa més aviat els impostos, el nostre grup vol fer una cursa per veure qui recupera abans les prestacions socials. I, per tant, per aquests motius..., un dels motius serà aquest pel qual no donem suport.

I l'altre, un tema que també ha sortit, que és un tema que pensem que aquesta mesura, donats els trams que vostè planteja, l'efecte, que malgrat que l'efecte que vostè diu que seria incentivar el consum perquè, d'aquesta manera, hi ha més renda disponible i així es pot activar la demanda interna, pensem que donat..., la seva incidència pot ser molt baixa. Perquè és veritat que, diguem-ne, els tipus marginals que tenim són molt alts, però el tipus efectiu real, en aquest cas dels tipus marginals del 56 per cent, una vegada en descomptem les deduccions, es queda en un 33 per cent. Per tant, el tipus real efectiu és molt més baix i, per tant, pensem que l'efecte que pot tenir no es compensa.

Moltes gràcies, presidenta, diputats, diputades.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el diputat Pere Aragonès.

Pere Aragonès i Garcia

Moltes gràcies, senyora presidenta. Rebaixa de l'IRPF per a les rendes més baixes per tal d'incentivar el consum. És una idea que no sona malament i que, de fet, si rebaixem l'IRPF a les rendes més baixes, per una simple qüestió d'utilitat marginal, doncs, evidentment, part d'aquesta pot anar a consum o pot anar a reduir deute, no? Per tant, és una mesura que creiem que se'n pot parlar –se'n pot parlar.

Però també és veritat que la proposta, tal com es planteja, a nosaltres no ens agrada. No ens agrada per diverses qüestions. La primera, perquè és una proposta que subordina aquesta eventual rebaixa al que ha decidit el Govern de l'Estat. És a dir, el que es demana és: allò que va augmentar el Govern de l'Estat, que la Generalitat ho deixi de recaptar per la seva banda, per tant, que la Generalitat indemnitzï les rendes de menys de 53.000 euros per l'augment d'impostos de l'IRPF del senyor Rajoy. Això és el que ens proposen, no? Un augment que se'ns va dir que seria temporal, que s'ha allargat. El diputat Coto diu que l'any 2014 decidiran que ho treuen, no? Jo tinc els meus dubtes però, en tot cas, espero esvair-los aviat. És clar, el treuen i, si el treuen, llavors què s'ha de fer? S'ha d'augmentar una altra vegada? Per tant, el primer que no ens agrada és que aquesta proposta està vista, està plantejada des d'una posició subsidiària respecte al Govern de l'Estat, que, de fet, no és una sorpresa en el cas del seu grup, perquè crec que vostès veuen la

política catalana com a subsidiària de la política espanyola, no?

Després, que, és clar, l'efecte positiu que podria tenir això sobre el consum, en ser una proposta que rebaixa més a qui més té, perquè rebaixa més als que cobren 50.000 euros que no pas als que en cobren 10.000, doncs, no va en aquesta línia. I, per tant, els efectes positius que deia el diputat Cañas que podria tenir quedarien una mica anul·lats, no?

Després, perquè hauríem de parlar d'altres coses a l'hora de parlar d'IRPF. Sempre ens fixem en els tipus nominals: aquest tram de renda per aquests diners, aquest tipus, no?, i fins a aquest altre, i així anar pujant. Però el problema no són tant els tipus nominals, sinó els tipus efectius. Tenim un sistema de deduccions molt ampli, sobretot en la part estatal, també, i que genera aquests efectes que actualment l'IRPF no és tan progressiu com podria ser. També la diferència de tributació entre rendes del treball i rendes del capital. Per tant, aquí s'hauria d'abordar una reforma integral de l'IRPF que no pot fer aquest Parlament, que nosaltres volem que pugui fer i per això plantejem el que plantejem.

Però nosaltres no donarem suport a aquesta proposta perquè no se'ns diu quin impacte tindrà. És a dir, quan es fa una proposta de rebaixa d'impostos haurien de dir: «Miri, escolti'm, això suposarà ics milions menys per a la Generalitat.» I jo esperava que vostè ho diria, perquè va parlar, va fer una intervenció en la interpellació en un to que ens agrada més que el que sentim sovint, era més propositiu, no tan de queixa, però bé, a mi m'agrada més aquest to que no pas el que li sento més vegades. Però, en tot cas, en gustos no hi ha res escrit. Pensava que vostè, que parla de responsabilitat, diria: «Molt bé, això, miri, suposa tants milions menys per a la Generalitat.» Perquè, és clar, estem intentant mantenir les prestacions de l'estat del benestar i ja han patit molt i s'han fet retallades. Per no fer-ne més, o ingresseu més o no sé com ho farem i, per tant, vostè hauria de dir-nos quant costa això.

Jo he intentar fer alguns números; segurament no són molt precisos perquè tampoc disposem de les eines, com suposo que tampoc en disposa el seu grup, que, per exemple, pot tenir el Govern o pot tenir una universitat, no? Però estem parlant, segons els nostres càlculs, que estaríem entre uns 600 i 750 milions d'impacte de menys recaptació. Llavors, això com ho paguem? Què retallem per valor d'això? Vostè fa una setmana criticava el tema de la paga extra. Doncs, potser per fer això..., això és el valor d'una paga –de les catorze, d'una– de tot el personal de tota la Generalitat –Generalitat, Institut Català de la Salut, etcètera. Són aquestes xifres. Què hem d'anar, a dotze pagues? Jo crec que no; és evident que no, no? Per tant, com que vostè tampoc ens diu l'impacte, doncs, nosaltres creiem que a l'hora de proposar això la responsabilitat que vostè avui reclamava hauria estat –i acabo, presidenta– dir: «Escolti'm, això costa tants diners i, a partir d'aquí, parlem i ho compensem de tal manera.» Com que no ho fan, creiem que la proposta és més de cara a la galeria que no de cara als objectius que vostè

deia que aquesta moció persegueix. I per això votarem en contra.

Gràcies, senyora presidenta, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Per fixar el posicionament del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula l'illustre diputat Ferran Falcó.

Ferran Falcó i Isern

Conseller, diputades i diputats... Deixi'm començar dient-li, senyor Cañas, que a mi em va sorprendre la seva intervenció en la interpellació perquè vaig trobar que no era normal parlar de l'*acuerdo*, del *pacto*, de la *responsabilidad*, el que vostè ha repetit avui, no?, perquè és la primera vegada que el sentim parlar en aquests termes. I jo recordo més en la seva actitud parlamentària i no parlamentària paraules com, adreçant-se al meu grup i a aquest Govern, «colpistes», «manipuladors», «xenòfobs fiscals», «ustedes practican la xenofobia fiscal», etcètera. Li ho dic perquè potser ha tingut un moment de transfiguració, i jo li ho agraeixo.

Però, en tot cas, aquesta és una proposta que, com deia vostè en la seva intervenció, és interessant? Sí. És acceptable? No en aquest moment. Si..., el principi, coincidim. És tramposa? Segur –és tramposa, segur. Perquè..., i no ens digui que no ens ho hem mirat, perquè nosaltres ens ho hem mirat. Jo, com a mínim, he preguntat al Govern: què val això que proposa Ciutadans? I el Govern..., no és exactament el que diu el senyor Aragonès, però el Govern ha fet una estimació de 636 milions d'euros amb 599.333..., vaja, 636 milions d'euros. És clar, una pèrdua del 8,86 per cent dels ingressos per IRP. Les precedents simulacions s'han fet amb el simulador Simcat v4.1 de la Universitat de Barcelona amb la mostra de declarants de l'IRPF 2010 i els paràmetres de referència són els vigents a l'IRPF del 2012. És a dir, ens ho hem mirat, 636 milions d'euros. No és que no estigui bé la proposta, és que no sabem d'on treure'ls, ara no els portem «sultos» a la butxaca, 636 milions d'euros.

I abans li deia que aquesta era una proposta tramposa perquè, en el fons, aquesta proposta el que persegueix en la segona intervenció o tercera intervenció és alimentar el mantra nacionalista de Ciutadans: «Cierren TV3, dejen de hacer embajadas..., no financin Òmnium Cultural, tanquin els consells comarcals...» I això també ens ho hem mirat. Dic: «A veure què val això?» TV3, 223; Òmnium Cultural, 1; consells comarcals, 35; acció exterior, 26; suma 285. No hi arribem, tampoc hi arribem, a 636, amb això no hi arribem. D'altra banda, ens hauríem de preguntar si seria just tancar TV3, que és líder d'audiència durant els darrers dos anys i mig, per molt que vostès aquest dematí, i d'altres, l'hagin criticat i hagin dit que manipula els cervells de la gent, etcètera, però és una televisió que és líder i seria una mica injust, no?, tan-

car-la per aplicar aquesta mesura. Per tant, ens agradaria no haver de tenir aquest IRPF.

D'altra banda, aquesta és una proposta tramposa. Per què? Perquè ve d'un grup que sempre li reclama tot a la Generalitat i mai no reclama res al Govern central, al Govern de l'Estat. Per exemple, ens han demanat mai que la Generalitat pugui participar dels ingressos extra que té l'Estat amb aquests augments d'impostos –per cert, senyor Coto, l'IVA, l'IRPF, no li ho recordaré, però, vaja, vostè ja ho sap millor que jo–, ens ho han demanat mai amb alguna moció? No. Han demanat mai que l'Estat pagui els deutes que té amb Catalunya reconeguts per llei, signats? Tampoc. Han demanat mai que ens paguin una compensació per no haver-nos deixat aplicar la qüestió dels dipòsits bancaris? Tampoc. Donarien suport al contenciós que hi va presentar el Govern per reclamar uns criteris diferents en aplicació de la Llei d'estabilitat, que podrien significar per al pressupost de la Generalitat, l'any que ve, 2.400 milions d'euros? Tampoc. Quan ens hem de dirigir a Madrid, ni «mu» –ni «mu». Ara, a una Generalitat que està com està, que està intervinguda, que no té accés als mercats financers, que té una tutela efectiva per part del Govern central, a aquests sí, a aquests els hem d'anar a demanar tots. Quan, sobretot, vostès saben igual que nosaltres que hi ha més marge de reducció de l'IRPF en el tram estatal que en el tram autonòmic.

Per tant, aquesta és una proposta que no podem fer perquè val 636 milions d'euros que, d'una altra manera, aplicat, diguem-ne, amb altres paràmetres són una paga i mitja menys per als funcionaris i treballadors públics de la Generalitat, és a dir que de catorze passaríem a onze i mitja, o bé vint mil treballadors públics menys; això és l'impacte d'aquests 636 milions d'euros. I avui per avui, encara que ens agradaria que pogués ser així, aquesta és una proposta que, per tramposa, no la podem acceptar.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

La vicepresidenta primera

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

La presidenta

Passem a la votació d'aquesta moció. No hi han peticions de votacions separades, no? O sí? (Jordi Cañas Pérez demana per parlar.) Senyor Cañas?

Jordi Cañas Pérez

No, presidenta, por alusiones.

La presidenta

Per al·lusions?

Jordi Cañas Pérez

Sí, claro.

La presidenta

Trenta segons.

Jordi Cañas Pérez

Gracias, presidenta. Al señor Vendrell, mire, señor Vendrell, ¿a usted le suena lo de «seamos realistas, pidamos lo imposible»? ¿Sabe lo que pasa? Que esto es posible, es necesario y, sobre todo, es justo.

Al señor Aragonès, mire, yo pensaba que iban ustedes a apoyar esta propuesta, entre otras cosas porque el señor Junqueras el día 7 de julio de 2013 propuso una rebaja del IRPF de las rentas más bajas. No sé si el problema es que lo presenta Ciudadanos en vez de ustedes, lo que sería bueno es que, si ustedes tenían un problema con los tramos, hubieran presentado una enmienda para modificarlo.

Y en cuanto al señor de Convergència i Unió, seré muy breve. Mire, no sé si es tramposa esta propuesta ¿Sabe lo que es tramposo? Ganar unas elecciones incorporando en el programa electoral que reducirían el IRPF, eso sí que es tramposo; y estar en el Gobierno y subirlo.

Gracias, presidenta.

La presidenta

Passem a la votació de la moció.

Comença la votació.

Ha estat rebutjada per 27 vots a favor, 101 en contra i 2 abstencions.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les accions que emprendre amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat (tram. 302-00075/10)

Passem al punt vint-i-dosè de l'ordre del dia, que és la Moció subsegüent a la interpellació al Govern sobre les accions que emprendre amb motiu de l'aprovació del Pla hidrològic de l'Ebre per part de l'Estat. Presentada pel Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'illustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Presidenta, diputats, diputades, com vam explicar en lo debat de la interpellació que dona origen a esta moció, lo que pretenem des del Grup d'Esquerra Republicana és un posicionament del Parlament de Catalunya absolutament majoritari i nítid en contra del Pla hidrològic de la conca de l'Ebre proposat per la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre i que en breu pretén aprovar el Govern de l'Estat espanyol.

Reclamem al nostre Govern, al Govern català, que emprengui accions legals per aconseguir que el pla de conca s'ajusti als requeriments de la legislació europea i s'ajusti també als requeriments de la legislació estatal, en concret a la disposició addicional desena de

la Llei 11/2005, que modifica la Llei del Pla hidrològic nacional. Reclamem al nostre Govern que faci tot el possible perquè el pla de conca contempli un règim de cabals ecològics que garantisca la conservació del Segre, de l'Ebre i del delta en un bon estat de conservació, d'acord amb allò que proposa els cabals determinats en la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre i per este mateix Parlament, i d'acord també amb la normativa estatal recollida per la instrucció tècnica de planificació hidrològica. I demanem també al Govern català que continui desenvolupant estudis de caràcter tècnic i científic que permetin defensar amb millors arguments el règim de cabals ambientals proposats per Catalunya i també que mos permetin justificar l'oposició a este Pla hidrològic de conca de l'Ebre proposat per l'Estat.

A la presentació de la interpellació vam tenir l'oportunitat d'exposar amb cert detall els nostres motius, pels quals ens oposem al pla de conca. En faré una breu pinzellada. El pla i la seua tramitació acumulen múltiples defectes i mancances en el calendari, en les formes, en la seua legalitat i, sobretot, en el seu contingut. No m'estendré gaire a parlar de formes, ni tampoc de la manca de diàleg, ni de la manca de receptivitat respecte a les alegacions del Govern català, però sí que voldria recordar la sentència condemnatòria en contra de l'Estat espanyol per incompliment de la Directiva marc de l'aigua per part del Tribunal de Luxemburg, sentència emesa a l'octubre del 2012 que denuncia la tramitació defectuosa del pla de conca de l'Ebre que avui debatem. M'estendré sobretot en els efectes i en les mancances derivats del seu contingut, un contingut que vulnera en molts aspectes los principis i les disposicions de la Directiva marc de l'aigua i que perjudica de forma clara i premeditada los interessos de Catalunya i molt especialment de la part sud, de les Terres de l'Ebre.

Lo pla de conca proposat hipoteca un 80 per cent dels recursos hídrics disponibles a partir de les reserves estratègiques per a futurs drets concessionals d'aigua destinada a regadius. Se planteja en este pla passar de les 700.000 hectàrees avui regades de forma efectiva al conjunt de la conca de l'Ebre a 1.400.000; representa duplicar les hectàrees, un plantejament absolutament desproporcionat i amb tan poc sentit econòmic i ambiental com els transvasaments, que el mateix ministre Cañete pretenia fer fa una dècada per a regar els camps de golf i les urbanitzacions, que en bona mesura han dut l'Estat espanyol al crac econòmic actual.

En definitiva, este pla de conca està dissenyat per reservar legalment el màxim d'aigua possible aigües amunt del territori català i deixar lo tram final de l'Ebre amb uns cabals ambientals minsos i amb una qualitat de l'aigua deficient, en contra del que determina la Directiva marc de l'aigua. Este fet és especialment greu i d'importància realment estratègica si tenim en compte que este pla de conca pot acabar consolidant tota una sèrie de concessions de detraccions davant de la legislació europea perquè en el futur pot ser especialment greu per al nostre país.

Este pla de conca és lo primer que s'ha redactat en plena vigència de la Directiva marc de l'aigua, apro-

vada a l'octubre de l'any 2000, una directiva que fixa com a objectiu principal l'assoliment del bon estat ecològic de les masses d'aigua de tota la Unió Europea a partir de l'any 2015. Tot i l'ambició d'esta nova directiva, lo que mos presenta la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre representa baixar dels cent metres cúbics per segon actuals de cabal mínim als vuitanta metres cúbics durant la major part de l'any. Tot i este avanç legislatiu tornem i continuem estant amb les velles sumes i restes pròpies de la política hídrica del segle passat. Davant dels greus problemes ambientals que patix lo delta de l'Ebre, de regressió, de subsidència, de salinització, d'eutrofització de les seues badies, lo que mos proposa este pla de conca és baixar encara més la qualitat i la quantitat de l'aigua a la desemboadura.

El 2005 s'acabava el malson del gran transvasament amb una modificació de la Llei del Pla hidrològic nacional, incorporant una disposició adicional desena que determinava que en la seu de la Comissió de Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre se determinarien els cabals. Allò va ser un últim pacte, un pacte amb el Govern de l'Estat, amb el govern de Zapatero, que, posteriorment, no ha servit absolutament de res, perquè d'aquells cabals no s'han tingut absolutament en compte per a res. Com sempre, l'Estat espanyol incompleix los pactes que estableix amb Catalunya. I per este motiu hem de fiar el nostre futur, el futur del pla de conca i el futur de les Terres de l'Ebre a les institucions judicials i, sobretot, a la Unió Europea, on tradicionalment hem trobat lo suport i el sentit comú que sovint hem trobat a faltar per ponent.

Moltes gràcies.

La presidenta

Per defensar les esmenes presentades té la paraula, en nom d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Hortènsia Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, avui tenim l'oportunitat que el Parlament de Catalunya, fent-se ressò, també, de les declaracions que ha anat fent reiteradament el conseller Vila, blindem una postura i un posicionament per fer front a l'agressió que suposa la proposta de cabal que ha fet la CHE.

En aquest sentit, el nostre grup hem presentat dues esmenes. La primera esmena, una mica, agafant-se també a les paraules que durant la interpellació el conseller contestava al diputat Lluís Salvadó, és una esmena que fixa quines són les accions legals que creiem que ha d'emprendre el Govern per fer front a aquesta nova agressió, que és presentar davant del Tribunal Constitucional pel que suposa d'invasió competencial. També la presentació, estudiada, d'un recurs per la vulneració de l'adicional desena, que, fixin-s'hi, quan es va variar la llei, el 2005, l'adicional desena fixava expressament que per fixar el cabal s'havia de tenir en compte la pervivència de l'Ebre, s'havia de fer amb participació del Govern de Catalunya i la participa-

ció amb un sistema tècnic. Per tant, aquí es vulnera aquesta adicional. I, per últim, la denúncia davant de la Unió Europea per l'incompliment no només de la Directiva marc de l'aigua, sinó d'altres directives associades a manteniment d'espais verds, zones d'interès comunitari, Xarxa Natura 2000, que si s'implanta el cabal que pretén la CHE s'acabarien vulnerant. Per tant, aquesta esmena.

Una segona esmena, també, que fa referència al PIPDE, a les obres que queden pendents d'executar, i que creiem que són necessàries, del Pla integral de protecció del delta de l'Ebre, tant per part de l'Estat com per part de la Generalitat, i que avui són imprescindibles, no només per motius ambientals, que també, sinó per motius econòmics. Quan avui el diputat Salvadó parlava dels problemes de regressió, salinització o eutrofització de les llacunes, això posa en risc un sector emergent, un sector important per a l'economia del delta, com és el sector de l'aqüicultura, de les muscleres, com és el sector de l'ostra. Per tant, no només un problema ambiental, sinó també un problema econòmic.

En acabat, també necessitem tenir els filtres verds, la xarxa d'indicadors ambientals, és a dir, tota una sèrie de mesures que es van proposar en el seu dia i que creiem que són necessàries, i més ara en el tema de la reserva de la biosfera i si volem realment que el territori, que les Terres de l'Ebre, destaquin pels seus valors ambientals i es pugui generar aquesta economia verda, que creiem que el seu futur passa molt per aquí.

I ja presentades les esmenes, també voldria aprofitar per fer una reflexió al voltant d'aquesta qüestió. En la seva interpellació, deia el conseller que part de l'aigua que avui dia es gasta és a l'agricultura. I aquí voldria obrir la reflexió. El que no podem fer, el Govern de Catalunya, el que no podem fer des de Catalunya, des de les institucions, és demonitzar les extraccions que es volen fer aigües amunt, i que a més entenem que són desorbitades, sense no ser solidaris, donar exemple i pensar també en les captacions que tenim aquí a Catalunya, si realment són les necessàries, són les adequades, o també cal replantejar-les. No es pot exigir solidaritat..., no es poden exigir qüestions a la resta de l'Estat que nosaltres tampoc no estem disposats a complir. I suposo que ja m'entén, el conseller. Em refereixo als sistemes de regadiu Segarra-Garrigues i Xerta-Sènia. Perquè si hem de canviar el model, que jo crec que realment l'hem de canviar –hem de fer que els regadius siguin sostenibles, millorin en eficàcia i eficiència–, també ho hem de fer en aquells regadius d'aquí de Catalunya. Per tant, ja que nosaltres demanarem això a la resta de comunitats, com l'Aragó o la Rioja, també aprofitem per fer aquesta reflexió a nivell de Catalunya, de si realment les quantitats d'aigua que hem de treure avui dia són les que convindrien. L'altre dia ho parlàvem en el cas del Xerta-Sènia a la Comissió d'Agricultura, que potser hauríem de revisar, dels tres escenaris que es van fer en el seu moment, quin és. Vam optar pel que suposava més cabal. Potser no en caldria tant.

I en aquest sentit invitar a la col·laboració estreta, ja sap el conseller que sempre la demano, entre el Depar-

tament de Territori i el Departament d'Agricultura per entendre aquest treball conjunt.

Gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Ciutadans, té la paraula l'illustre senyor Matías Alonso.

Matías Alonso Ruiz

Gràcies, presidenta. Des del nostre grup parlamentari veiem en aquesta moció, un cop més, un intent de convertir el Parlament en una espècie de cambra de segona lectura. Avui, amb aquesta moció, sembla que estiguem en un sant tornem-hi.

La Confederació Hidrogràfica de l'Ebre està constituïda per noranta-vuit entitats, entre les quals hi ha, ni més ni menys, nou comunitats autònomes.

L'aigua de segur que és un bé natural abundant però escàs; abundant al planeta, però escàs en la seva forma apta per a l'ús industrial, de la ramaderia, de l'agricultura, per al consum humà, etcètera. Però l'aigua, ho hem de tenir present, ha estat sempre un dels principals focus de desenvolupament de la civilització. Per tant, cal l'aigua per tenir desenvolupament a qual-sevol lloc.

Els seus usos regulars estan regulats. Hi ha, per descomptat, la Directiva marc de l'aigua, però n'hi han més. I els plans hidrològics, hem de tenir-ho present, els elaboren les corresponents confederacions, com és el cas d'aquest Pla hidrològic de la conca de l'Ebre. Aquí hi ha administracions públiques, ho hem dit, hi han consumidors, hi han sindicats, hi han regants, etcètera.

La veritat és que el pla s'ha aprovat amb una majoria molt àmplia dins de la Confederació Hidrològica de l'Ebre. Ha tingut, aquest pla, dels 98 representants, 72 vots a favor, 9 en contra i 5 abstencions. Als vots en contra hi ha la Generalitat de Catalunya, hi ha la Chunta Aragonesista, hi han entitats ecologistes. Entre les abstencions hi ha Izquierda Unida, hi ha sindicats, hi han dues empreses de producció d'electricitat de les tres que hi són representades. Però hi han molts municipis, també de Catalunya, hi han confederacions de regants, també de Catalunya, que estan a favor d'aquest pla.

Cal garantir la qualitat de l'aigua. D'això no n'hi ha cap dubte. Per tant, hem d'assegurar la qualitat de l'aigua de l'Ebre en tots els seus trams, i també la de tots els seus afluents. Pensem que a Espanya els governs, el central i els autonòmics, en tenen cura. Tenim una llarguíssima tradició en la gestió de l'aigua, a Espanya. Hi ha molts agents implicats, i per tant és un tema complex. Però hem de partir d'una dada important. És un error fàcil de cometre pensar que només el bon estat ecològic va lligat a la disponibilitat de cabals concrets de manteniment. És bàsic el component de l'aigua dins de l'ecosistema d'un riu, per descomptat, però molta aigua però d'insuficient qualitat no ens portarà enlloc.

Hi han problemes, al riu? Molts –molts. Alguns els tenim al cap, i molt forts, i no s'hi han pres les mesures... Jo voldria posar com a exemple el municipi de Flix, on hi ha un tripartit –el PSC, juntament amb Esquerra, juntament amb CiU– governant. Són els tres partits que hi han a l'ajuntament. I aquí hi ha hagut un tractament modèlic per tal de col·laborar amb l'Estat i amb la Generalitat per tal de posar solució al gran drama que té a hores d'ara el riu, el veritable drama que té, que és la contaminació, a Flix. Això ho hem d'agrair a aquest ajuntament, i ho hem d'agrair també al mateix Govern d'Espanya i al Govern de la Generalitat en el seu àmbit de col·laboració.

Nosaltres hem presentat quatre esmenes: dues de supressió, del punt 1 i del punt 2; una de supressió i d'addició en el punt 3, i una de nova, per reclamar al Govern de la Generalitat que renegocii amb el Govern de l'Estat, amb el Govern d'Espanya, el Pla integral de protecció del delta de l'Ebre.

El riu ha millorat en els darrers temps. Ha millorat gràcies sobretot a la implicació de moltes persones, de moltes entitats públiques i també de la societat civil que hi treballa. Es recupera la fauna, es recuperen els boscos de ribera, es treballa de ferm per aconseguir-ho.

Del Pla hidrològic, podríem discutir sobre els cabals. S'ha discutit molt. Però hi han acords des del punt de vista científic i tècnic que estan contraposats. Uns diuen una cosa, els altres en diuen una altra. En tot cas, és un pla que té una data de caducitat, que és el 2015, i ara el més convenient és posar-lo en pràctica i començar a renegociar, que ja toca, el pla per al 2015.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula l'excel·lentíssim senyor Rafael Luna.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies, presidenta. Per la interpellació que va fer el diputat d'Esquerra Republicana i pel que es desprèn de la moció, nosaltres, des del nostre grup, veiem que hi ha una alerta, preocupació pel tema, no?

Creguin de debò que em costa creure, tot això, perquè la planificació hidrològica hauria d'haver estat acabada el 2009. I no ho va estar. I vostès no van fer res perquè s'arribés a aquest port. No van fer res perquè vostès estaven en aquells moments governant amb el tripartit. S'hi trobaven molt a gust, compartien la cultura de l'aigua d'Iniciativa per Catalunya - Verds, i vostès, evidentment, no van tindre cap acció de demanar al Govern del Partit Socialista Obrer Espanyol del senyor Zapatero el que avui, amb aquesta urgència, vostès demanen.

Per això que aquesta preocupació és una mica tard. Vostè diu, i a l'exposició de motius de la seua moció, inclús, que hi ha un advertiment de la Unió Europea per no haver complert els terminis que s'havien mar-

cat per al 2009. Torno a dir que vostès en aquells moments estaven en un moment idíl·lic de tripartit, en un moment idíl·lic de la cultura de l'aigua, que ja veiem que ha sigut tot un èxit –unes dessaladores que no funcionen, dos preses per fer un transvasament, una dels Pirineus, una altra de les Terres de l'Ebre, cap a Barcelona, això és així–, i van tindre la sort que el conseller en aquells moments, el senyor Baltasar, se va encomanar a la verge de Montserrat, va ploure i se va solucionar el problema. I no parlen d'unes altres coses, com el Pla integral de defensa de l'Ebre, que a vostès se'ls demana constantment, i vostès són els causants que encara no s'haja fet cap mesura.

En segon lloc, ens crida l'atenció que vostè diu textualment..., para la moció i diu: «Perjudica de forma clara i premeditada els interessos de Catalunya.» Quins interessos de Catalunya? Escolti'm, aquest Pla hidrològic de la conca de l'Ebre l'han votat totes les entitats de regants. Totes. I a l'Ajuntament de Lleida veurem què votarà el Partit Socialista de Catalunya. Sap això què representa? El 48 per cent de la superfície de Catalunya. Per tant, no vingui a dir vostè que és tot Catalunya. És una part de Catalunya, però no tot Catalunya.

Diguen la veritat..., o amb l'excepció que vostès ara el que pretendran, d'alguna manera, és dir: «Escolti, les culpes de tot això les tenen els de fora.» És a dir, Espanya. Espanya és la culpable que en aquests moments no s'haja tirat endavant.

Miri, això és un pla que ha estat consensuat per nou comunitats autònomes, per l'Administració General de l'Estat, per deu diputacions, per organismes comarcals, per 1.741 corporacions municipals. És a dir: és el resultat d'un procés de participació que ha consistit en 2.700 reunions que s'han tingut. I nosaltres, i el Govern del Partit Popular, el Govern de Mariano Rajoy, ho ha tirat endavant. No s'ha dedicat a fer, com feia el senyor Zapatero..., que no va fer res. Simplement, tot el que s'havia fet denegar-ho i ficar-ho a la brossa.

Amb referència al cabal ecològic, evidentment se passa de 3.154 hectòmetres cúbics l'any i s'augmenta a 3.370. És a dir, hi ha 200 hectòmetres cúbics d'increment del cabal. Tot això fixant un règim variable de 80 i 155 metres cúbics per segon. A més, es proposa realitzar crescudes puntuals entre 1.000 i 1.500 metres cúbics per poder regenerar el delta.

Amb referència als estudis tècnics, vostès demanen i diuen que es demanen els cabals. Els cabals estan registrats i estan amb les normes vigents, i la veritat és que ens sorprèn moltíssim que això no estigui reflectit en el que són estudis tècnics, amb els quals..., vostès, amb la llei a la mà, els poden demanar.

Miri, tot el que vénen a demanar ara és la incapacitat que vostès van fer. L'únic que han canviat són els escenaris. Abans era Convergència i Unió, que havia donat suport i havia aprovat el Pla hidrològic nacional, i ara, com han canviat de parella de ball, doncs, estan al costat dels que anaven en contra del transvasament. Jo crec que si a algú han de demanar responsabilitats és a un govern del Partit Socialista que avui votarà a favor, en contra del que ha votat el senyor alcalde seu

a Lleida, i a aquells, realment, que fan demagogia d'un pla que ha estat totalment estructurat i contemplat per totes les entitats.

Nosaltres votarem en contra del punt 1. Al 2 hi hem fet una esmena al punt segon, que si s'admet hi votarem a favor.

La presidenta

Per fixar la seva posició té la paraula, en nom del Grup Mixt, el senyor Quim Arrufat.

Quim Arrufat Ibáñez

Bé, des del Grup de la Candidatura d'Unitat Popular - Alternativa d'Esquerreres votarem a favor de la moció, perquè manifesta el rebuig al Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, perquè demana que s'adoptin les mesures legals per garantir el bon estat ecològic de l'Ebre, el Segre i el delta i, finalment, perquè es demana que es continuïn redactant estudis tècnics per reforçar l'argumentari. A més a més, si s'incorporen les esmenes d'Iniciativa - Esquerra Unida, doncs encara ens sembla més acurat el resultat de la moció.

Nosaltres no estem en contra que es redactin plans hidrològics. Òbviament que no. És necessari un pla hidrològic que fixi quin és el cabal mínim de l'Ebre. A nosaltres ens sembla una barbaritat apujar la utilització de l'aigua de l'Ebre per a regadiu fins al 70 per cent i que per tant al delta només hi arribi el 30 per cent de l'aigua que hauria de baixar per l'Ebre. Ens sembla una barbaritat. Ens sembla una barbaritat perquè salinitzarà tot el delta de l'Ebre, perquè això produirà més conseqüències sobre la natura, sobre l'ecosistema de l'Ebre, i ens sembla una barbaritat en general utilitzar tanta aigua d'un mateix riu, perquè s'altera absolutament, i per tant es condiciona la seva possible vida futura a les actuacions que s'hi facin avui.

Nosaltres entenem que el que cal abordar de forma urgent són alternatives i comportaments coherents amb el no als transvasaments, no als transvasaments de qualsevol forma, per qualsevol cosa, i alterant la natura i els cabals mínims ecològics que hauria de mantenir qualsevol riu.

Entenem que d'alternatives sobre la taula n'hi deu haver diferents, algunes que fins i tot no coneixem. Però nosaltres les resumim en cinc punts.

Un nou model de gestió territorial que no faci usos abusius de l'aigua allà on no n'hi ha –allà on no n'hi ha–, i que per tant no passi com a l'economia promoguda a Múrcia o el País Valencià, que demana permanentment d'anar a picar a la porta a Madrid per defensar més aigua, que arribi més aigua, perquè s'ha projectat una economia que necessita més aigua de l'existent.

Una segona alternativa, que és l'aprofitament d'aqüífers i la descontaminació d'aquells que estiguin contaminats o que estiguin salats, que es trobin en zones costaneres. Però, en tot cas, d'aqüífers n'hi ha molts, i el seu aprofitament, si no volem carregar-nos els rius,

s'imposa en la política pública respecte a la gestió de l'aigua.

Una tercera alternativa, que és la millora de les xarxes de distribució, que perden tants per cent elevats d'aigua en la seva distribució, en el seu transport, i que per tant desaprofiten la mateixa aigua que prenen dels cabals dels rius.

I, finalment, la reutilització, i per tant l'aplicació, com a cinquena alternativa, de la instal·lació de la doble xarxa que permeti xarxes d'aigua potable i xarxes d'aigua d'ús sanitari, i que per tant permeti optimitzar l'ús final de l'aigua.

Són alternatives que s'han d'assumir si al llarg del temps, si d'una forma sostinguda, es vol evitar que vagin proliferant l'un darrere l'altre els plans hidrològics que l'Estat espanyol redacti per treure de l'Ebre o treure d'altres rius, com d'altra banda fa el Govern de la Generalitat en altres conques, més aigua de la que pot assumir..., ser sostreta d'aquests rius.

L'aigua serà motiu de conflicte en el futur. Ho diuen, ho preveuen, tots els estudis geoestratègics, geopolítics, sobre la qüestió. El diputat de Ciutadans ho ha dit molt bé: l'aigua és important per al desenvolupament, i d'aquí la frase «a l'enemic ni aigua». I creiem que això es materialitzarà en el futur, diguem-ne, a escala global, en el sentit que l'aigua serà motiu de guerra i de conflicte. I ho és a la Unió Europea, també, amb motiu de la doctrina neoliberal: privatitzar a canvi d'ajudes públiques de la troica. És una de les condicions imposades per la troica a Grècia per accedir al rescat: privatitzar tota la xarxa de distribució en alta i en baixa d'aigua existent al país. I hi ha també tensions a les xarxes d'aquí, a les locals, que reben ofertes, al costat de l'ofegament financer dels ajuntaments, d'empreses privades. I crec que en aquest sentit també hem de defensar que tota aquesta planificació, aquestes alternatives, extreure massa aigua dels rius..., aquesta nova gestió de l'aigua que es va proposar des dels moviments socials, però que en política pública s'ha traduït en molt poc o en quasi res, té també impulsos des d'altres parts d'Europa, quan París torna a remunicipalitzar l'aigua i la treu de Veolia i de Suez, de les dues multinacionals que aspiraven a reguanyar el contracte de gestió; quan Berlín es planteja ara mateix tornar a remunicipalitzar l'aigua, i, per tant, la xarxa de distribució, per millorar-ne la distribució i abaratir-ne el cost, o quan ajuntaments de Catalunya, com Arenys de Munt, fan l'esforç de remunicipalitzar l'aigua i estalviar diners, i treure-ho, per tant, de la gestió privada de les multinacionals, que començaran a especular i a convertir l'aigua i la seva distribució en motiu de guerra, de conflicte i d'aplicació de polítiques neoliberals.

Per tant, votarem a favor de la moció.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari Socialista, té la paraula la il·lustre senyora Núria Ventura.

Núria Ventura Brusca

Gràcies, presidenta. Conseller, diputats, diputades, tristament, començàvem ahir esta sessió plenària parlant dels sismes de les darreres setmanes a la zona del Montsià, Baix Ebre i Maestrat relacionats amb el projecte Castor d'emmagatzematge de gas, i l'acabarem avui parlant d'una amenaça que plana de nou sobre les Terres de l'Ebre per la intenció del Partit Popular de tirar endavant el Pla hidrològic de la conca de l'Ebre, sense incorporar-hi, recordem-ho, cap de les alegacions presentades pels ajuntaments del territori ni per la majoria d'entitats, científics i tècnics.

Fa anys que parlem, debatem, aquesta qüestió. Més insistentment, és veritat, des que el passat 4 de juliol el Consejo del Agua de la Demarcación del Ebro va procedir a informar favorablement, amb la posterior conformitat per part del Comité de Autoridades Competentes, gairebé sense debat previ... Per tant, a aquestes alçades les posicions crec que estan prou clares per part de tots, i no serà cap sorpresa el nostre vot favorable a la moció, per molt que sí que sorprenga el senyor Rafa Luna.

Des del Grup Parlamentari Socialista reiterem que la nova proposta de cabals és clarament insuficient, que incompleix i ignora de manera flagrant les conclusions de la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre –ho recordo, ratificades per aquest Parlament l'any 2007– i que no té en compte tampoc els criteris tècnics i científics.

El nou pla de conca vulnera la Directiva marc de l'aigua, ja que, entre altres, no té en compte variables claus en l'establiment de cabals ecològics que garanteixin el bon estat dels rius..., per la importància també de la lluita a Europa per aturar aquesta proposta, aquí rau el principal argument, posant en valor també la recent declaració de les Terres de l'Ebre per part de la UNESCO com a reserva de la biosfera.

El nou cabal ecològic certifica, diputats i diputades, la mort del delta de l'Ebre i amenaça la pervivència també de les persones que hi viuen, perquè el seu impacte serà extremadament negatiu a nivell econòmic i també a nivell social, no només a nivell mediambiental.

Hi ha tres arguments principals que ho avalen. Primer, la regressió geomorfològica. El delta de l'Ebre, que pateix un procés de regressió per manca de sediments, es conserva per un delicat equilibri entre les aigües fluvials i també les marítimes. Si disminueixen els cabals i es redueix l'aportació de sediments, evidentment, el delta s'enfonsa progressivament, i podria arribar a inundar-se bona part de la planura deltaica. A més, si disminueix l'aportació de recursos, la dilució dels contaminants..., amb la qual cosa empitjora, evidentment, la qualitat ecològica.

Segon, la salinització. La falca salina inicia la penetració per la desembocadura de l'Ebre per sota dels cabals dels 400, 500, aproximadament, metres cúbics / segon; per sota dels 200 arriba a l'illa de Gràcia, i per sota dels 100, a Amposta. I, ja en períodes d'estiuatges greus, el cabal, si no supera els 30, 50, metres cúbics, pot arribar fins i tot a Tortosa.

I, tercer, amb relació a l'afectació que els deia econòmica i social, la disminució del cabal impactarà negativament al sector pesquer i aquícultor, per posar dos exemples que també s'han anomenat anteriorment. La plataforma continental, pròxima a la desembocadura de l'Ebre, és d'una riquesa piscícola extraordinària gràcies a la combinació de les aportacions de l'aigua i dels nutrients de l'Ebre, i, evidentment, del mar. I això també ho posa en risc l'actual proposta de cabals que hi ha damunt la taula, una proposta, a més, que mostra la voluntat inequívoca del Partit Popular de fer transvasaments encoberts. Tot i que el nou pla hauria, precisament, de servir per fer inviable el transvasament de l'Ebre, el Partit Popular ha fet tot el contrari i ens imposa una xifres clarament insuficients sense tenir en compte els arguments anteriors.

Per tot això, des del Grup Parlamentari Socialista donarem el nostre suport a la moció que debatem. I estem convençuts, convençudíssims, que amb la força del territori i la unitat de la majoria de les forces polítiques aquí presents frenarem aquest nou passeig militar que pretén el Govern del Partit Popular.

Senyor Luna, vam derogar el transvasament d'Aznar i Pujol. Ho diem orgullosos, ho vam aconseguir. I, per tant, ho farem de nou amb el Pla de conca de l'Ebre.

Moltes gràcies.

La presidenta

En nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Gràcies, presidenta. Conseller Vila, senyores i senyors diputats, de nou, i malauradament, aquest plenari es torna a posicionar respecte al riu més important del nostre país, l'Ebre, i a l'agressió que una vegada més ens arriba des de l'Estat. Perquè aquesta és una qüestió de país, un atac directe al tram català del riu Ebre, sense tenir en compte el que aquest representa per al país i els efectes que pot tenir per al territori català que s'acabi aprovant un pla hidrològic de la conca de l'Ebre com el que pretén aprovar el Partit Popular.

Vam avisar ara fa més d'un any, aquí mateix, que això podia passar. I al final ha passat. No ens han escoltat, i a més a més ens han menystingut. El Govern de la Generalitat, la Comissió per a la Sostenibilitat de les Terres de l'Ebre, va fer una proposta consensuada amb el territori, avalada per experts, que proposava quin era el cabal ecològic que permetia la pervivència del riu i del delta, una proposta de cabal que permet que el riu es mantingui en condicions, que continuïn existint oportunitats a les Terres de l'Ebre. Però no se'ns ha escoltat; ni al territori, ni als ajuntaments ni al Govern de la Generalitat. I aquí voldria fer referència a l'important paper desenvolupat pel Departament de Territori i Sostenibilitat, pel conseller Vila, que al llarg d'aquest procés ha defensat amb tota la fermesa el territori de les Terres de l'Ebre. I, per tant, cal agrair, en nom del territori que repre-

sento avui aquí, aquest suport tan important i tan necessari; una defensa ferma vers el riu Ebre basada en arguments tècnics, i defensant allà on feia falta, a tot arreu, davant del Consejo Nacional del Agua, davant de la Confederació Hidrogràfica de l'Ebre, davant també del ministre Cañete, que aquest és un mal pla, un pla que no té en compte el patrimoni natural que representa el riu, no té en compte el mal que ens pot fer ni té en compte els efectes econòmics que comporta un cabal com el que vol aprovar el Partit Popular.

Senyor Luna, qui representa el país és el Govern de la Generalitat. I, per tant, el Govern de la Generalitat ahir va representar i va votar en contra d'aquest pla hidrològic. No és ni l'Ajuntament de Lleida ni són els regants.

I no s'ha fet en cap moment amb consens. Potser sí amb les altres comunitats autònomes, acceptant tot el que demanaven. Però amb Catalunya, cap tipus de consens. Ens van menystenir, no van aprovar cap de les al·legacions presentades pel Govern de la Generalitat, i tampoc ens han escoltat, als ajuntaments. Perquè, a més a més, als ajuntaments, l'Administració més propera als ciutadans, ni ens han respost les al·legacions. No s'han dignat ni a contestar-nos. Les crides dels alcaldes a posar coneixement en esta qüestió hi han sigut totes, i han caigut en sac foradat.

La proposta de cabal que surt de Madrid, evidentment, és clara. Surt del que sobra una vegada descomptades les concessions actuals i futures. No qüestionem les concessions actuals. Qüestionem aquelles que no són necessàries, aquelles que podrien suposar que si no es fessen no tindríem el cabal que vostès plantegen. No podem determinar un cabal tenint en compte el que es va traient. Les coses se fan al revés.

El que sí que és clar és que sí que han escoltat altres territoris, altres territoris de riu amunt. Les concessions riu amunt; els nous regadius de l'Aragó. Això, és el que han escoltat vostès; regadius que no tenen en compte si el riu pot permetre's aquestes condicions, que és evident que no ho pot fer. Només interessos sense pensar en el que demanem.

L'únic que demanem, el que demanem des del país, el que demanem des del Govern de la Generalitat, el que demanem des de Convergència i Unió, és que el riu continue sent riu, i és el que no volen vostès; que el riu segueixi portant aigua fins al delta en condicions; que no s'afecti l'ecosistema; que la pesca, que l'agricultura, que l'important patrimoni natural que tenim, no es matin, no es vegin afectats.

Perquè el riu Ebre és un patrimoni de país, i el Govern de l'Estat el que vol a dia d'avui és matar aquest patrimoni. I el Govern de la Generalitat ha estat clar, el conseller Vila ho ha expressat de forma reiterada: anirem fins on calgui per defensar el riu Ebre. Si l'acord no arriba, ens personarem davant de la Comissió Europea perquè aquesta decisió no culmini, perquè cal aquesta defensa clara del riu, cal aquesta defensa clara del territori. I també hi ha altres vies per lluitar, i així ho ha anunciat també el conseller, davant del Tribunal Suprem i davant del Tribunal Constitucional.

Evidentment, no seríem aquí si el Partit Socialista, en el seu moment, hagués fet els deures; en això li dono la raó, senyor Luna. Si el 2009 haguessin fet els deures, si haguessin aprovat el Pla hidrològic quan tocava i no ens l'haguessin deixat totalment redactat –perquè al final l'han redactat ells però l'han deixat allà, l'han deixat al Partit Popular però redactat pel Partit Socialista sense establir el cabal ecològic–, ara, segurament, tampoc estaríem aquí. Però el cert és que som a octubre del 2013 i vostès són els que han aprovat este pla hidrològic que ens porta el mal que ens porta i ens perjudica de molt mala manera. Però encara hi som a temps. Ens queda l'últim pas; queda el pas d'aprovació pel Consell de Ministres, i des d'aquí els apello aquesta última oportunitat. Senyors del Partit Popular, senyor Luna, en defensa del territori que vostè també avui representa, tot i no tindre diputat ebrenc, sí que els demano que demanin als seus que canviïn el plantejament del pla, que canviïn perquè encara són a temps de canviar-lo, són a temps encara de respectar-ho. Ens queda aquest darrer pas que és el Consell de Ministres. És una qüestió de sentit comú, és una qüestió d'avantposar l'interès general per sobre d'aquests interessos que afecten el nostre ecosistema, un ecosistema fràgil i una economia, la del tram final del riu, que depèn en bona mesura del riu Ebre.

Acabo ja com bé he començat. Senyores i senyors diputats, aquest és un tema de país, és un tema molt important per a tots nosaltres, i espero que avui tots plegats donem exemple del que realment volem com a país: conservar aquest patrimoni natural tan important que tenim i fer front a aquest capteniment del Partit Popular de voler portar a terme aquesta agressió al nostre país. No podem permetre més agressions, i seguirem, per tant, fermes i fins al final amb la defensa del riu, amb la defensa del delta de l'Ebre.

Gràcies, presidenta, senyores i senyors diputats.

La presidenta

Per pronunciar-se sobre les esmenes té la paraula l'il·lustre senyor Josep Lluís Salvadó.

J. Lluís Salvadó i Tenesa

Gràcies, presidenta. Bé, en tot cas començo per fer una valoració de les esmenes presentades i, tot seguir, fer alguna reflexió sobre alguns dels comentaris que s'han plantejat. En primer lloc, assumiríem les dos esmenes que ha presentat el grup d'Iniciativa; entenem que enriqueixen el contingut de la moció, i, com no podia ser d'altra manera, perquè van en contra de l'esperit i de la voluntat de la moció, votaríem en contra de les esmenes presentades pels grups de Ciutadans i del Partit Popular.

Algunes reflexions. La gestió hídrica moderna, la gestió hídrica que s'imposa a Europa és que els rius siguin rius, i, malauradament, encara hi han massa dirigents de les comunitats, de les confederacions hidrogràfiques que pensen que els rius a les seues desembocadures han de ser barrancs. I això estem davant de dos

visions: la visió del futur, la visió de l'Europa moderna enfront del segle, de l'Europa del segle passat, de l'Espanya del segle passat, que, malauradament, continua aferrada a no progressar i a no avançar en la gestió hídrica.

Respecte al que ha comentat el senyor Alonso, del grup de Ciutadans, és cert que el Consejo del Agua va generar un ampli consens, un ampli consens que acaba convertint-se que vuit comunitats autònomes se reparteixen l'aigua del riu i deixen l'última comunitat autònoma, que és la catalana, amb el riu buit. Això és un consens que, òbviament, beneficia molts i mos acaba perjudicant a pocs, però dóna la casualitat que estos pocs som nosaltres. Per altra banda, també, fem una referència a les comunitats de regants. Les comunitats de regants al final són ens que depenen al cent per cent de les confederacions hidrogràfiques i, al final, el seu marge de maniobra a l'hora de votar és minso i és molt reduït, i, per tant, aquells que coneixen bé les dinàmiques de les comunitats de regants i de les confederacions hidrogràfiques, a ningú li sorprèn que les comunitats de regants acabin fent allò que la confederació hidrogràfica planteja.

S'ha plantejat també sobre el tema dels terminis. Es plantejava que este pla de conca té data de caducitat el 2015, en teoria. El 2015, segons la Directiva marc de l'aigua, hauria d'estar aprovat el nou pla de conca, però encara a finals del 2013 no s'ha aprovat l'anterior pla de conca. Per tant, tots els pronòstics van que ni el 2015 ni el 2016 estarà el nou pla de conca. I el diàleg que s'ha plantejat per part de l'Estat és no acceptar cap esmena de la part catalana, del Govern català i de multitud d'ajuntaments de les Terres de l'Ebre.

I en tot cas, acabo demanant-li al senyor Rafa Luna, amb tot l'afecte, que està poc informat. Un eurodiputat, un tal Oriol Junqueras, que segurament el coneixerà, va presentar a Europa la denúncia que després va comportar que el Tribunal de Luxemburg denunciés l'Estat espanyol. Hem presentat en esta cambra, a Madrid, en diverses ocasions la denúncia contra els retards i contra els incompliments del pla de conca.

Acabo dient que esta nova batalla la tornarem a guanyar, per molt que pesi a alguns, i esperem que la futura batalla la puguem fer ja d'igual a igual, d'estat a estat.

La presidenta

Passem a la votació.

(Rafael Luna Vivas demana per parlar.) Senyor Luna.

Rafael Luna Vivas

Gràcies, presidenta. Per al·lusions directes que se m'ha fet.

La presidenta

Trenta segons.

Rafael Luna Vivas

Moltes gràcies. Miri, senyora Núria Ventura, jo no li contesto perquè la diputada ja li ha dit que la culpabilitat és de vostè, que el 2009 ho tenien quasi redactat tot, per tant, el que estan votant en contra és el seu.

Senyora Meritxell Roigé, no hi ha un diputat, físicament, de les Terres de l'Ebre, però és que vostès tampoc tenen cap diputat al Congrés. Nosaltres sí que tenim un diputat al Congrés, l'únic de les Terres de l'Ebre. Per tant, nosaltres podem presumir d'això i no vostès, que no ho poden fer.

(Hortènsia Grau Juan demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Grau.

Hortènsia Grau Juan

Gràcies, presidenta. Per al·lusions directes.

La presidenta

Trenta segons.

Hortènsia Grau Juan

Sí, per al·lusions directes al senyor Rafa Luna, i perquè una mentida repetida reiteradament no esdevé veritat. Tornar-li a dir que sí que vam fer. Miri si vam fer, que vam aturar el transvasament d'Alcañete, el que ara torna, el vam aturar el 2005, i gràcies a l'actuació de la ministra Narbona i del conseller Milà es van poder aconseguir els fons europeus per descontaminar Flix als llocs tòxics, un dels problemes ambientals més greus d'Europa. I per tant, ja està bé.

I una altra qüestió, senyor Luna. Les dessaladores aquestes són les que impediran, en cas d'un nou episodi de sequera, que no hàgim de fer mesures que vostè tant se'n riu del conseller Baltasar, d'encomanar-se a la Moreneta.

Gràcies.

(Núria Ventura Brusca demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Ventura.

Núria Ventura Brusca

Sí, per al·lusions, presidenta.

La presidenta

Trenta segons.

Núria Ventura Brusca

Senyor Luna, ja ho he dit abans, ho repeteixo: acceptem la culpa. Els socialistes vam derogar el transvasament de l'Ebre.

(Meritxell Roigé i Pedrola demana per parlar.)

La presidenta

Senyora Roigé.

Meritxell Roigé i Pedrola

Senyor Luna...

La presidenta

No, senyora Roigé, per què demana la paraula?

Meritxell Roigé i Pedrola

Per al·lusions.

La presidenta

Trenta segons.

Meritxell Roigé i Pedrola

Senyor Luna, jo simplement he dit una evidència. Dels tres diputats que tenen de Tarragona, no n'hi ha cap de Terres de l'Ebre. Simplement he dit això. El trist és que aquell diputat que hi ha a Madrid no defensava els interessos de les Terres de l'Ebre com hauria de fer al Congrés dels diputats i votí a favor d'aquest pla hidrològic. És simplement això.

La presidenta

Passem... *(Rafael Luna Vivas demana per parlar.)* Senyor Luna, ja ha parlat, eh? Ja no fem segones al·lusions.

Passem a la votació d'aquesta moció. No hi han peticions de votacions separades. Senyor Cañas. Ah, no? Per tant, votem la moció tal qual, eh? Seguin als seus escons, perquè posem... *(Veus de fons.)* Com? *(Pausa.)*

Passem a la votació de la moció amb les esmenes incorporades.

Per tant, comença la votació.

Comença la votació.

Ha estat aprovada per 101 vots a favor i 27 en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a les set del vespre i deu minuts.